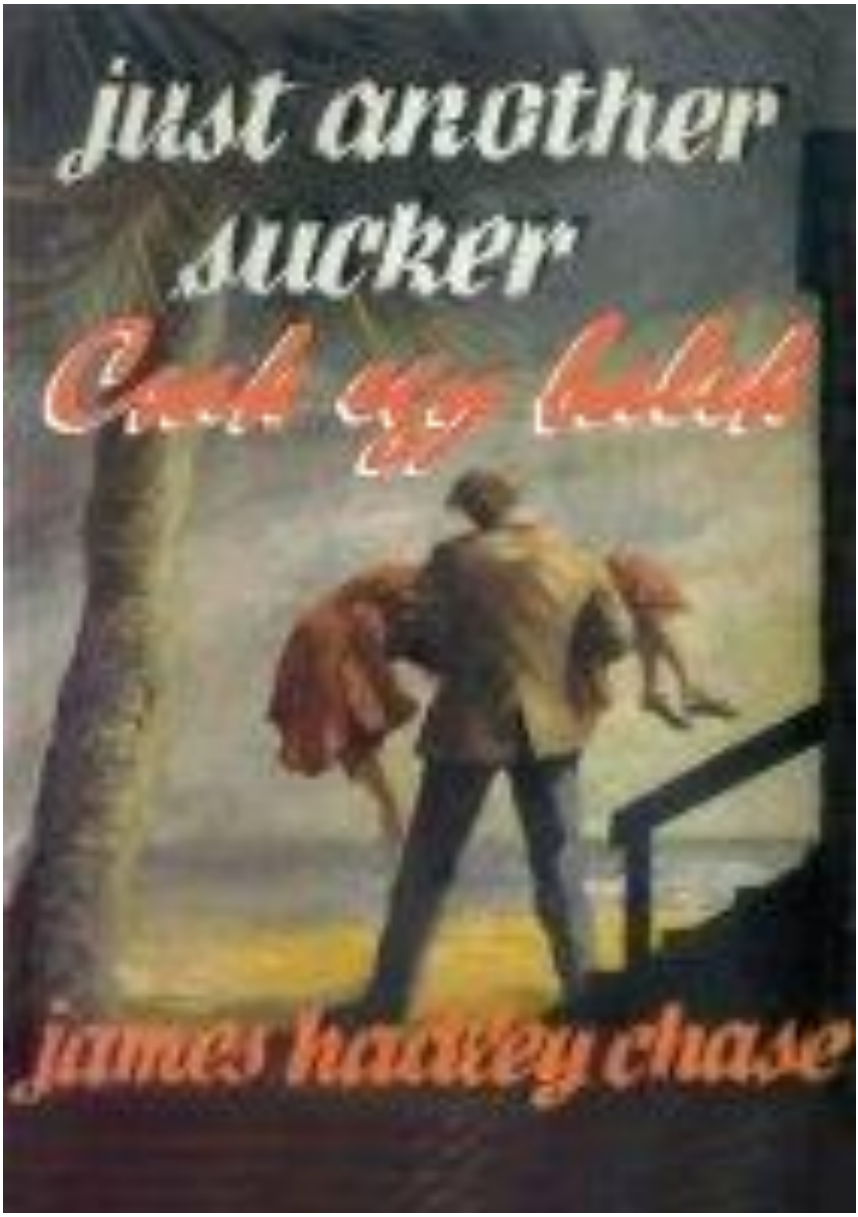
just another sucker
Book of Luck
james hadley chase

James Hadley Chase

Csak egy balek

Interpress Magazin

A fordítás az alábbi kiadvány alapján készült:

Just Another Sucker
by James Hadley Chase
1961

Csak egy balek
Interpress Magazin
1989. november

Fordította:
Csáki Judit

ELSŐ FEJEZET

I.

Amikor egy júliusi reggel nyolc órakor kiengedtek, úgy szakadt az eső, mintha dézsából öntötték volna.

Felemás érzéssel sétáltam ki abba a világba, amely – legalábbis számomra – három és fél hosszú esztendeig nem létezett. Óvatosan vettem birtokba; előbb néhány méternyire elsétáltam a vasajtótól, aztán megálltam, hogy a bőrömön érezzem a szabadságot.

Tudtam, hogy a sarkon áll meg a busz, de egyelőre nem volt kedvem hazamenni. Csak álldogálni akartam a járdán, érezni, hogy az eső az arcomba vág, és felfogni végre, hogy szabad vagyok, hogy nem kell több éjszakát egy cellában töltenem a bűnözőkkel, gengszterekkel, szexuális nyomorékokkal; soha többé nem kell az életemet megosztani velük, ahogy ez az elmúlt hónapokban történt.

Az eső tócsákba gyűlt az úttesten. Reménytelenül verte négyéves kalapomat és ötéves esőkabátomat. A felhő, amelyből leszakadt, éppoly sötét és keserves volt, mint én. Egy csillogó Buick Century állt meg mellettem, az ablaka szép lassan leereszkedett.

– Harry.

Az ajtó kivágódott, és lehajoltam, hogy megnézzem, ki ül benne. John Renick vigyorgott rám.

– Szállj be, ronggyá ázol – mondta.

Töprengtem egy kicsit, aztán beszálltam a kocsiba, és bevágtam az ajtót. Renick megmarkolta a kezem, jól megrázta. Láttam az arcán: tényleg örül, hogy lát.

– Hogy vagy, öreg csirkefogó? – kérdezte. – Milyen érzés kint?

– Megvagyok – mondtam, s visszahúztam a kezem. – Csak nem azt akarod mondani, hogy rendőri kísérettel megyek haza? Mosolya kissé lehervadt, nyilván a hangomtól. Szürke szeme, éles tekintete az arcomat fürkészte.

– Nem hitted volna, hogy idejövök, igaz? Számoltam a napokat.

– Nem hittem semmit. – Ránéztem a csillogó műszerfalra. – A tiéd?

– Hát persze, néhány hónapja vettem. Klassz, mi?

– Szóval a Palm City-i zsaruknak még mindig jól megy. Gratulálok.

Szája megfeszült, szemében indulat villant. – Ide figyelj, Harry! Ha bárki más viccelne így, esküszöm, elszórakoznék vele egy kicsit. Vállat vontam.

– Tedd azt, ha gondolod. Hozzászoktam, hogy a zsaruk elszórakoznak velem.

Mélyet lélegzett, majd folytatta:

– Hát, csak a tények kedvéért, Harry: jelenleg én vagyok a kerületi ügyész különleges tisztje. Ez meglehetős

emelkedés, ugyebár? Több mint két éve nem dolgozom a zsaruknál.

Zavart, hogy éreztem: elpirulok.

– Vagy úgy, bocsánat. Nem tudtam.

– Honnan tudhattad volna? – Elmosolyodott és elindította a kocsit. A Buick lassan elhúzott a járdától.

– Sok minden megváltozott, Harry. A régi banda eltűnt. Új kerületi ügyész van, rendes pasas.

Nem szóltam egy szót sem.

– Mik a terveid? – kérdezte hirtelen.

– Nincsenek terveim, körül akarok nézni. Tudod, hogy a *Herald's* alaposan kinyírt?

– Hallottam. – Kis szünet után folytatta: – Eleinte elég nehéz lesz, de hát ezt te is tudod, nem? Ha valaki megöl egy zsarut, még ha véletlenül is, arra vigyáznak, nehogy elfelejtse.

– Tudom, hogy kemény meccs lesz.

– A rendőrséggel nem lesz semmi bajod. Nem arra gondoltam, hanem arra, hogy új foglalkozás után kell nézned. Cubittnak nagy a befolyása, és biztosan rajtad tartja majd a szemét. Ha rajta múlik, soha többet nem kerülsz vissza a sajtóba.

– Ez az én dolgom, majd megoldom.

– De lehet, hogy tudnék segíteni.

– Nincs szükségem segítségre.

– Tudom, de ott van Nina.

– Ninával majd gondoskodom.

Sokáig hallgattunk, ö kibámult az eső áztatta szélvédőn, majd megszólalt:

– Ide figyelj, Harry, mi barátok vagyunk. Nagyon hosszú ideje ismerjük egymást. Tudom, hogy érzel, de ne bánj úgy velem, mintha az ellenséged lennék. Beszéltem rólad Meadowsnak. Ő az új kerületi ügyész. Még semmi biztosat nem mondhatok, de van rá esély, hogy talán tudunk használni.

Ránéztem.

– A Palm City-i csoportnak akkor sem dolgoznék, ha ez lenne a földön az utolsó állás.

– Ninának nagyon zűrös időszak volt ez – mondta Renick félszegen. – Ő ugyanis…

– Nekem is elég zűrös időszak volt, így aztán ketten vagyunk. Nincs szükségem senki segítségére. Ennyit erről.

– Hát jó – mondta Renick. Tehetetlenül széttárta a karját – Ne hidd, hogy nem értelek, Harry. Azt hiszem, én is éppígy el lennék keseredve, ha ártatlanul elítéltek volna, de ami elmúlt, elmúlt, illetve ami megtörtént, megtörtént. Most a jövőre kellene gondolnod, és az Nina jövője is.

– Mit gondolsz, min gondolkodtam a cellámban? Kinéztem a tengerre, sötétszürke volt az esőben. – Igen, el vagyok keseredve, rendben is van. Volt időm rádöbbenni, micsoda istenverte balek vagyok. El kellett volna fogadnom a tízezer dollárt, amit a rendőrfőnök felajánlott, hogy tartsam a pofám. De legalább egyvalamit megtanultam a börtönben: soha többé nem leszek balek.

– Ezt csak úgy mondod – mondta Renick élesen. – Tudod, hogy azt tetted, amit tenned kellett. Ha elfogadtad volna annak a patkánynak a megvesztegetését, soha többé nem tudtál volna békében élni magaddal.

– Gondolod? Nehogy azt hidd, hogy most olyan kellemes élni magammal. Három és fél évig megosztani egy cellát egy gyerekrablóval, valamint két bűnözővel, akiknek a szokásaitól egy disznó is felfordulna. Ez azért hat rád valamelyest. Ha hagytam volna magam annak idején megvesztegetni, most nem lennék állás nélküli börtöntöltelék. Valószínűleg ilyen autóm lenne, mint neked.

Renick nehézkesen sebességet váltott: – Ne beszélj így. Harry! Kezdek aggódni. Az isten szerelmére, szedd össze magad, mielőtt Ninával találkozol.

– Nem törődnél inkább a magad dolgával? – dörrentem rá. – Nina az én feleségem. Mellettem áll jóban, rosszban. Kész. Hagyd, hogy én gondoskodjam róla.

– Azt hiszem, Harry, rosszul döntöttél, amikor nem engedted, hogy eljöjjön a tárgyalásra, és nem engedted azt sem, hogy meglátogasson a börtönben, vagy legalább írjon. Tudod te is, akárcsak én, hogy szerette volna megosztani veled ezt az egészet, de te nem engedted.

A kezem ökölbe szorult, és egyre bámultam az eső áztatta tengerpartot.

– Tudtam, mit csinálok – mondtam később. – Hagytam volna, hogy lefényképezzék a tárgyalóteremben? Vagy hogy az a rohadt szemét Warden olvassa el a leveleit,

mielőtt én megkapom? S mindezt azért, mert én balek voltam. Nem, nem akartam Ninát belerángatni.

– Nem volt igazad, Harry. Az eszedbe sem jutott, hogy egyszerűen veled akar lenni? – kérdezett vissza Renick türelmetlenül. – Én mindenesetre lebeszéltem őt arról, hogy ma reggel idejöjjön.

Palm Bayhez közeledtünk, Palm City egyik elővárosához. A luxusbungalók hosszú sora elhagyatottan állt az ömlő esőben. A tengerpart üres volt. A Cadillacek, Rolls-Royce-ok és Bentleyk türelmesen álltak a szállodák parkolóiban. Valamikor Palm Bay volt a vadászterületem. Most úgy tűnt, egy örökkévalóság múlt el azóta, hogy a *Herald's*, a legnagyobb példányszámú kaliforniai napilap társasági pletykarovatának újságírója voltam. Akkoriban a cikkeimet több mint száz kisebb lap is közölte. Jól kerestem. Jól éltem, élveztem a munkámat. Később feleségül vettem Ninát, vásároltunk egy kis házat Palm Bay mellett, odaköltöztünk. Minden rendben ment, úgy tűnt, megállapodtam. És egy éjszakán a Beach Szálloda bárjában véletlenül hallottam két idegen beszélgetését. Már volt bennük némi nyomás, hangosak voltak.

Az a néhány mondat vezetett el valamihez, ami forró és veszélyes volt, mint egy kitörő vulkán. Két hónapnyi titkos és türelmes kutatásba került, míg felderítettem az egész sztorit. A kikerekedett történet hetekig a *Herald's* legnagyobb szenzációja volt.

Egy chicagói bűnszövetkezet elhatározta: átveszi Palm Cityt. Úgy tervezték, hogy játékautomatákat állítanak föl,

bordélyokat nyitnak, megteremtik a szervezett bűnözés minden feltételét. Havi bevételüket két és fél millió dollárra becsülték. Amikor minden tényt összegyűjtöttem, először arra gondoltam, ezek bolondok. Képtelen voltam elhinni, hogy egyszerűen besétálnak ide és átveszik a várost. Azután a fülembe jutott, hogy a Palm City-i rendőrkapitányt és még öt-hat fontos hivatalnokot lepénzeltek, azok pedig megígérték nekik, hogy megadják a bandának a szükséges védelmet.

Elkövettem a legnagyobb hibát: egyedül folytattam a nyomozást. Személyes győzelmet akartam, ezért aztán először összeszedtem a szükséges bizonyítékokat, megírtam a későbbi leleplező cikkek vázlatát, majd elmentem Matthew Cubitthoz, a főnökömhöz, a *Herald's* tulajdonosához.

Elmondtam neki, mire bukkantam. Merev, kifejezéstelen arccal hallgatott végig. Amikor befejeztem, azt mondta, szeretné ellenőrizni a tényeket. Furcsa, közönyös modorából megsejthettem volna valamit. Noha mélyre ástam, és rengeteg embert kikérdeztem, mégse ástam eléggé mélyre. A banda ugyanis megvette a *Herald's*-ot is. Ez sosem jutott volna eszembe. Később rájöttem, hogy Cubittnak szenátorságot ígértek, ha összejátszik velük, és ennyi megvesztegetés elégnek bizonyult az ambiciózus, büszke újságtulajdonosnak. Cubitt megkért, hogy adjam át neki az összes információt, hogy mindent ellenőrizhessen. Ahogy mentem hazafelé a dossziéért, egy rendőrkocsi megállított.

Azt mondták, a rendőrkapitány látni akar. Bekísértek a kapitányságra. A főnök kemény, egyenes pasas volt, töprengés nélkül mondta, amit gondolt. Kitett az asztalra tízezer dollárt ropogós bankókban. Ő nekem adja ezt a pénzt a dossziéért, én viszont elfelejtem a vizsgálatot. Mit szólok hozzá? Eltekintve a ténytől, hogy soha nem vesztegettek még meg, és ezt a hagyományt most se szándékoztam megtörni, tudtam, hogy a történet, amelyet meg fogok írni, hetekre a címoldalra teszi a nevemet, és úgy megalapozza tekintélyemet a sajtó világában, ahogy semmi nem tudná. Felálltam és kisétáltam. Egyenesen bele a bajba.

A dossziét átadtam Cubittnak, és beszámoltam neki a rendőrfőnök megvesztegetési kísérletéről, ő közömbösen rám nézett, és csak annyit mondott, hogy aznap éjjel fél tizenegykor menjek el hozzá. Addigra ellenőrzi a tényeket, átnézi mindazt, amit leírtam, és eldönti, hogyan is lenne a legjobb kezelni az ügyet. Szerintem elégette a dossziét. Mindenesetre én sose láttam többé.

Nina kezdettől fogva tudott a munkámról. Rettenetesen megijedt, amikor rájött, hogy micsoda bombára bukkantam, de azt is felismerte, hogy ez óriási lehetőség, ezért aztán támogatott. Valamivel tíz előtt indultam el otthonról Cubitthoz. Láttam Ninán, amikor a kocsihoz kísért, hogy fél. Én sem éreztem túl jól magam, de bíztam Cubittban.

Cubitt Palm Bayben lakott. Elhagyatott, félreeső úton vezettem – nyílegyenesen a baj felé. Egy rendőrautó tűnt

fel mögöttem, meglehetősen gyorsan beért és mellém jött. Valószínűleg úgy képzelték, hogy leszorítanak az útról, bele a tengerbe, de ez nem sikerült. Rondán összeütköztünk, a sofőr a kormányhoz préselődött. A társának az ijedtséget leszámítva, semmi baja nem történt. Viszont letartóztatott engem veszélyes vezetésért. Tudtam, hogy a vád hamis, de semmit nem tehettem. Néhány perc múlva egy másik rendőrautó érkezett. A gyilkossági csoporttól Bayliss őrmester ült a volánnál. Hogy mit keresett ezen az elhagyatott úton, soha senki nem kérdezte tőle. Ő vette kezébe az ügyet. A sebesült rendőrt kórházba küldték, engem pedig a kapitányságra vittek. Visszafelé az úton Bayliss hirtelen megállította a kocsit. Sötét volt, egy lélek sem járt arra. Rám parancsolt, szálljak ki. A sofőr is kiszállt, hátulról elkapott és lefogta a karomat. Bayliss kivett egy üveg whiskyt a kesztyűtartóból, a szájába öntött egy kortyot, majd az arcomba és az ingemre köpte. Aztán elővette a gumibotot és fejbe vágott. Egy cellában tértem magamhoz – attól a pillanattól kezdve el voltam veszve. A sebesült rendőr meghalt. Gondatlanságból elkövetett emberölésért négy évre ítéltek. A védőügyvéd úgy harcolt, mint egy tigris, de hiába. Amikor előtárta bizonyítékait az összeesküvésre, azt is könnyedén lesöpörték. Cubitt eskü alatt vallotta, hogy sosem látta a dossziémat, és egyébként is éppen készült megszabadulni tőlem, ugyanis megbízhatatlan újságíró vagyok, valamint alkoholista is. Mialatt a büntetésem töltöttem, szüntelen azon járt a

fejem, micsoda balek voltam. Egyedül akartam megbuktatni az egész városi kormányzatot.

Az sem segített rajtam, amikor meghallottam, hogy a rendőrkapitány kénytelen volt lemondani, és hogy az egész hivatal a feje tetejére állt. Az ügyvédem által elejtett megjegyzésekre ugyanis vizsgálat indult, ezért a chicagói banda úgy döntött, valahol máshol telepszik le. Ettől nekem nem lett könnyebb. Ott álltam egy négyéves ítélettel a rendőrgyilkosságért, ittas vezetésért. Most, három és fél évi börtön után szabadultam. Újságíró vagyok, semmi máshoz nem értek. Cubitt feketelistára tett, ez azt jelentette, hogy sehol nem kapnék újságírói állást. Más pálya után kell néznem. Halvány fogalmam sem volt, mit fogok csinálni. Noha általában jól kerestem, mindig sokat költöttem. Nem hagytam sok pénzt Ninára, amikor a börtönbe mentem. Most sem volt sok pénzem, ha volt egyáltalán. Sokat aggódtam amiatt, vajon Nina miből él, mit csinál, mi történik vele, de makacsul ragaszkodtam hozzá – az ügyvédemen keresztül hogy Nina ne írjon nekem. A gondolatot hogy a kövér, szadista Warden olvassa el a leveleimet, mielőtt én megkapom, nem tudtam elviselni. Megkérdeztem Renicktől:

– Hogy van Nina? Mit csinál, miből él?

– Jól van – felelte. – Ebben biztos voltál, igaz? Rájött, hogy van némi érzéke a képzőművészethez. Cserepeket fest, kerámiákat, és egész jól megél belőle.

Éleset fordított a Buick kormányán, bekanyarodtunk az utcába, ahol laktam. Amint megláttam a házat, gombóc

nőtt a torkomban. Az ismerős utca üres volt. Az eső változatlanul ömlött, az úttesten a víz már majdnem a járdáig ért. Renick a kapuhoz húzott.

– Majd találkozunk – mondta, s megszorította a karomat. – Szerencsés vagy, Harry. Bár nekem lenne olyan társam, mint Nina.

Kiszálltam a kocsiból. Vissza se néztem, elindultam az ismerős ösvényen. Ekkor az ajtó felpattant, és ott állt Nina.

II.

Körülbelül fél hétkor, a hetedik reggelen hirtelen felriadtam. Azt álmodtam, hogy újra a cellában vagyok, és legalább egy percbe vagy talán többe is telt, amíg rájöttem, hogy a saját hálószobámban fekszem, és Nina alszik mellettem. Hanyatt fordultam, és bámultam a plafont. Azon gondolkodtam, amin az eltelt hat napon is: mit fogok csinálni, hogy megéljek? Már végigpróbáltam az újságokat. Sehol semmi munka nem akadt számomra. Cubitt keze messzire elér. Még a kis helyi lap sem mert felvenni.

Nem válogathattam. Az írás a szakmám, de nem vagyok hivatásos író. Újságíró vagyok. Tényekre van szükségem az íráshoz. S ha nincs egy újság teljes apparátusa a hátam mögött, el vagyok veszve. Ninára néztem, aludt mellettem. Két évvel és három hónappal azelőtt vettem feleségül, hogy börtönbe kerültem. Ő huszonkét éves volt, én

huszonhét. A haja sötét és hullámos, a bőre akár az elefántcsont. Mindketten úgy gondoltuk, hogy nem különösebben szép a szó hétköznapi értelmében, de én úgy hittem, és most is úgy hiszem, hogy a legvonzóbb asszony, akit valaha láttam. Ahogy elnéztem az alvó Ninát, láttam, milyen sokat szenvedhetett. Szeme körül megfeszült a bőr, ránc húzódott a szája mellett. Ez a ránc nem volt ott, amikor bevonultam a börtönbe. Szomorúság ült az arcán. Régebben alvás közben sose látszott szomorúnak. Hát igen, nagyon nehéz volt neki. Háromezer dollárt hagytam a közös számlánkon, ez gyorsan elfogyott. Az ügyvédem díja és a ház utolsó részlete elvitte a nagy részét, Ninának munka után kellett néznie.

Számtalan állást próbált, míg végül, mint Renick mesélte, ráébredt erre a bizonyos tehetségére, és elkezdett együtt dolgozni egy férfival, aki kerámiákat adott el a turistáknak. A férfi csinálta a kerámiákat, Nina pedig díszítette őket. Heti hatvan dollárt keresett vele. Ez elég volt, ő legalábbis így magyarázta nekem, ahhoz, hogy valahogy fenntartsa magát, amíg kijövök, és újra átveszem a dolgokat.

Összesen kétszáz dollár maradt a számlámon. Ha az is elfogy, és közben nem találok munkát, tőle kell majd pénzt kérnem buszra, cigarettára. Nyomasztó gondolat. Az előző nap végső elkeseredésemben már valami alkalmi munkát kerestem, bármit, ami egy kis pénzt hoz. Egész nap csavarogtam, végül üres kézzel jöttem vissza. Túlságosan jól ismertek Palm Cityben ahhoz, hogy valami alantas

munkát ajánljanak föl. Akiknek szükségük volt emberre, azok zavarba jöttek, amikor megláttak:

– Ugyan, Mr. Barber, maga viccel – mondták nekem. – Ez nem magának való munka.

Nem mertem megmondani nekik, mennyire le vagyok robbanva, ők meg megkönnyebbültek, amikor valami vicces válasz után elmentem.

– Min gondolkodsz. Harry? – kérdezte Nina. Megfordult az ágyban, és engem nézett.

– Semmin. Szunyókáltam.

– Aggódsz, pedig nem kellene. Meg fogjuk oldani. Nagyon jól kijövünk heti hatvan dollárból. Nem fogunk éhezni. Légy türelmes. Majd kapsz egy jó állást.

– S amíg várok arra a bizonyos jó állásra, addig belőled kell élnem – mondtam. – Hát ez remek. Nagyon fogom élvezni. Felemelte a fejét, és rámnézett. Sötét szeméből aggodalom áradt.

– Társak vagyunk, Harry. Ha lesz állásod, én abbahagyom. Mivel nincs állásod, hát dolgozom. Társak közt ennek így kell lennie.

– Harry… aggódom érted. Lehet hogy te nem tudod, de rengeteget változtál. Kemény lettél és keserű. Meg kell próbálnod felejteni. Itt van a közös életünk, és ez a te viselkedésed, ez…

– Tudom. – Kiszálltam az ágyból. – És nagyon sajnálom. Talán, ha te töltöttél volna három és fél évet börtönben, ugyanígy éreznéd magad. Megyek, megfőzöm a kávét. Azt legalább én is meg tudom csinálni.

Mindez két évvel ezelőtt történt. Tulajdonképpen kiderült, hogy meglehetősen gyenge jellem vagyok. Hagytam, hogy a koholt per és a börtönbüntetés fölém kerekedjen. Nem kemény voltam és keserű. Egyszerűen lebírt az önsajnálat. Akkor döntöttem volna jól, ha eladom a házat, és Ninával együtt elmegyek valahová, ahol nem ismernek, és újrakezdem az életemet. Ehelyett továbbra is állást kerestem, olyan állást, amely nem létezett számomra ebben a városban, és közben mártírt csináltam magamból.

A következő tíz napban egyre csak mászkáltam, kerestem tovább a nem létező állást. Nina számára úgy tűnhetett, hogy egész nap ezt csinálom, de ez hazugság volt. Néhány telefon után, amelyek azonnal eltérítettek eredeti célomtól, a legközelebbi bárban kerestem megkönnyebbülést. Amíg újságíróként dolgoztam, nemigen ittam. De most… a whisky volt a menekülés. Öthat whiskyvel úgy tűnt, már semmi se baj. Nem érdekelt, van-e állásom vagy nincs, szépen hazamentem, és néztem, amint Nina robotol a cserepekkel. És végeredményben úgy találtam, könnyű hazudni neki.

– Beszéltem egy pasassal ma délelőtt, úgy tűnik, meg tudunk állapodni – mondtam neki. – Egy cikksorozatot akar a szállodájáról, de előbb beszélnie kell a partnerével. Ha összejön, több mint háromszázat fizet hetente.

Nem volt pasas, nem volt partner és nem volt szálloda, de a hazugság a fontosság látszatát kölcsönözte nekem, és számomra lényeges volt, hogy Nina még mindig úgy érezze, fontos vagyok. Még akkor is, amikor arra

kényszerültem, hogy tíz dollárt kölcsönkérjek tőle, megpróbáltam fenntartani a látszatot. Azt mondtam neki, hamarosan pénzhez jutok. De a folytonos hazudozás unalmassá válik, s egy idő után arra is rájöttem, hogy Nina tudja, mikor hazudok. Megjátszotta, hogy hisz nekem – és ezen a ponton rosszul döntött. Le kellett volna lepleznie a hazugságaimat, s akkor valahogy kievickéltem volna álmaim világából. De nem tette, így aztán ittam, tovább hazudtam, és jártam tovább a semmi után. Egy délután, amikor egy tengerparti bárban ücsörögtem, elkezdődött az az ügy, amiről beszélni akarok. Nem sokkal hat óra előtt járt az idő. Meglehetősen el voltam ázva. Bedöntöttem már nyolc whiskyt, éppen a kilencedikre készültem. A bár kicsi volt, nyugalmas és majdnem üres. Kedveltem. Zavartalanul üldögélhettem egy sarokban, néztem ki a nyitott ablakon, bámultam az embereket, ahogy az időt múlatják a parton. Már vagy öt napja rendszeres látogató, törzsvendég voltam. A tulaj kövér, kopasz, nagydarab pasas, már ismert. Mintha megértette volna, hogy szükségem van a whisky-re. Amint befejeztem egyet, már hozta is a másikat. A bárban nem volt sok vendég. Időről időre bejött egy férfi vagy egy nő, ivott valamit, néhány percig üldögélt, majd elment. Olyanok voltak, mint én, magányosan lődörögtek, megpróbálták elütni az időt.

A sarokban, félreeső helyen, közel az asztalomhoz egy telefonfülke állt. Meglehetős forgalmat bonyolított. Az emberek bejöttek, telefonáltak, kimentek. Férfiak, nők, fiúk és lányok. A telefonfülke volt a legforgalmasabb hely

a bárban. Miközben iszogattam, a fülkét figyeltem; legalább volt valami dolgom. Félig elázva töprengtem azon, kik lehetnek ezek az emberek, akik bezárkóznak az üvegajtó mögé, és kikkel beszélhetnek. Figyeltem az arcokat. Néhányan mosolyogtak, mások izgatottak lettek, némelyik úgy tűnt, mintha nem túl meggyőzően hazudna éppen. Olyan volt, mint egy színház. A tulaj kihozta a kilencedik whiskyt, letette az asztalra. Ezúttal megállt, nem mozdult, tudtam: itt az ideje, hogy rendezzem a számlát. Odaadtam az utolsó ötdollárosomat. Együttérzően elvigyorodott, ahogy visszaadta az aprót. Úgy éreztem, fel kellene állnom, és a hüvelykujjamat a kövér, hülye pofájába nyomnom; ahelyett elvettem az aprót, és kiguberáltam valami borravalót. Elvigyorodott, és visszament a bárpulthoz. Ekkor döbbentem rá, hogy ez pontosan tudja, micsoda alaknak hordja az italt. Nagyon elszégyelltem magam. Úgy éreztem, azonnal ki kell rohannom a bárból, egyenesen egy robogó kocsi alá, de ehhez bátorság kellett volna, és én a bátorságomat a 114-es cellában hagytam. Tudtam, nem fogok odaugrani egyetlen robogó kocsi alá sem. Itt ülök, és hülyére iszom magam. Könnyebb és jobb volt így.

Egy nő jött be a bárba. A telefonfülkéhez ment, bezárkózott. Szúk, kanárisárga pulóver és fehér nadrág volt rajta. Üvegzöld napszemüveg és a kezében egy sárga-fehér, műanyag retikül.

Azonnal magára vonta figyelmemet formás, kerek csípője, amelyre szorosan simult a nadrág. Ahogy a

telefonfülkéhez vonult, úgy ringott az a csípő, hogy még egy színjózan, komoly, tisztességes férfi is megfordult volna utána. De én komolytalan, részeg pasas voltam, így aztán nyíltan megbámultam. Amikor eltűnt a szemem elől testének ez a része, mert becsukta a fülke ajtaját, tekintetem az arcára csúszott.

Körülbelül harminchárom éves lehetett, szőke, rövid hajú, hűvös vonásokkal Mindent összevetve meg kellett állapítanom, hogy nagyon vonzó jelenség.

Félig megittam a kilencedik whiskymet, és figyeltem, ahogy telefonál. Nem tudnám megmondani, hogy kellemes vagy kellemetlen beszélgetést folytatott. A napszemüveg megakadályozott a találgatásban, de annyi biztos, hogy a beszélgetés gyors és célratörő volt. Kevesebb mint egy percet tölthetett a fülkében. Kijött, elsétált mellettem, rám se nézett. Én viszont keményen ránéztem, és csípője határozott hajlatán nyugtattam a szemem néhány kellemes másodpercig, mielőtt az ajtó becsapódott volna.

Elég részeg voltam ahhoz, hogy azt higgyem: ha egyedülálló férfi lennék, pont ilyen nő kellene nekem. Egy asszony, magyaráztam magamnak, ilyen alakkal, ilyen külsővel biztosan szenzációs az ágyban. Ha mégsem, akkor az élet még nagyobb, még képtelenebb illúzió, mint hittem.

Kíváncsi voltam, ki lehetett. A ruhái drágák. A sárga-fehér retikült sem ócskaságok közül kapta ki. A sárga-fehér retikül.

Bevitte magával a fülkébe, de nem emlékszem, hogy kihozta volna. Úgy el voltam ázva, hogy nehezemre esett gondolkodni. Gyűrtem az arcomat, emlékezni próbáltam. Bement a fülkébe, a táska a jobb kezében. És biztos voltam benne, hogy amikor kijött, semmi nem volt nála.

Megittam a whiskymet, remegő kézzel rágyújtottam. Na és, kérdeztem magamtól. Amikor kijött, én nem a táskát figyeltem. Lehet, hogy nála volt, de nem vettem észre. Ez a táska hirtelen nagyon fontossá vált számomra. Fontossá, mert be akartam bizonyítani magamnak, hogy nem vagyok még annyira hülye. Nehézkesen felálltam, és a telefonfülkéhez mentem. Kinyitottam az ajtót: a polcon ott volt a táska. Na látod, te marha, mondtam magamnak, olyan józan vagy, mint egy törvényszéki bíró. Azonnal láttad, hogy itt felejtette a táskáját. Úgy bírod az italt, hogy… szóval nagyon bírod az italt. Most az a dolgom, folytattam gondolatban, hogy megnézzem a táskát, és megfejtsem, ki a nő. Aztán fogom a cuccot, és szólok a bártulajdonosnak, hogy a nő a fülkében hagyta. Az utcán azonnal elkapnak, ha egy női retiküllel sétálok. Egy rendőr odajön, és már le is buktam. De ha előzőleg megmondom a tulajnak, hogy elviszem a táskát a nő címére, akkor van alibim. S ki tudja, hátha még valami jutalmat is kapok, talán többet is, mint egy csók. Ki tudja? Na, ennyire részeg voltam.

Beléptem a fülkébe, és becsuktam az ajtót. Felvettem a táskát, kinyitottam. Közben a vállam fölött hátranéztem, hogy megbizonyosodjak, senki nem figyel. Barber, a

börtöntöltelék, ez voltam én. Nem vállaltam a rizikót. Miközben egyfolytában keresem a bajt. Senki sem figyelt.

Nekidőltem az üvegajtónak, elég vállas vagyok, szinte az egész fülkét kitöltöttem. Felvettem a telefonkagylót. Okos mozdulat: a kagylóval a fülemen megvizsgáltam a táska tartalmát. Volt benne egy arany cigarettatárca és egy arany öngyújtó. Egy gyémánt fülbevaló, az értéke legalább ezerötszáz dollár, ha nem több. Aztán volt benne egy jogosítvány. És volt benne egy vastag köteg pénz, a tetején egy ötvenessel. Ha a többi is az volt, akkor legalább kétezer dollár volt abban a kemény, kövér kötegben.

Ennyi pénz látványa azonnal megizzasztott. A cigarettatárca, az öngyújtó és a gyémánt fülbevaló nem érdekelt. Mindhármat le lehet nyomozni, viszont a pénz, az enyhén szólva lázba hozott.

Ha ez az én zsebemben lenne, nem kellene Ninától kérnem néhány dollárt holnap reggel. Se holnap reggel, se holnapután, se soha többé. És mire ennek a pénznek vége, találhatnék állást. Még akkor is, ha tovább innék éjjel-nappal. Részeg voltam. Nemcsak részeg, romlott is. Ha ez a gazdag nő olyan hülye, hogy itt hagyja a pénzt, megérdemli, hogy elveszítse.

S egy halk, erőtlen hang valahonnan belülről közben azt mondta: megbolondultál? Ez lopás. Ha elkapnak, a te múltaddal legalább tíz évet kapsz. Tedd le ezt a rohadt táskát és pucolj el innen. Mi bajod van? Tíz évet akarsz egy cellában? De a hang túl távolról szólt ahhoz, hogy igazán hasson rám. Akartam azt a pénzt, és könnyű volt. Csak

annyit kellett tennem, hogy kiveszem a táskából, beteszem a zsebembe, becsukom a táskát, visszateszem a polcra és eltűnök. A bártulajdonos nem láthatott, az emberek pedig állandóan jöttek a fülkébe. Akárki elvehette, akárki. A pénz ott volt, legalább kétezer dollár vagy majdnem annyi. Akartam.

Szükségem volt rá. Hát elvettem.

A zsebembe süllyesztettem, és becsuktam a táskát. A szívem kalapált, úgy éreztem magam, mintha tolvaj volnék – az is voltam. Egy kicsi tükör volt a telefon fölött. Belenéztem a tükörbe.

A nő mögöttem állt és engem figyelt. A napszemüveg tükröződött a fényben. Így aztán két zöld pötty nézett szembe velem. Ott volt.

Hogy mióta, azt nem tudtam. De ott volt.

MÁSODIK FEJEZET

I.

Amikor ekkora sokk ér, megáll a szíved, megáll az agyad, hideg veríték önti el a tested – egy picit meghalsz. Csak álltam ott, és néztem a tükörbe, a táska a kezemben. Néztem a két rettenetes üvegpöttyöt, a napszemüveg tükörképét – és egy picit meghaltam.

Hirtelen kijózanodtam. Az agyamat elborító whiskygőz tovaszállt. Az agyam vágott, mint a borotva. Mindjárt hívja a tulajt, az megtalálja a pénzt a zsebemben, és hívja a rendőrt. Amikor a rendőr megérkezik, én már csak egy engedelmes húsdarab vagyok, amit óvatosan, biztonságosan kell kezelni, visszavinni a cellába, de nem négy évre, hanem sokkal, sokkal hosszabb időre.

Egy kéz ért könnyedén a fülke ajtajához. Letettem a táskát a polcra, megfordultam és kinyitottam az ajtót. A nő finoman oldalt lépett, hogy kiengedjen.

– Azt hiszem, itt hagytam a táskámat.

– Úgy van – feleltem. – Éppen oda akartam adni a bártulajdonosnak.

A legjobb az lett volna, ha egyszerűen félretolom, és kirohanok az utcára, mielőtt kinyitja a táskát, és rájön,

hogy a pénz hiányzik. Ha kijutok az utcára, eldobhatom a pénzt, és akkor legfeljebb arról van szó, hogy ő megvádol, de rám bizonyítani nem tud semmit.

El is kezdtem a mozdulatot, aztán megálltam. A tulaj kilépett a pult mögül, és elállta a kijáratot. Előrelépett, fenyegetően rám nézett, és eltakarta az ajtót.

– Molesztálja önt ez a pasas, kisasszony? – kérdezte a nőtől. A nő lassan elfordította a fejét. Úgy éreztem, mindig ilyen nyugodt, higgadt.

– Ugyan, dehogy. Egyszerűen itthagytam a táskámat a telefonfülkében, és ez az úriember éppen oda akarta adni magának.

A bártulajdonos gyanakodva nézett rá.

– Valóban? – kérdezte. – Nos, hát ha ezt mondja… Megkövülten álltam ott, a szám kiszáradt, nem tudtam volna szólni akkor sem, ha lett volna mit mondanom.

– Volt valami értékes a táskában, kisasszony?

– Ó, igen… Butaság volt tőlem, hogy itt felejtettem. Határozottan csengett a hangja. Eltűnődtem, vajon a napszemüveg mögé rejtett tekintet is határozott-e.

– Jobb lenne, ha megnézné, nem hiányzik-e valami – mondta a tulaj.

– Igen. persze.

Azon töprengtem, vajon egyetlen ütéssel kijutok-e innen. Úgy döntöttem, aligha. A pasas valamikor nagy mestere lehetett a gyors ütéseknek, s az eltelt idő aligha ártott ilyen irányú képességeinek.

A nő ellépett mellettem, be a fülkébe és felvette a táskát. Figyeltem őt, a szívem nagyokat dobbant. Kilépett a fülkéből, kinyitotta a táskát, belenézett, vékony ujjaival – körmei ezüst-színűek voltak – kipakolta a táska tartalmát, kifejezéstelen arccal.

A bártulajdonos nagyokat fújtatott. Továbbra is engem bámult, végül a nőre nézett. A nő felpillantott.

Na most, gondoltam. Fél óra múlva egy cellában leszek.

– Nem, nem hiányzik semmi. – Lassan felém fordította a tekintetét. – Köszönöm, hogy megőrizte nekem. Azt hiszem, rettenetesen gondatlan vagyok.

Nem szóltam egy szót sem.

A tulaj elvigyorodott. – Minden rendben, kisasszony?

– Igen, köszönöm. Azt hiszem, ünnepelhetünk. – Rám nézett. A kerek zöld üvegek semmit nem árultak el. – Meghívhatom egy italra, Mr. Barber?

Szóval tudja, ki vagyok. Egyáltalán nem lepődtem meg. Aznap, amikor kiengedtek, a Herald's lehozta a fényképemet, s megírta azt is, hogy emberölésért négyévi börtönbüntetés után jöttem ki a börtönből. Azt sem felejtették el megemlíteni, hogy részeg voltam a bűncselekmény idején. A fotó jó volt, s ráadásul az első oldalon hozták, így aztán a Herald's minden olvasója láthatta. Apró kedvesség Cubitt-tól.

A nő hangjának furcsa, fémes csengését hallva jobbnak véltem, ha elfogadom a meghívását. Ezért azt mondtam: – Á, hát nem kellene, de köszönöm.

A tulajhoz fordult: – Két whiskyt kérek sok jéggel.

Ellépett mellettem, egyenesen az asztalomhoz, és leült. Én is leültem, szemben vele. Kinyitotta a táskáját, kivette az arany cigarettatárcát, megkínált.

Kivettem egy cigarettát. Ő is. Tüzet adott az arany öngyújtójával, majd meggyújtotta a magáét is. Addigra a pasas visszajött a két whiskyvel, letette az asztalra és elment.

– Milyen érzés kint lenni, Mr. Barber? – kérdezte, miközben lassan fújta ki a füstöt.

– Elég jó.

– Látom, már nem újságíró.

– Nem bizony.

Megemelte a hosszúkás poharát, megcsörgette a jégkockákat, és figyelte az üveget, mintha az jobban érdekelné, mint én.

– Sokszor látom magát, amikor idejön. – Ezüst körmével az ablakra mutatott. – Van itt egy bungalóm a tengerparton, éppen szemben.

– Az biztos jó lehet.

Felvette az italát, kortyolt belőle.

– Ezek a gyakori látogatások itt a bárban netán azt jelentik, hogy még nincs állása?

– Pontosan.

– De reméli, hogy nemsokára lesz?

– Igen.

– Nem lehet könnyű…

– Nem bizony.

– Ha kapna egy ajánlatot, érdekelné? Rábámultam.

– Nem értem. Maga tenne ajánlatot nekem?

– Lehetséges. Érdekelné?

A pohár után nyúltam, majd meggondoltam magam. Több mint eleget ittam.

– És miről lenne szó?

– Nagyon jó fizetésről, nagyon bizalmas dologról, kicsi kockázattal. Vagy ez zavarná?

– Úgy érti, hogy valami törvénytelen?

– Ugyan, dehogy, semmi törvénytelen nincs benne.

– Hát ezt nem értem. Akkor hol a kockázat? Bármit megcsinálok, de csak ha tudom, miről van szó.

– Értem. – Ivott még egy kortyot. – Maga nem iszik, Mr. Barber?

– Szóval, milyen munkáról van szó?

– Most egy kicsit szorít az idő, valamint ez nem a legmegfelelőbb hely, hogy egy bizalmas ajánlatot megtárgyaljunk, igaz? Felhívhatnám valamikor? Találkozhatnánk valami kényelmesebb helyen.

– Benne vagyok a telefonkönyvben.

– Akkor ezt teszem. Talán holnap. Otthon lesz?

– Igen, majd igyekszem.

– Fizetek! – Kinyitotta a pénztárcáját, a mozdulat megállt, a nő megdermedt. – Ó, majdnem elfelejtettem!

– De én nem. – Kivettem a zsebemből a pénzt, és az ölébe ejtettem.

– Köszönöm. – Levette róla az ötvenest, kihúzott alóla egy ötöst, az ötöst letette az asztalra, a többit a táskájába, a táskát becsukta, és felállt. Én is felálltam.

– Akkor holnap, Mr. Barber.

Megfordult és kiment a bárból. Ismét megszemléltem csípője határozott, érzéki vonalát, amint átment az utcán. Az ajtóhoz léptem, és figyeltem, amint kényelmesen az autóparkolóba sétál. Egy ezüstszürke Rolls-Royce-ba szállt be, és elhajtott, én pedig bámultam utána, de nem annyira önfeledten, hogy ne jegyeztem volna meg a rendszámot.

Visszamentem az asztalhoz és leültem. A térdem remegett.

Ittam egy kicsit a whiskyből, majd rágyújtottam. A tulaj odajött, és elvette az ötdollárost.

– Ez aztán a nő – jegyezte meg. – Tele van pénzzel. Hogy alakult? Megjutalmazta?

Egy hosszú pillanatig ránéztem, majd felálltam és kisétáltam. Csak a tény kedvéért jegyzem meg, hogy ez volt az utolsó alkalom, hogy ott jártam. Ha néha autóval arra mentem, a hely látványa is jeges, borzongató érzéssel töltött el. Az út másik oldalán volt az autóklub irodája. A főnököt jól ismertem, még a Herald'snál töltött időből. A neve Ed Marshall. Bementem az irodába.

Marshall az íróasztalnál ült. és újságot olvasott.

– Micsoda vendég – kiáltott fel, miközben felállt. – Hogy vagy, Harry?

Mondtam, hogy jól, kezet ráztunk. Örültem, hogy így fogad. Úgynevezett barátaim közül a legtöbben félrenéztek, ha találkoztunk, de Marshall rendes, jópofa fickó. Mindig kijöttünk egymással.

Leültem az asztal sarkára, megkínáltam cigarettával.

– Abbahagytam a dohányzást – mondta a fejét rázva. – A tüdőrák rámijesztett. No, milyen érzés kint lenni?

– Nem rossz – mondtam. – Bár mindenhez hozzá lehet szokni, még a börtönhöz is.

Erről beszélgettünk vagy tíz percig, majd rátértem arra, amiért jöttem.

– Mondd, Ed, kinek van szürke Rolls-Royce-a? A rendszáma SAX 1.

– Az Malroux-é.

– Biztos? Ez az ő rendszáma?

– Biztos. Csodálatos autó. És akkor leesett a tantusz.

– De ugye nem Felix Malroux-ra gondolsz? – De.

– Ezek szerint itt él, Palm Bayben? Azt hittem, Párizsban.

– Vett itt egy házat vagy két évvel ezelőtt. Egészségi okokból, úgy mondják.

Éreztem, hogy a szívem erősen ver; nagy erőfeszítésembe került nyugodtnak látszani.

– Ugyanarról az emberről beszélünk? A cink- és rézmilliomos Malroux-ról? Valószínűleg a világ leggazdagabb embere. Marshall bólintott: – Az bizony, de eléggé beteges, azt beszélik. Nem cserélnék vele az összes pénzéért sem.

– Mi baja?

Marshall elfintorodott: – Tüdőrák. Nincs segítség. A cigarettámra néztem, majd elnyomtam.

– Az kemény. Szóval vett itt egy házat?

– Igen. East Shore-t vette meg. Ira Cranleigh házát. Gyakorlatilag teljesen újjáépítette. Saját kikötő, saját strand, saját uszoda, saját minden.

Jól emlékeztem Ira Cranleigh házára. Cranleigh olajügynök volt; a házat az öböl legtávolabbi végébe építtette. Aztán csődbe ment, és el kellett adnia. Éppen a tárgyalásom idején árulták, de arról nem hallottam, ki vette meg. Rágyújtottam egy másik cigarettára, járt az agyam.

– Szóval a Rolls az övé?

– És csak az egyik a legalább tíz kocsija közül.

– Viszont gyönyörű. Bár nekem lenne ilyen. Marshall kopasz feje rábólintott: – Nekem is tetszene.

– És a nő, aki vezeti? Nem néztem meg jól, de szőke és nagy napszemüveget visel.

– Nyilván a felesége.

– A felesége? Fiatalnak látszott. Harminckét-harminchárom éves lehet. Malroux nyilván sokkal idősebb. Hiszen hallok róla gyerekkorom óta. Lehet vagy hetven, talán több is.

– Körülbelül. Újra nősült. Ezt az új asszonyt Párizsból hozta. Már elfelejtettem, mit csinált ott. Valami színésznő volt vagy efféle. Elég sokat írtak róla annak idején a Herald's-ban.

– Mi történt az első feleségével?

– Autóbalesetben halt meg vagy három éve.

– Szóval Malroux a betegsége miatt van itt?

– Úgy van. Állítólag a klíma jót tesz neki, bár úgy hallom, ez se nagyon segít rajta. A felesége és a lánya is Kaliforniában él.

– Van egy lánya?

Marshall a hüvelykujjával a levegőbe bökött. – De van ám, még az első házasságából. Gyerek még, tizennyolc körül járhat, de az aztán a nő! – Rám kacsintott. – Inkább őt szeretném, mint a Rollsot.

– Ugyan, Ed, én azt hittem, te tisztességes házasember vagy.

– Az is vagyok, de látnod kellene Odette Malroux-t. Még egy hullának is piszkos gondolatai támadnának.

– Hát jó. Örülök, hogy beszélgettünk – mondtam és leszálltam az asztalról. – Jobb, ha megyek, máris elkéstem.

– Miért érdekel Malroux, Harry?

– Ismersz engem. Láttam az autót és a nőt. Kíváncsi voltam. – Tudtam, hogy nem sikerült meggyőznöm, de nem szólt semmit.

– Ha akarsz alkalmi munkát, Harry – mondta végül vontatottan –, mi időnként felveszünk embereket forgalomszámlálásra, épp holnap kezdődik. Ötven dollár egy hétre, és tíz napig tart. Jó ez neked?

Egy másodpercig sem gondolkodtam.

– Kedves tőled, Ed, de már van egy ajánlatom – mosolyogtam rá. – Mindenesetre köszönöm.

Hazafelé a buszon azon töprengtem, amit megtudtam Marshall-tól. Izgatott a dolog.

A világ egyik leggazdagabb emberének a felesége munkát ajánl nekem. Semmi kétség, holnap telefonálni fog. Kis kockázattal, mint mondta. Nos, rendben, hajlandó vagyok némi kockázatot vállalni, ha elég nagy az összeg, és itt nyilván az lesz. Ahogy a busz lassan ment a tengerparton, fütyörészni kezdtem. Ez volt az első alkalom, amióta börtönbe csuktak, hogy kedvem volt fütyörészni.

Az élet ismét életnek mutatta magát.

II.

Másnap reggel nem sokkal kilenc után bementem a Herald's szerkesztőségébe. Előzőleg Nina azt mondta, hogy van néhány cserépedény, amit el kell szállítani, nem jön haza délig. Épp jó volt így. Ha Malroux felesége telefonálna, legalább egyedül leszek otthon. Természetesen nem mondtam el Ninának, mi történt; nem is akartam addig, míg nem tudom, miről is van szó.

Bementem a Herald's egyik irodájába. Két lány volt ott. Sose láttam őket, ők sem ismertek engem. Egyiküket megkértem, hogy adja oda nekem a lap két évvel ezelőtti, januári számát.

Nemsokára megtaláltam, amit kerestem. Megtudtam, hogy Felix Malroux feleségül vette Rhea Passaryt, öt hónappal az első felesége halála után. Rhea Passary Párizsban, a Lidóban lépett fel. Körülbelül egy hétig tartó

viharos udvarlás után Malroux megkérte a kezét, ós ő igent mondott. Eléggé nyilvánvaló, hogy nem neki, hanem a pénzének.

Hazamentem, leültem és vártam. Pontosan tizenegykor megszólalt a telefon. Tudtam, hogy ő, még mielőtt felemeltem volna a kagylót. A szívem gyorsabban vert, a kezem remegett, ahogy a kagyló után nyúltam.

– Mr. Barber?

Ugyanaz a tiszta, fémes, kemény hang.

– Igen – mondtam.

– Tegnap találkoztunk.

Úgy döntöttem, hogy kijátszom az egyik kártyámat: – Hát hogyne, Mrs. Malroux, John bárjában.

Jó húzás volt, csend lett a másik oldalon. Nem voltam biztos benne, de úgy éreztem, hirtelen elállt a lélegzete. Lehet, hogy ezt csak képzeltem.

– Ismeri East Beachnek azt a részét, ahol a bungalók vannak?

– Igen.

– Azt akarom, hogy bérelje ki az egyiket, az utolsót a bal oldalon. Ott találkozunk ma este kilenckor.

– Kibérelem, és ott leszek.

Kis csend támadt, figyeltem a lélegzését, majd megszólalt:

– Szóval ma kilenckor – mondta, és letette a telefont. Visszatettem a kagylót, és rágyújtottam. Izgatott voltam. A helyzet s a „némi kockázat” felkeltette a kíváncsiságomat. Érdekes lesz megtudni, mit akar. Talán bajban van, például

zsarolják, vagy netán azt akarja, hogy szabadítsam meg egy megunt szeretőtől. Megvontam a vállam: nincs értelme előre találgatni. Az órámra néztem: tíz perccel múlt tizenegy. Még van időm, hogy busszal kimenjek East Beachre, kibéreljem a kis házat, és még haza is érek, mielőtt Nina megérkezik.

Odamentem. Bill Holden volt a portán. Nagydarab, izmos pasas, aki mellesleg úszómesterként is dolgozott.

Az East Beach kis házai luxusbungalók. Kint lehet aludni, ha valaki akar. Hosszú sorban állnak egymás mellett, a tenger felé néznek, és amint végignéztem, rögtön láttam, hogy ebben az órában a legtöbbje foglalt.

Holden ismert, és amikor meglátott, elmosolyodott:

– Hello, Mr. Barber, örülök, hogy újra látom.

– Köszönöm. – Kezet ráztunk. – Szeretném kibérelni az egyik házikót. Az utolsót a bal oldalon. Ma este kilenckor van rá szükségem. Megoldható?

– Nyolckor zárunk, Mr. Barber – mondta. – Nem lesz itt senki, de megoldható. Nincs olyan kuncsaftom a héten, aki éjszakára is itt marad, ezért aztán én sem maradok. Nem baj?

– Nem. Hagyja a kulcsot a lábtörlő alatt, holnap elintézzük az anyagiakat.

– Ahogy óhajtja, Mr. Barber.

Végignéztem a zsúfolt strandon. A homokot szinte beborították a majdnem meztelen testek.

– Úgy látom, jól megy az üzlet – mondtam.

– Megyeget, bár a szezon nem olyan, amilyennek lennie kellene. Az éjszakai bungaló egyelőre nem megy. Ha nem fut fel hamarosan, abba is hagyom a kísérletezést. Nincs értelme este nyolc után is itt lötyögni, ha nincsenek kuncsaftok. És maga jól van, Mr. Barber?

– Nem panaszkodom… Hát, akkor este jövök. Reggel találkozunk.

Hazafelé az úton azon gondolkodtam, mit mondok majd Niná-nak. Valamit csak kell mondanom neki, hogy miért maradok ki éjjel. – Végül úgy döntöttem, azt mondom majd, hogy Ed Marshallnak dolgozom, méghozzá éjszaka, számolom a kocsikat az autóklubnak.

Amikor megmondtam neki, s láttam, mennyire örül, nagyon aljasnak éreztem magam.

– Akár egy ötvenest is összeszedhetek egy héten – magyaráztam. – Inkább, mint hogy itt üljek a nagy semmittevésben. Fél kilenckor lementem a garázshoz. Egy régi Packardom volt. Elég jól tartotta magát ahhoz képest, hogy az utolsókat rúgta. Amikor elindítottam a motort, azt mondtam magamnak, ha ebből a munkából pénz jön, az első dolgom lesz, hogy veszek egy új kocsit.

Kilenc előtt három perccel értem East Beachre. Sehol egy lélek. A kulcsot a lábtörlő alatt találtam, kinyitottam az ajtót A kis házban volt egy nappali, egy hálószoba, egy zuhanyozó és egy kis konyha. Működött a légkondicionálás. Volt tévé, rádió, telefon és minibár. Még egy üveg whisky is volt, és a víz is az egyik polcon. Kényelmes, kellemes, összkomfortos kis házikó.

Kikapcsoltam a légkondicionálót, kinyitottam az ablakokat és az ajtót. Kiültem a verandára az egyik nyugágyba.

Csend volt, béke. Csak a tenger puha hullámzását lehetett hallani. Meglehetősen feszült voltam, egyre az járt a fejemben, vajon mit akarhat tőlem ez a nő, s vajon mennyit hajlandó fizetni azért, amit akar.

Huszonöt percig vártam. Épp azon kezdtem gondolkodni, hogy nem fog eljönni, amikor egyszer csak előtűnt a sötétből. Nem vettem észre, mikor érkezett. Ültem, épp a harmadik cigarettára akartam rágyújtani, amikor észrevettem a mozgást, felnéztem, és ott volt, ott állt mellettem.

– Jó estét, Mr. Barber – mondta, s még mielőtt megmozdulhattam volna, le is ült a mellettem lévő nyugágyra. Keveset láthattam belőle, egy selyemsál volt a feje körül, gyakorlatilag eltakarta az arcát. Sötétvörös nyári ruhát viselt, a jobb csuklóján nehéz arany karkötő villogott.

– Elég sokat tudok magáról – mondta. – Az a férfi, aki visszautasít egy tízezer dolláros megvesztegetést, és nem hajlandó gengszterekkel együtt dolgozni, kemény pasas lehet. Jók az idegei. Én pedig éppen egy jó idegzetű férfit keresek.

Nem szóltam semmit.

Cigarettára gyújtott. Tudtam, hogy figyel. Az árnyékban ült Szerettem volna látni a szemét.

– Maga fél a kockázattól, igaz, Mr. Barber?

– Úgy gondolja?

– Amikor zsebre vágta a pénzemet, azt kockáztatta, hogy visszamegy a börtönbe, legalább hat évre.

– Részeg voltam.

– Tehát hajlandó némi kockázatot vállalni?

– A pénztől függ – mondtam. – Pénzre van szükségem. Nem csinálok titkot belőle. Kell, szükségem van rá. Hajlandó vagyok dolgozni érte, de pénznek kell lennie, nem bagónak.

– Ha megteszi, amit akarok, ötvenezer dollárt kap. Mintha szíven ütöttek volna.

– Ötvenezer… Ötvenezer dollárt mondott?

– Igen. Rengeteg pénz, nemde? Hát ennyit fizetek, ha megteszi, amit akarok.

Mély lélegzetet vettem, lassan szívtam be a levegőt, ötvenezer dollár! A szívem tényleg hevesebben vert ennyi pénz hallatán.

– És mit kell tennem?

– Úgy látom, érdekli a dolog, Mr. Barber. És vállalna némi rizikót ennyi pénzért?

– Nagyon sok rizikót vállalnék.

Azon gondolkodtam, mit kezdenék ennyi pénzzel. Nina és én itt hagyhatnánk Palm Cityt. Új életet kezdhetnénk.

– Mielőtt továbbmennénk, Mr. Barber – folytatta meg kell mondanom magának, hogy nekem nincs pénzem, csak amit a férjemtől kapok. A férjem azt hiszi, hogy a lánya és én kijövünk abból a pénzből, amit kapunk tőle. Elismerem, hogy két hétköznapi ember számára ez eléggé nagyvonalú

zsebpénznek számítana, de történetesen se a mostohalányom, se én nem vagyunk hétköznapi emberek.

– Ha nincs pénze, miből ajánl nekem ötvenezer dollárt?

– Elmagyarázom, hogy szerezhetjük meg. Néztem őt, ő visszanézett.

– Hogyan?

– A mostohalányomnak és nekem szükségünk van négyszázötvenezer dollárra. Két héten belül. Remélem, hogy maga segít nekünk ezt megszerezni, és ha segít, kap ötvenezret.

Alaposan végigmértem, és úgy döntöttem, nem bolond. Ellenkezőleg: nagyon is tudatos, okos asszony.

– És hogy csináljam? – kérdeztem. Nem sietett a magyarázattal.

– Természetesen a férjem odaadhatná a pénzt minden bonyodalom nélkül. Viszont, szintén természetesen, tudni akarná, miért van szükségünk ekkora összegre, ezt viszont nem szeretnénk megmondani neki. – Szünetet tartott, leverte a hamut a cigarettájáról. – De a maga segítségével megkaphatnánk a pénzt a férjemtől anélkül, hogy válaszolnunk kéne különféle aggályoskodó kérdésekre.

Az izgalom első hulláma elült bennem. A nő utolsó mondata úgy hangzott, mint egy megbízhatósági teszt. Erősen koncentráltam.

– És miért kell magának ez a pénz? – kérdeztem.

– Maga elég okos ahhoz, hogy gyorsan kitalálta, ki vagyok…

– Egy idióta kiskölyök is kitalálta volna. Ha el akar rejtőzni, ne vezesse azt a kocsit. Zsarolják magát?

– Ez nem tartozik magára. Van egy ötletem, hogy hogyan szerezhetnénk meg ezt a pénzt, de szükségem van a segítségére. Viszont fizetek érte ötvenezret.

– Amiből egyelőre egy vasa sincsen.

– De a maga segítségével lesz.

Egyre kevésbé tetszett nekem ez az egész.

– Térjünk a tárgyra. Mi az elképzelése?

– A mostohalányomat el fogják rabolni – mondta. – A váltságdíj ötszázezer dollár lesz. Maga tíz százalékot kap. Mi meg elfelezzük a többit.

– És ki fogja elrabolni?

– Ugyan már, hát senki. Odette majd elmegy valahova, és maga követeli a váltságdíjat. Ezért van szükségem a segítségére. Maga lesz a fenyegető hangú telefonáló. Elég egyszerű, de nagyon jól kell csinálni. A telefonhívásért és a váltságdíj megszerzéséért ajánlok fel ötvenezer dollárt.

Na, kibújt a szög a zsákból. Éreztem, hogy a szám kiszáradt.

Az emberrablás főbenjáró bűn. Ha csak belekezdek a dologba, több, mint óvatosnak kell lennem. Ha elfogják az emberrablót, egyenest a villamosszékbe viszik. Ez az ötlet olyan veszélyes lehet, mint egy gyilkosság. Halálbüntetés jár érte.

HARMADIK FEJEZET

I.

A holdat kis sötét felhő takarta el egy pillanatra. Egyetlen percig vagy talán kicsit tovább, a tenger hidegnek tűnt, a part sötétnek és barátságtalannak. Majd a felhő elment, és megint ezüstös volt a víz, fényes a part. Rhea Malroux rám nézett:

– Másképp lehetetlen megszerezni a pénzt – meg kell játszani az emberrablást, ez az egyetlen esély, hogy a férjem fizet. De elég könnyűnek látszik. A részletek kidolgozásán múlik minden.

– Az emberrablásért halálbüntetés jár. Gondolt erre?

– De hisz senkit nem rabolnak el – mondta újra, és kinyújtotta hosszú, gyönyörű lábát. – De tegyük fel, hogy valami rosszul sül el; akkor bevallom a férjemnek az igazat és kész. Számomra a nő pont annyira volt meggyőző, mint egy szőnyegárus, aki kézi szövésű perzsának akar eladni egy rongyszőnyeget. De azért persze nem hagyott nyugodni az ötvenezer dollár gondolata. Lehetséges, mondtam magamnak, hogy ha jól irányítom ezt az egészet, minden részletet magam dolgozok ki, akkor megszerezhetem a dohányt.

– És gondolja, hogy a férje csak elneveti magát, azt mondja, hogy ejnye-ejnye, rossz kislányok, és ezzel el lesz intézve? Azzal, hogy én telefonáltam, és azt mondtam, hogy a lányát elrabolták, pénzt követeltem, egyáltalán nem fog majd törődni? Viccnek veszi? Szól a nyomozóknak, hogy ezt a viccet a kis felesége és a lánya találta ki azért, hogy kihúzzanak belőle potom félmilliót?

Hosszú hallgatás után szólalt meg: – Nem tetszik, hogy így beszél, Mr. Barber. Szemtelen.

– Nagyon sajnálom, de valamikor újságíró voltam. Talán sokkal jobban tudom, mint maga, hogy ha Félix Malroux lányát elrabolják, az az újságok első oldalára kerül, nagy szalagcímekben.

Megmozdult a nyugágyban, láttam, hogy a keze ökölbe szorul.

– Maga túloz. Nem fogom megengedni, hogy a férjem felhívja a rendőrséget. – A hangja éles volt és türelmetlen. – Odette eltűnik, maga telefonál a férjemnek, közli vele, hogy Odette-et elrabolták, és akkor adják vissza, ha fizet ötszázezer dollárt. A férjem ki fogja fizetni a pénzt. Maga átveszi, Odette hazajön. Ennyi az egész.

– Mármint hogy maga ezt reméli. Ismét türelmetlen mozdulatot tett:

– Nem remélem, hanem tudom, Mr. Barber. Azt mondta, hajlandó némi kockázatot vállalni, ha megfizetik. Én ötvenezer dollárt ajánlok önnek. Ha nem elég, mondja meg, és találok valaki mást.

– Gondolja? – kérdeztem. – Na, ne vicceljen. Elég ideje volt, hogy találjon valakit erre a munkára. Nekem ez nem tetszik. Mindenféle csapdákat rejt. Tegyük fel, hogy a férje mégiscsak felhívja a rendőrséget, akármit mond maga neki. És ha a zsaruk egyszer beszállnak az ügybe, addig nem szállnak ki belőle, ameddig valakit le nem tartóztatnak, és az a valaki lehetek akár én is.

– A rendőrség nem száll be az ügybe. Megmondtam magának, tudom kezelni a férjemet.

Az idősödő milliomos jutott eszembe, akit szép lassan öl a rák. Lehet, hogy már nincs benne semmi életerő. Lehet, hogy a nőnek igaza van. Lehet, hogy simán meg tudja győzni, adja oda az ötszázezer dollárt minden akadékoskodás nélkül. Lehet… A hirtelen támadó aggályokkal szemben még mindig ott bujkált a tudatomban, hogy ha ez sikerül, ötvenezer dollárom lesz.

– A mostohalánya beleegyezik?

– Természetesen, hisz éppúgy szüksége van a pénzre, mint nekem.

Elhajítottam a csikket, bele a sötétbe.

– Figyelmeztetem, ha a szövetségi nyomozók belépnek a cselekménybe, mindannyian bajba kerülünk.

– Lassacskán arra a következtetésre jutok, hogy nem maga az én emberem. Azt hiszem, csak pazaroljuk egymás idejét. Ebben egyet kellett volna értenem vele, és hagyni, hogy elsétáljon a sötétségbe, éppoly csöndben, ahogyan jött, de ott cikázott a fejemben az a nyugtalanító kis gondolat az ötvenezer dollárról. Az összeg elkápráztatott.

Ahogy ott ültem a holdfényben, tudtam biztosan, hogy ha a rendőrfőnök annak idején ötvenezer dollárt tesz le elém az asztalra, elfogadtam volna a megvesztegetést. Rájöttem – és el is rémültem tőle hogy az én jellemem egy tízezer dolláros megvesztegetéssel szemben elég szilárd, de egy ötvenezer dolláros ajánlattal szemben már nem az.

– Figyelmeztetem – mondtam ismét–, hogy maga, a mostohalánya és én elég rosszul fogjuk érezni magunkat, ha rács mögött kötünk ki.

– Hányszor kell még elmondanom magának, hogy ez szóba se jöhet? – Dühödt türelmetlenség bujkált a hangjában, – Bízhatok magában vagy sem?

– Maga még csak nagy vonalakban mesélte el az ötletét. Mondja el részletesen, hogy mit akar, mit csináljak, és akkor tudok dönteni.

– Odette eltűnik, maga pedig felhívja a férjemet – magyarázta idegesen. – Megmondja neki, hogy a lányát elrabolták, és ötszázezer dollárt akarnak érte. Elhiteti a férjemmel, hogy ha nem fizet, Odette nem tér vissza. Meggyőzőnek kell lennie, de én bízom abban, hogy maga tud meggyőző lenni.

– Ijedős ember a férje? – kérdeztem.

– Imádja a lányát – mondta közönyösen. – És ebben a helyzetben nyugodt lehet, ijedős lesz.

– És aztán mit csináljak?

– Megszervezi, hogy a férjem hogyan adja át a pénzt. Maga átveszi, levonja belőle a saját részét, a többit pedig ideadja nekem.

– És a mostohalányának, természetesen.

Egy pillanatig hallgatott, majd megszólalt: – Igen, természetesen.

– Egyszerűnek látszik – mondtam. – Az egyetlen bökkenő az lehet, ha maga rosszul ismeri a férjét. Lehet, hogy nem ijed meg olyan könnyen. Lehet, hogy felhívja a rendőrséget. Egy ember, aki ekkora vagyont gyűjtött, biztosan tudja, hogy ez mit ér. Ezt is figyelembe vette?

– Mondtam már, tudom őt kezelni. – Erősen megszívta a cigarettáját, a parázs megvilágította vörös ajkát. – Beteg ember. Két vagy három évvel ezelőtt nem ment volna a dolog. Most azonban nagyon beteg, Mr. Barber, és nincs sok ereje ellenállni, ha valaki, akit szeret, veszélyben van.

Elég rossz érzés volt, de egy pillanatra elképzeltem, hogy Isten kegyelméből ez a nő az én feleségem is lehetne.

– Maga nyilván többet tud erről, mint én – mondtam.

Ismét csend volt. Éreztem az ellenszenvét, ahogy felém pillantott a sötétben.

– Nos, megcsinálja vagy sem?

Megint az ötvenezer dollárra gondoltam. Nem akartam elhamarkodottan belevágni, de egy részletes, jó tervvel talán sikerülhetne a trükk.

– Gondolkodni akarok rajta – mondtam. – Holnap megmondom, mit döntöttem. Felhívna tizenegykor?

– Nem tud most igent vagy nemet mondani?

– Gondolkodni akarok rajta. Holnap végleges választ adok. Felállt, kinyitotta a táskáját, kivett egy kisebb köteg pénzt, és ledobta a nyugágyam mellé.

– Ez fedezi a bungaló költségét és a maga egyéb kiadásait is. Holnap hívom.

Elment, éppoly halkan, ahogyan jött; eltűnt a sötétben, mint egy kísértet.

Felvettem a pénzt. Tíz darab tízdolláros bankjegy volt. Átszámoltam, és gondolatban felszoroztam ötszázzal. Tíz perccel múlt tíz óra. Volt még néhány órám, mielőtt haza kellett mennem. Ültem a holdfényben, bámultam a tengert, és gondolkodtam az ajánlaton. Minden oldalról próbáltam körbejárni. Különösen a kockázatot.

Néhány perccel éjfél után döntöttem. Nem volt könnyű, de különös erővel hatott rám a felajánlott pénz. Ennyi pénzzel már új életet kezdhetek Ninával. Eldöntöttem, hogy az én feltételeimmel és csakis azokkal, megcsinálom, amit akar. Másnap korán reggel odamentem a házhoz. Mondtam Bill Holdennek, hogy továbbra is tartani szeretném, még egy napig legalább, de lehet, hogy tovább is. Kifizettem a bért két napra. Üldögéltem kint a napon, majd néhány perccel tizenegy előtt bementem, és a telefon mellé telepedtem. Pontosan tizenegykor megcsörrent. Felvettem a kagylót.

– Itt Barber – mondtam.

– Igen vagy nem?

– Igen – feleltem de vannak feltételeim. Beszélni akarok magával és a másik érdekelttel is. Jöjjön ide vele ma este kilencre. – Nem adtam lehetőséget rá, hogy vitatkozzon, letettem a kagylót. Azt akartam, hogy észrevegye: a

kezdeményezést átadta nekem, és ez mostantól így is marad.

A telefon ismét csörgött, de nem vettem fel. Kimentem a házból, bezártam és elmentem. A telefon még akkor is csöngött, amikor a kocsihoz értem.

II.

Nem sokkal hat után tértem vissza a kis házba. Előtte otthon voltam, magamhoz vettem néhány dolgot. Nina nem volt otthon, ez volt a szerencsém, mert egyébként biztosan tudni akarta volna, hogy miért van szükségem a hosszú villanyzsinórra, a szerszámkészletre és a magnóra, amit még akkor vettem, amikor a Herald'snak dolgoztam.

A két óra, amelyet előző éjjel azzal töltöttem, hogy alaposan végiggondoltam Rhea Malroux tervét, nem ment kárba. Hamar rájöttem, hogy a biztonságom szempontjából alapvetően fontos, hogy se Rhea, se a mostohalánya ne hagyhasson benne a csávában, ha bármi balul ütne ki. Úgy döntöttem, magnóra veszem a beszélgetésünket. Egyikük se fog tudni róla, de ha Malroux felhívja a rendőrséget – és ennek a veszélye végül is fennáll –, akkor ők ketten nem tudják letagadni, hogy ismerték a tervet, és nem tudják rám hárítani a felelősséget.

Amikor odaértem, a magnót a hálószobába vittem és betettem a szekrénybe. A gép ugyan elég csöndesen

működött, de féltem, hogy valamelyikük mégis meghallja, ha a nappaliban hagyom. Fúrtam egy kis lyukat a szekrény hátulján, s ott húztam át a vezetéket. A nappali szobában bedugtam az adapterbe, amelyet az ajtónál lévő villanykapcsolóra kötöttem. Így oldottam meg, hogy amikor belépek a házba és felkapcsolom a villanyt, a magnó és a lámpa egyszerre kapcsol be. Néhány percig töprengtem, hogy hova tegyem a mikrofont. Végül úgy döntöttem, hogy a sarokban álló kisasztal elé erősítem; ott még biztosan veszi a hangot, és nincsen útban. Mindez időbe telt. Hét óra lett, mire mindennel végeztem. Elégedett voltam, mert a magnó úgy működött, ahogy akartam, a mikrofon vette a hangomat a szoba minden részéből. Csak kétféle akadályra tudtam gondolni: ha a két nő esetleg nem akar bejönni a házba, vagy ha nem akarják felgyújtani a villanyt. Úgy gondoltam, majd meggyőzöm őket, hogy jöjjenek be. Esetleg felhívom a figyelmüket arra, hogy észrevehet bennünket valaki, ha kint maradunk. S ha nem akarnak nagy világosságot, akkor az asztali lámpa kapcsolójával is le tudom oltani a villanyt, az ajtónál lévő kapcsoló viszont akkor is működteti a magnót.

Még mindig elég sokan voltak a tengerparton, de azért már ritkult a tömeg. Még egy óra, és a part teljesen elhagyatott lesz. Éppen összeszedtem a szerszámaimat, amikor kopogtak az ajtón. Annyira lekötött a sok szöszmötölés, hogy a hirtelen zaj megijesztett. Egy pillanatig csak bámultam az ajtót. Aztán belöktem a

szerszámkészletet a kanapé alá, és az ajtóhoz mentem. Kinyitottam. Bill Holden állt ott.

– Sajnálom, hogy zavarom, Mr. Barber – mondta. – Csak tudni akartam, hogy holnapra is kibéreli-e a házat, mert lenne más érdeklődő.

– Erre a hétre tartanám, Bill – feleltem. – Cikket írok, és itt nagyon jól tudok dolgozni. A hét végén majd elintézzük a számlát, ha magának is megfelel.

– Hát persze, Mr. Barber, a ház a magáé a hét végéig. Amikor elmentem, összeszedtem a szerszámaimat, bezártam az ajtót, és a kocsihoz mentem. Nem volt kedvem rögtön hazamenni, így aztán gurultam vagy egy kilométert, és beültem egy halétterembe. Mire megvacsoráztam, az órám szerint éppen húsz perc hiányzott a kilenchez.

Sötétedett.

Visszamentem a házhoz. A part elhagyatott volt. Nem felejtettem el, hogy a villanyt nem szabad felkapcsolnom. Eltapogatóztam a légkondicionálóhoz és bekapcsoltam. Azt akartam, hogy hívogatóan hűvös legyen a házban, mire a két nő megérkezik. Kint a verandán meleg volt, túl meleg, de meglazítottam a nyakkendőmet, és ott ültem le egy nyugágyba. Meglehetősen feszült voltam, és azt találgattam, vajon Rhea ismét késik-e, és vajon a mostohalánya, Odette, milyen lehet.

Azon is eltöprengtem, hogy miután végighallgatják a mondandómat. lesz-e bátorságuk belevágni a tervbe. Néhány perccel kilenc után zajt hallottam, odakaptam a

fejem, és láttam, hogy bal oldalról Rhea Malraux jön fel a verandán. Egyedül volt. Felálltam.

– Jó estét, Mr. Barber – mondta, az egyik nyugágy felé lépve.

– Menjünk be. Valaki épp most sétált el itt. Jobb, ha nem látnak minket együtt. – Kinyitottam a ház ajtaját, és felkapcsoltam a villanyt. – Hol a mostohalánya?

Belépett mögöttem a házba, majd bezártam az ajtót.

– Jönni fog, gondolom – mondta rezzenéstelen arccal. Leült a fotelba. Világoskék, ujjatlan ruhát viselt. Vékony lába meztelen volt, lapos szandál volt rajta. Levette a sálat a fejéről, és egy hirtelen mozdulattal megrázta a haját. A zöld napszemüveget nem vette le.

– Bele se kezdek a buliba, amíg nem beszéltem vele – mondtam. – Biztos akarok lenni abban, Mrs. Malroux, hogy a lánya tényleg tud az emberrablásügyről, és beleegyezik.

Rhea élesen nézett rám.

– Hát persze hogy beleegyezik – vágta rá. – Hogy érti ezt?

– Tőle magától akarom hallani – mondtam, és leültem. Majd pusztán a magnó kedvéért folytattam. – Ez nem érthetetlen kívánság. Azt mondja, hogy maga és a mostohalánya kiagyalt egy tervet, mely szerint a mostohalánya megjátssza, hogy elrabolták. Maguknak sürgősen szükségük van négyszázötvenezer dollárra, amit csak úgy tudnak megszerezni a maga férjétől, ha végigcsinálják ezt a kamu emberrablást. Ha segítek

magának, ötvenezret fizet nekem. Az emberrablás főbenjáró bűn. Meg akarok bizonyosodni róla, hogy a mostohalánya tudja, mit csinál.

Rhea türelmetlenül szólalt meg: – Természetesen tudja, mit csinál, nem gyerek már.

– És maga biztos abban, hogy a férje nem szól a rendőrségnek? – kérdeztem.

Dobolni kezdett a szék karfáján.

– Úgy tűnik, különleges képessége van az időpazarláshoz – mondta. – Ezt mind megbeszéltük már, nemde?

Elégedett voltam. Ha ez a rövid beszélgetés szalagon van, már nem tudja letagadni, hogy benne volt a buliban, ha netán bajba kerülünk.

Az órámra néztem, fél tíz volt.

– Addig nem beszélek az ügyről, valamint el sem kezdem, amíg nem beszéltem a mostohalányával – ismételtem meg.

Rhea cigarettára gyújtott.

– Mondtam, hogy jöjjön ide – mondta – de ritkán teszi azt, amit mondanak neki. Gondolom, nem várja tőlem, hogy idecibáljam. Hallottam, hogy valaki mozog odakint.

– Talán ő az – mondtam. – Megnézem.

Az ajtóhoz léptem és kinyitottam. Egy lány állt a lépcső alján, rám nézett. Egy hosszú pillanatig csak bámultuk egymást.

– Helló – mondta, és rám mosolygott.

Odette Malroux alacsony volt és nagyon csinos. Habkönnyű, fehér kasmírpulóvert viselt és leopárdbőrrel

szegélyezett farmernadrágot. Minden szorosan a testére tapadt. Hollófekete haja volt, akárcsak Ninának, középen választotta el, s látszólag hanyagul, valójában nagyon hatásosan hagyta a vállára omlani: Arca szív alakú, bőre sápadt. Akárhány éves lehetett, tizenhat és huszonöt között. A szeme acélszürke. Az orra arányos, pici. A szája mindössze egy égővörös vonal. Ránézésre maga a megrontott ifjúság. Pontosan ugyanilyen lányokat lehet látni akármelyik fiatalkorúak bíróságán. Dacos, lázadó, elrontott, szexuálisan közönyös, semerre sem tartó, az elveszett ifjúság légiójának tagja.

– Miss Malroux?

Kuncogott, majd lassan feljött a lépcsőn.

– Maga nyilván Ali Baba. Hogy vannak a rablók?

– Gyere már be, Odette – szólt rá Rhea türelmetlenül. – A humorodat tartsd meg a barátaidnak.

A lány felhúzta az orrát, grimaszolt, majd rám kacsintott. Ellépett mellettem, és bement a házba. Kissé mesterkélt, kihívó járással. A feneke úgy mozgott, mint egy dugattyú. Becsuktam az ajtót. A magnóra gondoltam. A szalagon körülbelül negyven perc volt még. Sietnem kell, ha az egész beszélgetést fel akarom venni.

– Helló, Rhea kedves – mondta Odette, és belezuhant az egyik nyugágyba, közvetlenül a szék mellett, ahol ültem. – Hát nem nagyszerű pasas?

– Ugyan, hallgass már – mordult rá Rhea. – Maradj nyugton és fogd be a szád. Mr. Barber beszélni akar veled.

A lány rám nézett és megrezegtette a szempilláit. A lábát maga alá húzta, az egyik kezét a combjára tette, és a másikkal megtámasztotta az arcát, gúnyosan bátor arckifejezéssel nézett fel:

– Kérem, beszéljen velem, Mr. Ali Baba.

Az acélszürke szemekbe néztem. A gyerekes póz nem ejtett át. Szeme mindent elárult róla, hiába próbálta leplezni magát. Boldogtalan, zavaros tekintet volt az, egy olyan lányé, aki nem volt biztos magában, de tudta, hogy rossz úton jár, viszont nincs ereje változtatni.

– Magától akarom hallani – mondtam. – Részt vesz ebben az emberrablási játékban?

A lány előbb Rheára nézett, majd rám.

– Hogy részt veszek-e? – Kuncogott. – Hát nem aranyos, Rhea, kedves? Persze, persze hogy részt veszek. Rhea kedves és én együtt találtuk ki. Óriási ötlet. Nem?

– Valóban? – néztem rá. – Lehet, hogy az apja nem így gondolja.

– Ahhoz magának semmi köze – vágott közbe Rhea. – Nos, ha meg van elégedve, akkor talán megállapodhatnánk.

– Beszélhetünk róla – mondtam. – Mikor történne?

– Amint meg lehet szervezni. Talán holnapután.

– Szóval Miss Malroux eltűnik. És hova tűnik el?

– Hívjon Odette-nek – mondta a lány, és kidüllesztette a mellét. – Minden barátom így hív.

Rhea rá se hederített a lányra, és folytatta: – Carmelban van egy nyugodt kis hotel. Oda is mehet, például. Az egész csak három vagy négy nap.

– És hogy jut oda?

Rhea türelmetlenül megmozdult: – Van kocsija.

– Méghozzá milyen aranyos – mondta Odette nekem. – Egy TR-3, úgy megy, mint a szél.

– Autót nem vezethet, mert felismerik. Arrafelé nyilván mindenki tudja, hogy kicsoda.

Kicsit zavartnak tűnt, ahogy azt mondta: – Azt hiszem, igen. Rheára néztem: – A maga elképzelése szerint természetesen csak maga, a mostohalánya és a férje fognak tudni az egészről…

Rám dörrent: – Természetesen.

– És magának ilyen egyszerű eltűnni? – kérdeztem Odette-től.

– Nincsenek barátai? És mi lesz a személyzettel? Megvonta a vállát: – Gyakran el szoktam menni.

Újra Rheához fordultam. – Ha én lennék a férje – mondtam és valaki felhívna, hogy a lányomat elrabolták, és ötszázezer dollárt kell fizetnem, hogy visszakapjam, nem sietnék a fizetéssel. Ahogy maguk ezt elképzelik, az csöppet sem hiteles. Nincs atmoszférája. Ha én lennék az apa, még arra is rájönnék, hogy átverés az egész. – Elnyomtam a cigarettát, majd folytattam:

– És hívnám a rendőrséget.

– Rengeteg múlik azon, hogy maga mennyire lesz meggyőző a telefonban – mondta Rhea. – És én végül is ezért fizetek magának.

– Én meggyőző leszek – mondtam – de mi van, ha mégis szól a rendőrségnek? Akkor mit csinálnak? Megmondja

neki, hogy megpróbálták becsapni őt, vagy netán semmit se mond, csak reménykedik, hogy én úgyis megszerzem a pénzt, és a rendőrség nem jön rá az igazságra?

– Már mondtam magának… – kezdte mérgesen.

– Tudom, hogy mit mondott, de nem muszáj el is hinnem. Ha a rendőrség beszáll az ügybe, lefújjuk a bulit, vagy csináljuk tovább?

– Csináljuk tovább – mondta Odette. – Szükségünk van arra a pénzre, és kész.

A hangjából kicsapó keménységre felkaptam a fejem, élesen ránéztem. Rideg arckifejezéssel nézett, de nem rám, hanem Rheára.

– Igen – mondta Rhea –, szükségünk van a pénzre, de századszor mondom, hogy a rendőrség nem fog beszállni az ügybe.

– Sokkal biztonságosabb lenne, ha azt feltételeznénk, hogy igen – mondtam. – Rendben van, lehetséges, hogy a férje átadja a váltságdíjat, de amikor a lányát visszakapja, nyilván szól a rendőrségnek, azok pedig vizsgálni fogják az ügyet. Aki annyi pénzt keres, mint a maga férje, nem bolond. Honnan tudja, hogy nem fogja megjelölni a bankjegyeket? És mi haszna az egésznek, ha nem merik elkölteni a pénzt?

– Majd gondom lesz rá, hogy ne jelölje meg – mondta Rhea. – Ezért aztán igazán nem kell aggódnunk.

– Biztos? Szeretnék osztozni a maga nyugalmában.

– A férjem nagyon beteg – mondta Rhea közönyösen. – Azt teszi, amit mondok.

Amint Rheáról Odette-re néztem, éreztem, hogy a hideg végigfut a hátamon. Mindketten engem bámultak. A lányról eltűnt a kislányos póz. Hirtelen éppoly keménynek és kegyetlennek látszott, mint az idősebb asszony.

– Én viszont azt feltételezem, hogy a férje értesíti a rendőrséget. Ha maga nem ért egyet az én tervemmel, mondja meg nyugodtan, és máris abbahagytam.

Rhea keze ökölbe szorult az ölében. Odette a körmét rágta, a tekintete feszült volt. Egyenesen neki beszéltem.

– Ma kedd van, szombaton elkezdhetjük. Azt akarom, hogy szombaton egy barátnőjével vagy barátjával moziba menjen. Meg tudja szervezni?

Meglepetten bólintott.

– Azt akarom, hogy otthon vacsorázzon, és mondja meg az apjának, hova megy. Azután vegyen fel valami feltűnő ruhát, hogy biztosan észrevegyék és felismerjék magát. Nyolcra szervezze meg a randevút a barátnőjével, persze nem fog találkozni vele. Menjen a Kalóz kocsmába. Egy kis étterem és bár néhány kilométerre innen. Ismeri?

Megint bólintott.

– Szóval behajt a parkolóba, aztán bemegy a bárba, és iszik valamit. Abban az időben a hely rendszerint tömve van. Nem tartom valószínűnek, hogy összefut valamelyik barátjával. Maga mit gondol erről?

– Nem hinném – mondta. – Nem az a hely, ahová a barátaim járnak.

– Erre számítottam. Azt akarom, hogy felfigyeljenek magára. Borítsa fel az italát, vagy csináljon valami mást,

amivel magára vonja a figyelmet, mintegy véletlenül. Öt perc múlva menjen el. Legyen óvatos, ne ismerkedjen meg senkivel. A kocsim ott áll majd a parkolóban. Miután megbizonyosodott róla, hogy senki nem figyeli, szálljon be a kocsimba. Ott lesz egy váltás ruha és egy vörös paróka. Azt felveszi. Amíg átöltözik, én elviszem a kocsiját a Lone Bay parkolóba. Maga jön utánam. A kocsiját a parkolóban hagyjuk, talán nem veszik észre, amíg újra nem lesz rá szükségünk. Maga ott felvesz engem, és megyünk a repülőtérre– Foglalok magának helyet Los Angelesbe. Ott elmegy egy szállodába, szobát is foglalok. Megmondja a portásnak, hogy nem érzi jól magát. A szobájában marad, enni is csak ott eszik, és egész addig ott lesz, amíg nem szólok, hogy jöjjön vissza. Telefonon tartjuk a kapcsolatot. Mindent megértett? Bólintott. Abbahagyta a körömrágást. Töprengett.

– Mindez teljesen fölösleges – mondta Rhea. – Ha elmegy Carmelbe, és ott egy hotelben…

– Akarja a pénzt vagy nem? – vágtam közbe.

– Minden egyes mondatot meg kell ismételnem? – kérdezte mérgesen. – Mondtam már, hogy akarom.

– Akkor csinálják úgy, ahogy mondom, vagy elköszönünk egymástól.

– Azt hiszem, tündéri a krapek – mondta Odette.– Mindent megteszek, amit csak mond. Harry. Hívhatom Harrynek?

– Hívhat, ahogy akar, mindaddig, amíg azt teszi, amit kell – mondtam, majd Rheához fordultam: – Amikor

Odette felszállt a repülőre, felhívom a maga milliomos férjét. Mennyi esélyem van rá, hogy beszélhetek vele?

– A titkárnője fogja felvenni – mondta Rhea. – Mondja azt neki, hogy a lányáról akar beszélni a férjemmel, erre a titkárnője megkérdezi tőle, hogy ő akar-e beszélni magával. Én ott leszek. Elintézem, hogy akarjon.

– Késő este lesz. Remélem, Odette barátnője telefonál majd, hogy megtudja, mi történt Odette-tel. – Odette-re néztem. – Gondolja, hogy fog telefonálni?

– Egészen biztos.

– Nagyon jó. Ez majd megfelelő hangulatot teremt. A maga hiányának fel kell tűnnie otthon, még mielőtt én telefonálok.

– Fog telefonálni – ismételte meg Odette.

– Rendben van. Megmondom az apjának, hogy két napon belül teremtse elő a pénzt, és várjon a további utasításra – mondtam, majd Rheára néztem. – Magának kell meggyőznie, hogy ne csináljon semmi mást. Legyen óvatos; vigyázzon, hogy a férje ne írassa le a bankban a bankjegyek számát, és ne jelöltesse meg a bankjegyeket. Hogy hogyan csinálja majd, nem tudom, de ha nem intézi el, akkor nem költhetik el a pénzt. Valamint én sem.

– Elintézem – mondta Rhea röviden.

– Remélem. Két nappal az első telefonom után újra felhívom a férjét. Mit gondol, elég jól van ahhoz, hogy ő maga hozza el a váltságdíjat?

– Senkiben nem bízna önmagán kívül.

– Még magában sem?

Odette felkuncogott, majd a kezét a szája elé kapta. Rhea szeme összeszűkült, arca megkeményedett:

– Bennem természetesen megbízik – mondta mérgesen –, de úgy gondolná, hogy ez veszélyes. Nem engedné, hogy vele menjek.

– Nos, rendben van. – Újból rágyújtottam. – Azt fogom mondani neki, hogy jöjjön el otthonról hajnali kettőkor, és hajtson végig az East Beach úton. Ő fogja vezetni a Rollst. Nem lesz forgalom. A pénznek egy táskában kell lennie. Valahol az úton villogó fényt lát majd. Ahogy elmegy a fény mellett, ki kell dobnia a táskát és továbbhajtani. Nem szabad megállnia. Közben Odette hazakerül. Előtte idejön a házba, és itt vár rám. Én leveszem a részemet a pénzből, a többit odaadom neki. Hogy aztán maguk ketten hogy osztoznak, az engem nem érdekel, de legyenek óvatosak.

– Nem, ez nem jó – vágott közbe Rhea élesen. – Ezzel nem értek egyet. Maga ne adja oda a pénzt neki. Nekem adja ide. Odette felült, a lábát kinyújtotta. Sápadt arcára dühös fintor ült:

– Miért ne adná nekem? – vágott vissza fagyosan.

– Mert egy centet se bíznék rád, azért – mondta Rhea villámló tekintettel. – Nekem fogja odaadni.

– És azt hiszed, hogy én megbízom benned? – kérdezte Odette kemény, gonoszkodó hangon. – Ha te egyszer rátenyerelsz arra a pénzre…

– Jó, jó. hagyják már abba – szóltam közbe. – Csak az időt pazaroljuk. Van egy ötletem. Fogalmazok egy levelet Odette nevében az apjának. Ez a legmeggyőzőbb, és

megspórolja nekem a harmadik telefont. Odette fogja megírni, hogy hogyan adja át az apja a váltságdíjat, és azt is, hogy miután átadta, hajtson egyenest a Lone Bay parkolóba, ahol a lánya várja. Az legalább félórányi út. Ennyi idő mindkettőjüknek elegendő, hogy idejöjjenek és átvegyék a pénzt. Ez hogy hangzik?

– De ha apa odamegy, és engem nem talál ott, lehet, hogy szól a rendőrségnek – mondta Odette.

Mióta beléptek a házba, ez volt az első jel, ami arra utalt, hogy kezdik átérezni, miről van szó.

– Tényleg. Akkor a levélben megírja azt is, hogy a parkolóban is egy levél várja majd, amelyből megtudja, hol találhatja magát. Majd én beteszem a levelet a kocsijába. És az lesz benne, hogy maga közben hazament. Így rendben van?

Rhea rám nézett. – Természetesen mi kénytelenek vagyunk bízni magában, Mr. Barber.

Rámosolyogtam.

– Ha ilyen aggályai vannak, nem engem kellett volna választania. És ha van jobb ötlete, itt az ideje, hogy kirukkoljon vele. A két nő egymásra nézett, majd Rhea másodpercnyi szünet után megszólalt: – Ha én is itt vagyok, amikor átadja a pénzt, nincs jobb ötletem.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy magában megbízik, de bennem nem – mondta Odette. – Hát nem aranyos mostohamama?

– Bíznia kell bennem – mondtam. – Most viszont maga válaszoljon. Mi történt magával? Miért nem találkozott a

barátnőjével a moziban? Miért ment a Kalóz kocsmába? Ki rabolta el magát?

Tanácstalanul nézett rám: – Nem tudom. Miért engem kérdez? Ez a maga története.

– Nem gondolja, hogy jobb lenne, ha tudná? Az apja ki fogja kérdezni, és lefogadhatja, hogy miután visszakapta magát, szól a rendőrségnek. És a zsaruk kíváncsiak lesznek. Azok hivatásos fiúk; ha egyszer is megsejtik, hogy maga hazudik, addig csűrik-csavarják, amíg kiszedik magából az igazat.

A lány nyugalma elpárolgott, idegesen pillantott Rheára.

– De a rendőrség engem nem fog kérdezni. Rhea azt mondja, hogy nem fog.

– Hát persze hogy nem – vágott közbe Rhea.

– Úgy tűnik, mindketten nagyon biztosak ebben – mondtam. – Én nem vagyok olyan biztos benne.

– A férjem retteg a nyilvánosságtól – mondta Rhea. – Inkább elveszti a pénzt, mint hogy az újságírók és a riporterek zaklassák.

– Sajnálom, még mindig nem vagyok meggyőzve. S nem érdemelném meg a pénzüket, ha nem számítanék arra, hogy a rendőrség végül csak bekapcsolódik az ügybe. Ki kell találnunk egy történetet erre az esetre is. – Odette-hez fordultam, és folytattam: – Ki tud ide jönni holnap éjjel, hogy megtanuljuk? Rengeteg gyakorlásra lesz szüksége, ha meg akarja tartani azt a pénzt.

– Ez fölösleges – mondta Rhea. – Hányszor kell még mondanom magának: a férjem nem értesíti a rendőrséget.

– Én viszont megmondtam magának, hogy csak ilyen feltételek mellett vállalom a megbízatást. Vagy azt csinálja, amit én mondok. vagy máris kiszálltam az egészből.

– Holnap este kilencre itt vagyok – mondta Odette, és rám mosolygott.

– Akkor mára ennyi – álltam fel. – Még egy dolog. – Rheához fordultam. – Vegyen neki egy ruhát. Valami olcsó helyen, s valami olyasmit, amit egy egyetemista lány visel. És vegyen neki egy vörös parókát. Óvatosan vásároljon, ne itt a környéken. Talán jobb lenne, ha bemenne Daytonba. Azt nem lehet lenyomozni. A lánynak a Kalóz kocsma után el kell tűnnie. Ott fel fog tűnni mindenkinek, látják azt is, hogy elmegy, de azután semmi nyoma nem lesz, ameddig haza nem tér.

Rhea vállat vont. – Ha úgy gondolja, hogy ez szükséges, megcsinálhatom.

– Hozza el a ruhát és a parókát holnap este – mondtam Odette-nek. – Addigra kitalálok egy történetet, és megfogalmazom a levelet.

Az ajtóhoz léptem, kinyitottam, kinéztem. A parton nem járt senki.

– Akkor holnap este találkozunk.

Rhea ment ki először, rám se nézett. Odette követte. Ahogy elment mellettem, egy félmosolyt küldött felém, és megrezegtette a szempilláit.

Figyeltem őket, ahogy kisétálnak a sötétbe, majd bementem a hálószobába, és kikapcsoltam a magnót.

NEGYEDIK FEJEZET

I.

Másnap este, néhány perccel kilenc után Odette előbukkant a sötétségből, megállt a lépcső alján, és felnézett rám. Telihold volt, tisztán láttam őt. Egyszerű, fehér, hosszú ruhát viselt. Egy bőrönd volt a kezében. Nagyon jól nézett ki, ahogy ott állt, és engem nézett.

– Helló, Harry – mondta. – Itt vagyok.

Lementem a lépcsőn, elvettem tőle a bőröndöt. Kicsit zavarban voltam most, hogy egyedül jött.

– Bemegyünk – mondtam. – Mrs. Malroux nem jön?

A lány rám nézett, majd elmosolyodott.

– Talán meghívta? Mindegy, nem jön.

Együtt mentünk be a házba. Becsuktam az ajtót, felkapcsoltam a villanyt. Új szalag volt a magnóban. Ahogy felkapcsoltam a villanyt, a magnó a hálószobában vette a beszélgetést. Nagyon sűrű napom volt, minden részletet kidolgoztam, amit a lánynak meg kell tanulnia Megfogalmaztam a levelet is. Visszajátszottam az előző esti szalagot, és elégedetten nyugtáztam, hogy a felvétel tökéletes. Becsomagoltam a kazettát, és elvittem egy bank széfjébe.

Most már eléggé magabiztos voltam; úgy gondoltam, jó esélyeim vannak az ötvenezer dollárra. Biztos voltam benne, hogy nem kaphatnak el, még akkor sem, ha valami balul üt ki; hisz akkor a lány és Rhea is belekeverednek az ügybe. Nem tudtam elképzelni, hogy Malroux pácban hagyná a feleségét és a lányát, és nyilván engem is kimosnának, ha mégis baj történne.

– Na, lássuk – mondtam, és leültem. – Rengeteg dolgunk van, viszont az időnk kevés.

Figyeltem, ahogy a kanapéhoz sétál és leül. Azon kaptam magam, hogy kihívó mozgását túlságosan is kedvtelve nézem.

Lábait maga alá húzta, eligazította a szoknyáját, majd érdeklődő, várakozó tekintettel fordult felém. Ettől zavarba jöttem. Ez a lány tudta, hogyan kell bánni a férfiakkal. Tudta, hogy hatással van rám.

– Azt hiszem, Rhea nagyon okos volt, amikor magát húzta be a csőbe, hogy segítsen nekünk. De maga még okosabb lehet, mint ő.

Megmerevedtem.

– Engem húzott be a csőbe? Hogy érti ezt?

– Ó, hát persze. Napok óta figyelte magát, amint whiskyt iszogat abban a bárban. Már akkor elhatározta, hogy magát szerzi meg, amikor maga kijött a börtönből. Az ő ötlete volt, hogy a táskáját otthagyja a telefonfülkében. Biztos volt benne, hogy maga elteszi a pénzt. Én azt mondtam, hogy nem. Fogadtunk. Vesztettem tíz dollárt.

Ott ültem, néztem őt, és éreztem, hogy a vér az arcomba fut.

– Részeg voltam – mondtam.

Megvonta a vállát. – Biztos vagyok benne. Csak azért mondtam el magának, hogy legyen óvatos. Rhea egy kígyó. Ne bízzon benne.

– Miért van szüksége erre a pénzre? Felhúzta az orrát és rám nézett.

– Ahhoz semmi köze. És most mondja, mit kell csinálnom. Készen van a történettel?

Egy hosszú percig csak néztem őt, és próbáltam összeszedni a gondolataimat. A hír, hogy Rhea szándékosan hagyta ott a táskáját, megrázott. Figyelnem kellett volna rá, mondtam magamnak.

– Megszervezte a randevút szombatra? – kérdeztem rövid hallgatás után.

– Igen. A barátnőmmel, Mauvis Sheennel moziba megyünk. Úgy szerveztem, hogy a mozi előtt találkozunk kilenckor.

– Nincs egy udvarlója, aki időnként feltűnik maga körül? Nem állandó partnerre gondolok. Valakire, aki néha van, néha nincs. Zavartnak látszott.

– Hát… de… vannak néhányan.

– Egy elég nekem. Mondjon egy nevet.

– Például Jerry Williams.

– Fel szokta magát hívni otthon?

– Igen.

– És ki veszi fel a telefont?

– Sabin, az inas.

– Megismeri Williams hangját?

– Nem hinném. Jerry már nem hívott hónapok óta.

– Megmondom, miért kérdezem. Azt mondja az apjának, hogy elmegy moziba a barátnőjével. Vacsora után, úgy háromnegyed kilenc körül odatelefonálok, és magát kérem a telefonhoz. Azt mondom az inasnak, hogy Jerry Williams vagyok. Ez az egész csak akkor lesz fontos, ha a rendőrség mégis beszáll az ügybe. Williams nevében azt mondom majd, hogy találkoztam a barátnőjével, és egy kisebb társasággal a Kalóz kocsmába megyünk. Azt szeretnénk, hogy maga is odajöjjön. Maga meg lesz lepve, de beleegyezik, viszont nem mondja meg senkinek, hova megy, mert tudja, hogy az apja nem örülne, ha tudná, hogy ilyen szakadt helyre jár. Megérkezik oda, nem találja a barátait, elmegy. Ahogy megy át a sötét parkolón, egy pokrócot dobnak a fejére, és betuszkolják egy kocsiba. Érti?

– Te jó ég, maga aztán komolyan veszi a dolgát.

– Komolyan veszem, mert véletlenül komoly – mondtam. – Ha a rendőrség beavatkozik, ellenőrzi majd Williamset, ő megesküszik, hogy nem hívta magát, és ebből rájönnek, hogy a telefonhívás az emberrablók trükkje volt, hogy magát a Kalóz kocsmába csalják. Kíváncsiak lesznek, hogy maga vajon miért nem jött rá, hogy nem Williams beszél. S maga azt fogja mondani, hogy a vonal rossz volt, és a háttérből mindenféle zajokat, zenét hallott, egy másodpercig sem jutott eszébe, hogy nem

Williamsszel beszél. Ez lesz a magyarázat arra, hogy miért ment a Kalóz kocsmába. Világos?

– De maga nem hiszi igazán, hogy a rendőrség beleavatkozik, igaz?

Ismét a körmét rágta, miközben várakozóan nézett.

– Nem tudom. A mostohaanyja azt mondja, hogy nem fog, de nekem fel kell készülnöm rá. Most pedig figyeljen. Elmondom a történetet, amit majd a rendőröknek mesél. Szóval egy kocsiban van, pokróc a fején, és fenyegető kezek szorítják lefelé. Egy férfi olasz akcentussal beszél, figyelmezteti magát, hogy ha megnyikkan, kikészítik. Arra azért rájön, hogy három férfi van a kocsiban. Leírtam a beszélgetést, amelyet végighallgat. Meg kell tanulnia kívülről. A kocsi többször bekanyarodik, ebből rájön, hogy mellékutakon mennek. Végül vagy kétórányi út után az autó megáll. Kutyaugatást hall. Hallja, hogy kinyitnak egy kaput. Az autó ismét elindul, majd megint megáll. Minden részletre emlékeznie kell. Ha az FBI is nyomozni fog, ők minden részletre kíváncsiak lesznek. Számtalanszor azért sikerül elfogni az emberrablókat, mert az áldozat kutyaugatást hallott, vagy azt, hogy egy vödör belecsobban a kútba, vagy valami ilyesmit; és ők a maga memóriáját is próbára teszik majd, erre fel kell készülnie.

Figyelmesen nézett, majd bólintott. – Már látom, miért akarta, hogy idejöjjek ma éjjel. Ha a rendőrség esetleg nem is, apa biztosan kérdezgetni fog. Nagyon alapos krapek. Pontosan ilyen kérdései lesznek.

– Igen. A feltételezés szerint maga három napot tölt ezen a helyen, bezárják egy szobába. Ha a rendőrség rákérdezne, biztosan kérni fogják, hogy írja le a szobát, és magának gondolkodás nélkül meg kell tudni tenni. Amíg ebben a bizonyos szobában van, állandóan hallja a kutyaugatást, csirkék és tehenek hangjait. Úgy gondolja, nyilván egy lerobbant tanyán van. Csak az egyik emberrablót látja és egy asszonyt, aki gondját viseli. Itt van egy leírás mindkét emberről, meg kell tanulnia. Ha a rendőrök megkérdezik, részletesen mondja el. Ne kapják rajta semmiféle hibán.

Érdeklődő volt és nagyon feszült. – Értem – mondta halkan.

– A WC közvetlenül a szobája mellett van. Ez az egyik csapdakérdés, fel kell készülnie rá. Mindig kiengedik, ha ki akar menni. Az asszony elkíséri. Itt van a ház egy másik részének a leírása, ezt látja maga, amikor a WC-re megy. Nem sok, egy kis folyosó és három csukott ajtó. A WC-ben egy repedezett kagyló van, és kötél lóg a lánc helyett. Emlékezzen ezekre a részletekre. Ezek teszik meggyőzővé a mesét. Minden étkezést, minden ételt külön leírtam, amit a három nap alatt adnak magának. Meg kell tanulnia. Ne hibázzon, a nyomozók alaposan kifaggatják majd, készüljön fel rá.

Megnedvesítette a szája szélét.

– Kezdem úgy érezni magam, mintha tényleg elrabolnának – mondta.

– Úgy is kell – hagytam rá. – Fogalmaztam egy levelet, ezt fogja megírni. Én majd postázom az apjának. Legjobb, ha most lemásolja.

Felálltam, odamentem a táskához, s mielőtt megfogtam volna az olcsó levélpapírt, kesztyűt húztam. Odette az asztalhoz jött, leült.

Mögötte álltam, és figyeltem, ahogy másolja a levelet, majd megcímezi a borítékot. Mondtam, hogy hajtsa össze a lapot, tegye be a borítékba, és aztán tegye a borítékot a tárcámba. Majd átadtam neki az összes papírt, a részletes tudnivalókkal.

– Ezt vigye el és jól tanulja meg – mondtam neki. – Jöjjön ide holnapután este kilencre, kikérdezem, és utána hozzá is kezdhetünk.

Betette a papírokat a táskájába.

– Mielőtt elmegy, nézzük meg a ruhát, és szeretném, ha felpróbálná a parókát.

Kinyitotta a táskát, kivett belőle egy olcsó kék-fehér mintás ruhát, fehér tornacipőt és egy vörös parókát. A hálószoba felé mutattam:

– Menjen be, öltözzön át. Látni akarom, hogy néz ki.

– Nyilván mint a mostohaanyám cselédje – mondta, miközben megfogta a ruhát –, hanem maga határozottan tud parancsolni.

– Ha nem tetszik…

– De tetszik. Üdítő változatosság. – Rám emelte a tekintetét. – Szeretem az idősebb férfiakat.

– Hát akkor nagy a választék – mondtam. – Na, menjen, haza szeretnék menni.

Ismét grimaszolt, majd bement a hálószobába, és becsukta az ajtót. Hirtelen rádöbbentem, hogy valóban egyedül vagyok ezzel a lánnyal. Volt benne valami, ami a legrosszabb ösztönöket keltette fel bennem – de így lett volna minden férfival. Amióta megnősültem, soha nem flörtöltem más nővel, és nem is állt szándékomban, noha tudtam, hogy ezzel a lánnyal könnyű dolgom lenne. Csak némi kezdeményezésre volna szükség, és máris minden menne, mint a karikacsapás. Néhány percig járkáltam fel-alá a szobában, majd kinyílt a hálószoba ajtaja, és kilépett a lány. A vörös paróka teljesen megváltoztatta, alig ismertem meg. A ruhája elejét a kezével tartotta.

– Ennek a nyavalyás göncnek cipzárja van – mondta, és hátat fordított. – Húzza fel, legyen szíves, nem érem el. Megfogtam a cipzárat, a kezem remegett, ujjam a hűvös bőréhez ért. A válla fölött hátranézett rám. És az a valami ott lángolt a tekintetében. Felhúztam a cipzárat. A szívem hevesen vert. Megfordult, ellépett tőlem, és átkarolta a nyakamat. Egyetlen rövid pillanatig éreztem, ahogy teste az enyémhez feszül, majd nagy erőfeszítéssel eltoltam magamtól.

– Na, ez az, amit kihagyunk – mondtam. – Maradjunk az üzletnél.

Félrehajtotta a fejét és rám nézett.

– Nem tetszem?

– De, azt hiszem, nagyon csinos. Maradjunk ennyiben. Elfintorodott, majd a fény alá állt.

– Nos, megfelelek?

– Igen. És ha napszemüveget visel, senki nem ismeri meg. – Kivettem a zsebkendőmet és megtöröltem izzadó tenyeremet.

– Rendben van, öltözzön át. Hagyja itt a ruhát és a parókát. Holnapután kilenckor találkozunk.

Bólintott, bement a hálószobába, nyitva hagyta az ajtót. Cigarettára gyújtottam, és leültem az asztal sarkára. Kissé feldúlt voltam.

Kiszólt: – Harry, nem tudom lehúzni a cipzárat.

Egy pillanatig töprengtem, majd elnyomtam a cigarettát. Nem mozdultam, de éreztem, dörömböl a szívem.

– Harry…

Felálltam, halkan az ajtóhoz léptem, ráfordítottam a kulcsot. Lekapcsoltam a villanyt, és bementem a hálószobába.

II.

John Renick Buickját láttam meg a házam előtt, amint a Packarddal befordultam a nyitott kapun a garázshoz. A Buick láttán összerázkódtam. Nem találkoztam vele, nem is hallottam róla, amióta hetekkel korábban hazahozott a börtönből, és el is felejtettem őt. Vajon mit csinál itt?

Hirtelen ideges lettem. Nina biztos megmondta neki, hogy van ez a forgalomszámláló állásom. Ha ez megragad a fejében, könnyen utánanézhet, és kiderül, hogy hazudtam. És kapcsolatba kerülni valakivel a rendőrségtől – nos, ez volt az utolsó dolog, amire vágytam most, hogy erre a kamu emberrablási bulira készültem.

Valamint szenvedtem a bűntudattól. Sajnáltam ezt a kis rövidzárlatot Odette-tel. Biztosan tudtam, hogy azért adta oda magát, hogy fitogtassa a hatalmát és a férfiakra gyakorolt vonzerejét. A szeretkezésünk, amennyiben egyáltalán annak lehetett nevezni, semmi egyéb nem volt, mint egy fizikai aktus. Utána elhúzódott tőlem, gyorsan felöltözött a sötétben, dudorászott, rám se hederített.

– Holnapután este találkozunk-szólt a sötétből. – Addig viszlát – tette hozzá, s már el is tűnt. Én még az ágyon feküdtem, szégyelltem magam, dühös voltam, és gyűlöltem őt. Amikor hallottam, hogy a ház ajtaja becsapódik mögötte, felkeltem, és kikapcsoltam a magnót. A kazettát kivettem és betettem a tokjába. Lezuhanyoztam, bementem a nappaliba, gyors egymásutánban ittam két erős whiskyt. De se a zuhany, se a whisky nem segített elűzni a kellemetlen érzést, még a lelkifurdalásom se csökkent. Tudtam, hogy elárultam Ninát, aki egész nap robotol, hogy meg tudjunk élni.

Lassan sétáltam felfelé a garázsból, kivettem a kulcsot a zsebemből, és kinyitottam az ajtót. A hallban az órán láttam: tíz perccel múlt tizenegy. A nappaliból Renick hangját és Nina nevetését hallottam. Töprengve

megálltam. Renick és én húsz éve nagyon jó barátok vagyunk. Együtt jártunk iskolába. Tisztességes, derék rendőr, s most ő a kerületi ügyész különleges tisztje; fontos pozíció ebben a városban, jó fizetéssel. Ha ez az emberrablási ügy veszélyessé válik, ő lesz az első. akit bevonnak a vizsgálatba, és jól tudom, hogy ő aztán nem egy hülye zsaru. Az egyik legokosabb és legjobb agyú vizsgálótiszt az egész brancsban. Újságírói munkám során mindegyikükkel találkoztam. Renick mindenkinél jobb. Ha ő vezeti a vizsgálatot, nagy bajban leszek. Megráztam magam, kinyitottam a nappali ajtaját, beléptem. Nina egy nagy kerti cserépen dolgozott éppen. Renick egy karosszékben ült, öt figyelte, cigarettázott. Amint Nina meglátott, ledobta az ecsetet és hozzám szaladt. Átkarolta a nyakamat és megcsókolt. Az ajka érintésére hirtelen rosszul éreztem magam. Még emlékeztem Odette forró, állati mozdulataira. Lágyan eltoltam Ninát, átkaroltam, és erőltetetten Renickre mosolyogtam, aki éppen felállt.

– Helló, John – mondtam, majd kezet fogtunk. – Elkerülsz bennünket.

Aki rendőr, mindig rendőr. Láttam megkeményedő, zavart pillantását; rájött, hogy valami nem stimmel. Megragadta a kezemet, és mosolya éppoly erőltetett volt, mint az enyém.

– Nem az én hibám, Harry – mondta. – Washingtonban voltam a múlt hónapban, most érkeztem vissza. Hogy vagy? Hallom, van állásod.

– Hát, nevezzük így. Jobb a semminél.

Leültem egy nyugágyba. Nina a karfára ült, kezét a kezemre tette. Renick visszament a székéhez. Tekintete még mindig áthatóan fürkésző, vizsgáló volt.

– Ide figyelj, Harry. ez nem mehet így tovább, meg kell állapodnod végre. Elintézhetem ezt az ügyet Meadowszal. ha akarod. Ránéztem. – Meadows? Mit intézel el vele?

– A főnököm. Említettem már, hogy beszéltem neki rólad. Kell nekünk egy jó sajtófőnök. Éppen neked való állás.

– Valóban? Hát én nem hiszem – mondtam. – Azok után, amit azok a szemetek műveltek velem, én ugyan nem dolgozom nekik semmi pénzért.

Nina megszorította a karomat.

– Térj észre, Harry, az ég szerelmére – mondta Renick. – A régi bagázs már eltűnt. Ez nagy lehetőség. Még nem tudjuk, mennyi pénzért, de jó fizetés, az biztos. Meadows mindent tud az ügyedről, és ismeri az újságírói híredet is. Ha meg tudunk állapodni a fizetésben, márpedig biztosan meg tudunk, az állás a tiéd.

Átfutott az agyamon, hogy itt az alkalom elejteni ezt az egész emberrablási históriát, és elfogadni ezt a normális állást. Elgondolkodtam, az ötvenezer dollár jutott eszembe. Annyi pénzért akár a saját főnököm is lehetnék.

– Gondolkodom rajta – mondtam. – Lehet, hogy a régi bagázs eltűnt, de még mindig nincs nagy kedvem a városnak dolgozni. Mindenesetre tényleg gondolkodom rajta.

– Nem gondolod, hogy el kéne fogadnod? – kérdezte Nina aggódva. – Ez olyan munka, amit szeretsz, és te igazán…

– Mondtam, hogy gondolkodom – vágtam közbe. Renick csalódottnak tűnt.

– Hát jó. Természetesen nem biztos, hogy kapunk rá keretet, de ha kapunk, gyorsan kell döntened. Van néhány más jelölt, akit érdekelt az ügy.

– Mindig van – mondtam. – Mindenesetre köszönöm az ajánlatot, John. Majd jelentkezem.

Tanácstalanul megvonta a vállát, majd felállt.

– Hát jó, mennem kell. Csak beugrottam, hogy ezt megmondjam. Hívjál fel.

Amikor elment, Nina megszólalt; – Ugye, nem utasítod vissza ezt az ajánlatot, Harry? Látnod kell, hogy…

– Mondtam, hogy gondolkodom rajta. Na, gyerünk, feküdjünk le.

Kezét a karomra tette és folytatta. – Ha megkapják rá a pénzt, szeretném, ha elvállalnád. Nem élhetünk így tovább. Meg kell nyugodnunk.

– Megengeded, hogy én döntsek az életemről? – kérdeztem élesen. – Mondtam, hogy gondolkodom rajta, és ezt fogom tenni.

Bementem a hálószobába, a kazettát betettem egy fiókba, majd levetkőztem.

Hallottam, hogy Nina mocorog a konyhában. Pakol, takarít. Lefeküdtem.

Ismét szembeállítottam Renick ajánlatát Rhea ötvenezer dollárjával. Talán nem kell sürgősen döntenem az ajánlatról. Talán valami rosszul sül el ezzel az emberrablással. Várnom kellene, s majd meglátom. Némi szerencsével megszerezhetem az állást is meg Rhea pénzét is.

Nina jött be. Alvást színleltem. Félig csukott szemmel figyeltem, ahogy levetkőzik. Lefeküdt mellém és eloltotta a villanyt. Amikor hozzám bújt, elhúzódtam. Olyan aljasnak éreztem magam, hogy nem tudtam elviselni az érintését.

Másnap csütörtök volt. Ninának szüksége volt a kocsira, néhány cserepet kellett bevinnie a városba. Nem volt semmi dolgom, így aztán a házban lődörögtem és Odette-re gondoltam.

A bűntudat első hulláma szerencsére már elült. Amikor tegnap jöttem hazafelé, azt mondtam magamnak, hogy ha újra találkozom vele, nem ismétlődhet meg a dolog. Ez volt az első botlásom, de több nem lesz. Ma reggel viszont, ahogy mászkáltam a házban, már másképp láttam az ügyet. Arra jutottam, hogy tulajdonképpen nem is bántom meg Ninát azzal, ha megint lefekszem Odette-tel. Az első alkalommal kellett volna megállnom, a második alkalom már semmit nem jelent. Ha egyszer megtetted, megtetted. Még az is eszembe jutott, hogy tulajdonképpen élveztem Odette szilaj, szenvedélyes ölelését, és ahogy múltak az órák, azon kaptam magam, hogy türelmetlenül várom a másnap éjszakát. Később elmentem a bankba, és betettem a

kazettát a másik mellé, majd lementem a partra a házba, és ott töltöttem a nap hátralévő részét. Úsztam, napoztam, és a gondolataimat mindjobban elfoglalta Odette.

Másnap reggel, amikor befejeztük a reggelit, Nina megkérdezte:

– Végiggondoltad John ajánlatát?

– Még nem – mondtam – de gondolkodom rajta. Hosszan rám nézett, el kellett kapnom a tekintetem.

– Nos, amíg te gondolkodsz – folytatta itt van három számla, amit ki kell fizetni. Nincs rá pénzem. – Letette a számlákat az asztalra. – A benzinkutas nem ad több benzint, amíg nem fizetünk, a villanyszámlát ki kell fizetni, vagy kikapcsolják a villanyt, és az élelmiszerüzletben szintén rendezni kell a számlát, nincs több hitel.

Még volt hatvan dollárom abból, amit Rhea adott. Legalább az élelmiszerüzletet és a villanyszámlát ki tudom fizetni.

– Ezeket kifizetem – mondtam. – A benzinkutasnak várnia kell. Van még benzin a kocsiban?

– Félig van a tank.

– Jobb lesz busszal mennünk, amikor lehet.

– Négy cserepet kell elszállítanom holnap. Nem mehetek busszal.

Az elkeseredés éles felhangja ütötte meg a fülem – ezt sose hallottam korábban. Ránéztem. Visszanézett rám. Sötét szeméből boldogtalanság és düh sugárzott. A lelkifurdalás engem is feldühített.

– Nem mondtam, hogy nem használhatod a kocsit – mondtam. – Csak annyit mondtam, hogy amikor lehet, busszal kell mennünk.

– Hallottam.

– Akkor jó.

Töprengett. Láttam, hogy akart még mondani valamit, de végül megfordult, és kiment a szobából.

Rosszul éreztem magam. Most kerültünk először közel a veszekedéshez. Kimentem a házhól. és elsétáltam a buszmegállóba.

Kifizettem a két számlát, tizenöt dollárom maradt. A hét végén Bill Holden kérni fogja a ház bérét, de némi szerencsével addigra már ötvenezer dollárom lesz.

A nap hátralévő részét megint a tengerparton töltöttem, úsztam, napoztam, hevertem a napon, és néztem az órát, számoltam a perceket, amíg Odette-nek meg kell érkeznie a veranda lépcsőjéhez.

Valamivel fél kilenc után a tengerpart ismét elnéptelenedett. Ültem a verandán, úgy izgultam, mint egy kamasz az első randevú előtt.

Kevéssel kilenc után lépett elő a sötétből. Amint észrevettem, felálltam, ostobán izgatott voltam, a szívem kalapált, amint jött felfelé a lépcsőn, s azonnal megfogtam őt, megragadtam a karját, magamhoz rántottam. Ekkor jött a meglepetés.

Kezét a mellkasomra tette, és keményen, határozottan eltaszított magától: – El a kezekkel – mondta ridegen. –

Amikor azt akarom, hogy hozzám érj, majd szólok – és elsétált mellettem, be a házba.

Úgy éreztem magam, mint akit jeges vízzel öntöttek nyakon. Közönséges, olcsó fráterként viselkedtem. Másodpercnyi töprengés után követtem őt a házba, és becsuktam az ajtót. Kék nadrágot és bő, fehér inget viselt. Fekete haját egy fehér gumival fogta össze. Nagyon kívánatos volt, ahogy hátradőlt a kanapén.

– Soha ne szaladgálj előre, öregfiú – mondta mosolyogva –, és sose bízzál egyetlen nőben sem. Kellemesen elszórakoztattál itt az egyik éjjel, de ma nem szórakoztatsz.

Számomra ez volt az igazság pillanata. Meg tudtam volna ölni. Vagy megerőszakolni, de a szavai visszafogtak, leeresztettem, mint egy kiszúrt luftballon. Leültem. Remegő kézzel rágyújtottam.

– Örülök, hogy nem vagyok az apád – mondtam. – Ennek tényleg nagyon örülök.

Kuncogott, nagyot szívott a cigarettából, majd az orrán át kifújta a füstöt.

– Miért kevered bele az apámat? Azért, mert mérges vagy, mert mégsem vagyok olyan könnyű játékszer, mint amilyennek gondoltál. Mind ugyanezt mondja, az összes ostoba, sikertelen, kiéhezett krapek. – Lesimította fekete haját, és gúnyosan nézett rám. – S most, miután ezt megbeszéltük, rátérhetnénk az üzletre?

Sose hittem volna, hogy ennyire lehet gyűlölni egy nőt. Nagy nehezen kinyitottam a táskát, kivettem belőle a kérdéseket. A kezem úgy remegett, hogy zörgött a papír.

– Kikérdezlek – szólítottam meg. – Te pedig szépen válaszolni fogsz.

– Azért ne légy dühös, öregfiú, nagyon jól meg leszel fizetve.

– Pofa be – horkantottam rá. – Nem kellenek az olcsó megjegyzéseid. – Majd feltettem az első kérdést. Miért ment a Kalóz kocsmába? Milyen volt a szoba, ahol fogva tartották? Hogy nézett ki az asszony, aki ellátta? Látott-e valakit rajta kívül, amíg a tanyán volt? És így tovább…

Simán, egyenletesen válaszolgatott. Egyszer sem gondolkodott, egyszer sem hibázott. Több mint két órát töltöttünk ezzel, és az intenzív faggatózás alatt egyetlenegy hibát sem vétett.

Végül azt mondtam: – Meg fogod csinálni. Ha tartod magad ehhez a sztorihoz, és nem mész bele semmilyen csőbe, akkor meg fogod tudni csinálni.

Gúnyos félmosollyal válaszolt: – Nem megyek bele semmilyen csőbe… Harry.

Felálltam.

– Hát akkor készen állunk a szombatra. A Kalóz kocsmánál leszek kilenc óra tizenötkor. Tudod a dolgod.

Lemászott a kanapéról, felállt. – Igen, tudom a dolgom. Egymásra néztünk, arckifejezése ellágyult, és mosolyogva felém lépett, megint azzal a furcsa lánggal a szemében.

– Szegénykém – mondta. – Hát ölelj meg, ha akarsz. Tulajdonképpen nem bánom.

Megvártam, amíg egészen odaér, és keményen pofon vágtam.

A feje elbillent. Akkor újra pofon vágtam.

Hátralépett, kezét égő arcára szorította, rám bámult, a szeme villámlott: – Te állat! – kiáltotta. – Ezt nem felejtem el. Te rohadt állat!

– Takarodj – mondtam mielőtt újra megpofozlak!

Az ajtó felé lépett, rázta a csípőjét. Az ajtóból visszafordult:

– Örülök, hogy nem vagyok a feleséged. Ennek tényleg örülök – mondta, majd hirtelen megfordult, felkuncogott, kirohant a holdfénybe, keresztül a sűrű, mély homokon. Megint olyan aljasnak éreztem magam, hogy legszívesebben elvágtam volna a torkomat.

ÖTÖDIK FEJEZET

I.

Amikor szombat reggel felkeltem, lógott az eső lába. Ideges voltam, nyugtalan. Az üggyel kapcsolatos összes kétségem feltolult a tudatalattimból. Csak a pénz gondolata simította el kissé az idegeimet.

– Későn jövök ma este – mondtam Ninának, aki a reggelit készítette éppen. – Ez az utolsó éjszaka a forgalomszámlálásban.

Aggódva nézett rám.

– Találkozol ma Johnnal?

– Hétfőn találkozom vele. Ha lett volna üzenete számomra, biztosan hívott volna.

Hallgatott egy kicsit, majd megkérdezte: – Elfogadod az állást, Harry?

– Azt hiszem. Sok függ attól, mennyit fizetnek.

– John azt mondta, jó fizetés lesz. – Rám mosolygott. – Nyugtalanítottál.

– Magamat is nyugtalanítom – mondtam könnyedén. – Elviszem a kocsit. Esni fog.

– Nagyon kevés benzin van benne, Harry.

– Nem baj, majd megoldom.

Lementem a bungalóba. Éppen bebújtam a fürdőnadrágomba, amikor Bill Holden tűnt fel az ajtóban: – Halló, Mr. Barber. Tartja a házat még egy hétig?

– Azt hiszem – feleltem. – Lehet, hogy nem egész hétre, de legalább csütörtökig.

– Kifizeti ezt a hetet?

– Holnap kifizetem, otthon hagytam a pénztárcámat.

– Oké, Mr. Barber, holnap is jó.

Felnéztem a nyomasztóan szürke égre. – Úgy tűnik, esni fog. Azt hiszem, úszom egyet, mielőtt rákezd. Holden azt mondta, hogy szerinte az eső vár még egy kicsit, de nem volt igaza. Épp befejeztem az úszást, amikor eleredt. Leültem a nappaliban és olvasni kezdtem. A tengerpart elhagyatott volt, ez nagyon kapóra jött. Reméltem, hogy egész nap esni fog. Körülbelül egykor átmentem az étterembe, ettem egy hamburgert, ittam egy sört, majd visszatértem a házba. Ahogy kinyitottam az ajtót, megszólalt a telefon. Rhea volt a vonalban.

– Minden rendben? – kérdezte. Aggodalmat éreztem a hangjából.

– Ami engem illet, igen – feleltem. – Én készen állok, most minden Odette-en múlik.

– Akkor rendben lesz.

– Jó, akkor háromnegyed kilenckor elindítom az ügyet.

– Felhívom holnap tizenegykor.

– Szükségem van némi pénzre – mondtam. – Ki kell fizetnem a ház bérét. Talán jó lenne, ha idejönne holnap reggel, itt leszek.

– Rendben – mondta, és letette a kagylót.

A nap hátralévő részében a házban maradtam. Az eső verte a tetőt, a tenger elszürkült. Megpróbáltam a könyvre koncentrálni, de nem sikerült. Végül felálltam és mászkáltam fel-alá, egyik cigarettáról a másikra gyújtottam, az órát néztem és vártam, vártam, vártam.

A karórám végre nyolc-harmincat mutatott. Kimentem a házból, és átszaladtam a nedves homokon a Packardhoz. Még mindig esett, de valamit enyhült. Egy trafikhoz hajtottam Palm City főutcáján. Mire leparkoltam és átrohantam az úttesten, már majdnem nyolc-negyvenöt volt.

Felhívtam a Malroux-házat. A telefont szinte azonnal felvették.

– Mr. Malroux lakása – mondta valaki angol akcentussal. – Ki beszél, kérem?

– Miss Malroux-t keresem– mondtam. – Jerry Williams vagyok.

– Várjon egy kicsit, Mr. Williams. Megnézem, itthon van-e Miss Malroux.

Tartottam a kagylót, s észrevettem, hogy gyorsabban lélegzem. Hosszabb várakozás után Odette hangját hallottam: – Halló.

– Hallgatja valaki?

– Nem, minden rendben. Halló, Harry. – Kedves volt. – Te vagy az egyetlen férfi, aki valaha meg mert ütni. Jellem vagy, ez már biztos.

– Tudom. Csak vigyázz, meg ne üsselek megint. Tudod, mit kell tenned? Húsz perc múlva a Kalóz kocsmánál leszek. A Packard a parkoló jobb szélén fog állni, a ruha a hátsó ülésen lesz. Nem felejtetted el a részleteket?

– Nem felejtettem el.

– Akkor indulj, várni foglak. – Ezzel letettem a kagylót.

Egy negyedórámba került, hogy jó tempóban hajtva a Kalóz kocsmához érjek. A parkoló meglehetősen zsúfolt volt, de sikerült oda tennem a kocsit, ahová Odette-nek ígértem. Nem volt parkolóőr, ezt éppen így gondoltam. Az ablakon át láttam, hogy a bárban rengetegen vannak.

Ültem a Packardban, és vártam. Ideges voltam. Ahány kocsi bejött a parkolóba, annyiszor rázkódtam össze. Fél tíz előtt öt perccel láttam meg a fehér TR 3-ast, amint lassan behajtott a kapun, és vagy tíz méterre tőlem leparkolt. Odette szállt ki. Fehér műanyag esőkabátot, alatta skarlátvörös ruhát viselt. Megállt egy pillanatra az autó mellett, és felém nézett. Kihajoltam a Packardból és intettem neki. Az eső hirtelen rázendített. Ő visszaintett, majd gyorsan az étteremhez ment, benyitott.

Kiszálltamba Packardból, odamentem az ő kocsijához. Egy bőrönd volt az első ülésen, a vezető mellett. Jobbra néztem, majd balra, elégedettem megállapítottam, hogy senki nem figyel, aztán kivettem a bőröndöt, áttettem a Packardba. A bár ablakán át megláttam Odette-et, a pincérrel beszélt. A pincér a fejét rázta, ő ellépett a bárpulttól, ki a látóteremből. A karórámra néztem. A gép tíz-harminckor indult Los Angelesbe. Rengeteg időnk volt.

Telefonon foglaltam helyet a számára, Ann Harcourt néven. Megmondtam az ügyintézőnek, hogy a lány a repülőtéren veszi át a jegyét, és ott is fog fizetni. Telefonáltam Los Angelesbe is, foglaltam szobát egy kis hotelben, ahol egyszer már én is voltam. Nyugodt kis hely volt, távol a városközponttól. Biztos voltam benne, hogy Odette ott jó helyen lesz.

Láttam, hogy Odette kijön a bárból. Nagyot dobbant a szívem, amikor észrevettem, hogy nincs egyedül. Egy férfi volt vele. Odette a Parckard felé indult. A férfi megfogta a kezét, húzta visszafelé. Nem láttam nagyon jól. Alacsony volt és kövér, könnyű színes öltönyben.

– Na, gyere, bébi – mondta hangosan, mézesmázosan. – Csapjunk egy bulit. Egyedül vagyok, te is egyedül vagy. Legyünk ketten együtt egyedül.

– Hagyjon békén – mondta Odette. – Szálljon le rólam. A hangja rémült volt.

– Ugyan, bébi, gyere már, csapjunk egy kis murit.

Ha nem tudja lerázni, bajban vagyunk. Nem mertem kiszállni. Lehet, hogy nem olyan részeg, mint amilyennek látszik. Ha a dolgok balul ütnek ki, emlékezhet rám.

– Hagyjon békén – ismételte Odette, és elindult a Packard felé. A részeg megállt, majd utánaindult.

A kocsi másik oldalára mentem. Kiabálni akartam neki, hogy maradjon távol a Packardtól. A pasas emlékezhet a kocsira, de ő csak jött tovább.

A részeg tántorgott, megfogta Odette karját, rángatta:

– Ugyan már, ne játszd meg magad, bébi. Gyere már vissza. Veszek neked egy italt.

A lány pofon ütötte. A csattanás zaja egy kisebbfajta robbanáshoz hasonlított.

– Hát jó, szóval durvulsz – morogta a részeg, és megragadta, próbálta megcsókolni.

Tennem kellett valamit. A lány küzdött, de láttam, hogy a férfi sokkal erősebb. A lánynak mindenesetre volt annyi esze, hogy nem kiabált.

A Packard kesztyűtartójában mindig tartottam egy nehéz elemlámpát. Megragadtam. Vagy harminc centi hosszú volt, jókorát lehetett ütni vele.

Elég sötét volt, és távol voltunk a kapu felett világító lámpától. Körbementem, hogy a pasas mögé tudjak kerülni. Olyan izgatott voltam, hogy a levegő szinte fütyült az összeszorított fogaim között. Mire odaértem, Odette-nek már sikerült kiszabadulnia. A részeg hátrafordult, és észrevett. Fejbe vágtam az elemlámpával, térdre esett. Hallottam, hogy Odette visszafojt egy feltörő kiáltást. Nagy káromkodás közepette a részeg nekem támadt, mire újra fejbe vágtam. Ezúttal sokkal erősebben, és ettől elhaló hörgéssel elnyúlt a lábamnál.

– Szállj be a kocsimba – mondtam Odette-nek indulj el, én megyek utánad a tiéddel.

– Megsebesítetted? – Lenézett a részegre, a kezével az arcát fogta.

– Indulj már!

Odarohantam a TR 3-hoz, beszálltam, begyújtottam a motort. Ha valaki kijön az étteremből, és ott találja ezt a pasast, nagy bajban leszünk.

Ahogy megfordultam a kis autóval, hallottam, hogy elindult a Packard. Hagytam, hajtson ki a parkolóból, aztán utánamentem. Szerencsére rögtön a tengerparti út felé indult. Vagy két kilométer után megelőztem, és jeleztem, hogy álljon meg. Az út üres volt, az eső ömlött. Kiszálltam a kocsiból, és visszarohantam oda, ahol megállt a Packarddal.

– Öltözz át – mondtam aztán gyere utánam a Lone Bay parkolóhoz. Siess!

– Súlyosan megsebesítetted? – kérdezte, amint hátranyúlt a hátsó ülésre a ruhákért.

– Felejtsd el, ne is törődj vele, öltözz át. Kifutunk az időből. – Visszarohantam a TR 3-hoz és beszálltam. Csak ültem ott, szakadt rólam a víz, figyeltem az utat, és imádkoztam, nehogy egy eltévedt autó arra jöjjön és észrevegyen bennünket. Vagy öt perc múlva – ez persze örökkévalóságnak tűnt – hallottam, hogy meglöki a dudát. Elindítottam a kis autót, és gyorsan Lone Baybe hajtottam, ő követett.

Egyfolytában az órámat néztem. Még mindig rengeteg időnk volt, a repülőtér mindössze három kilométerre volt Lone Bay-től. Egyre csak a részegre gondoltam, s azon morfondíroztam, vajon nem ütöttem-e túl nagyot. De az első ijedtség már elmúlt, és rájöttem, hogy talán nem is volt olyan rossz dolog, ami történt. Ha Odette valaha is

szembekerül egy rendőrségi kihallgatással, ez csak hihetőbbé teszi a mesét. Természetesen csak akkor, ha nem ütöttem túl nagyot, vagy a pasasnak nem tojáshéjból van a koponyája.

A Lone Bay autóparkoló több házhoz tartozott. Az itt lakók állandó parkolóhelynek használták, és mindig tele volt kocsikkal. Bíztam benne, hogy Odette autója nem fog feltűnni senkinek. Amikor odaértem, jeleztem Odette-nek, hogy álljon meg, majd behajtottam a sportkocsival a parkolóba. Egy keskeny folyosó volt az autók között. Lassan mentem, a lámpám égett, üres helyet kerestem.

Hirtelen minden jelzés nélkül egy autó tolatott ki a folyosóba. A lámpái nem égtek. Gyorsan jött, képtelen voltam kikerülni. A hátsó lökhárítója nekiment a jobb sárhányómnak. Hallottam a horpadó fém jellegzetes, recsegő hangját. Bénultan ültem. Ez volt az egyetlen dolog, amire nem gondoltam: egy baleset. Ez a hülye majom a nevemet és a címemet akarja majd, felírja a kocsi rendszámát, és azonnal eljutnak Odette-hez. És én mit csináltam itt? Hogy kerültem az ő kocsijába?

Miközben teljes pánikban ültem a kocsiban, a hajam égnek állt, a sofőr kiszállt a kocsiból. Szerencsére sötét volt. Ahogy jött felém, eloltottam a lámpát. Láttam, hogy kopasz, alacsony ember, a vonásait viszont nem nagyon tudtam kivenni, s ez azt jelenti, hogy ő se nagyon láthatott engem.

– Sajnálom, uram – mondta remegő hangon. – Az én hibám. Nem láttam, hogy jön. Minden költséget vállalok.

Eddigre egy nagydarab asszony is kikászálódott a kocsiból. Kinyitott egy esernyőt, és odajött a kisemberhez.

– Nem a te hibád, Herbert – mondta dühösen ő nem jöhetett volna itt ilyen gyorsan. Ne ismerj be semmit, baleset volt, de nem a te hibád.

– Álljon előrébb a kocsival – mondtam. – Összenyomta az első sárhányómat.

– Meg se mozdulj a kocsival, Herbert – mondta a nő. – Rendőrt hívunk.

Hideg veríték folyt végig a hátamon.

– Nem hallja, mit mondok? – kiabáltam a férfira. – Menjen már előrébb a rohadt kocsijával.

– Ne beszéljen így a férjemmel! – vágott vissza az asszony. Dühösen mért végig. – Ez a maga hibája, fiatalember. Engem nem fog megijeszteni!

Az idő múlt, nevet és címet nem mertem cserélni velük, ezért aztán az egyetlen dolgot tettem, amit tehettem. A kocsit sebességbe tettem, megfordítottam a kormányt, és keményen a gázra léptem. Az autó megugrott, ismét a fémes hang hallatszott, ahogy letéptem a másik kocsi lökhárítóját. A sárhányóm egy része szintén leszakadt. Mentem tovább, s még hallottam, hogy a nő kiabál: „írd fel a rendszámát, Herbert!” Gyorsan a parkoló másik végébe hajtottam, találtam egy üres helyet. Beálltam a kocsival, kiugrottam belőle. Kesztyűt viseltem, így aztán nem kellett letörölnöm a kormányt.

Visszanéztem. Az asszony még mindig utánam bámult, a kisember pedig a leszakadt lökhárítóval

szerencsétlenkedett. Közvetlenül előttem volt egy kijárat. Odarohantam. Elmennek vajon a rendőrségre? Az ő hibája volt. Reméltem, hogy mégse mennek, de ha mégis, a sportkocsi egyből Odette-hez vezeti a rendőrséget. És ők nyilván tudni akarják majd. hogy ki volt az a férfi, aki a kocsit vezette.

Miközben a várakozó Packard felé rohantam, előbb a félelem hasított belém, majd a felismerés: az én részletesen kidolgozott tervem nem úgy működik, ahogy én azt kitaláltam. Előbb a részeg, most ez a baleset. Vajon mi jöhet még?

II.

Másnap reggel mély álomból ébresztett a telefon. Felültem az ágyban, még csak félig ébren, s az órára néztem. Húsz perc múlva nyolc óra. Hallottam, hogy Nina telefonon beszél valakivel; jobbnak láttam, ha még nem kelek fel. Visszadőltem, és cigaretta után nyúltam.

Amint rágyújtottam, azonnal eszembe jutott az előző éjszaka minden eseménye. Láttam, amint Odette beszáll a gépbe. Nem szóltam neki a balesetről. Nem volt értelme, hogy tovább borzoljam az idegeit. Elég volt, hogy engem nyugtalanított a dolog, nem akartam őt is bevonni. Tulajdonképpen nyugodtan utazott el, miután elmúlt belőle a részeg miatti ijedtség. Hát persze, a fiatalság

rugalmassága. Miközben a repülőtérre mentünk, megnyugtattam őt, hogy nem sebesítettem meg súlyosan a fickót, s amint elhitte, képes volt az egészet kiverni a fejéből. De én nem. Sem azt, sem a koccanást. Amikor visszafelé jöttem a repülőtérről, igyekeztem meggyőzni magam, hogy nem lesz semmi gond. A részeg, akit fejbe vágtam, tudja jól, hogy ő támadta meg Odette-et, és nagy valószínűséggel tartja majd a száját. Az autós házaspár pedig talán nem szól a rendőrségnek, hisz a férfi tisztában volt vele, hogy ő volt a hibás.

Amikor elhagytam Palm Cityt, bementem egy bárba, egy félreeső kis utcában. Megittam néhány italt. A bár teli volt, az emberek az eső elöl menekültek be. Senki nem figyelt rám. Majd bementem egy telefonfülkébe, és feltárcsáztam Malroux számát. Amíg vártam, a szívverésemre figyeltem, és azon tűnődtem, Odette vajon biztonságban elért-e a hotelbe. Egy idő után az inas hangját hallottam.

– Adja nekem Mr. Malroux-t – mondtam, a hangom kissé mélyebbre fogva. – Üzenetem van a lányától.

– Ki beszél, kérem?

Majdnem kiabáltam vele: – Tegye, amit mondok! Mondja meg Malroux-nak, hogy jöjjön a telefonhoz.

– Várjon egy kicsit, kérem. – A hang kissé ijedt volt. Hallottam, amint melléteszi a kagylót. Vártam, s éreztem, folyik az izzadság az arcomon. Kinéztem az üvegfalon át a bárba. Senki nem törődött velem.

Majd egy nyugodt hang a kagylóba: – Itt Malroux, ki beszél? Nos, Rhea legalább nem blöffölt. Azt mondta, elintézi, hogy a férje odajöjjön a telefonhoz: odajött.

– Ide figyeljen, hapsikám – lassan beszéltem, hogy minden szót értsen. – Elraboltuk a lányát. Ötszázezer dolcsit akarunk. Hall engem? Ötszázezer dolcsi, kis címletekben. Ha nem fizet, nem látja többé, ezt megígérhetem, és ne hívja a rendőrséget, és ne legyen semmiféle trükk. Világos? Tiszta üzlet, hapsikám. Ha látni akarja a lányát valaha, tegye, amit mondok.

Egy másodpercnyi szünet után nyugodt hangon válaszolt:

– Értem, fizetek. Természetesen. Hogy adjam oda a pénzt, és hogy adják vissza a lányomat? – Olyan higgadtnak tűnt, mintha egy teadélután előkészületeit kellett volna megbeszélnie.

– Hétfőn telefonálok – mondtam. – Mikorra tudja összeszedni a pénzt? Minél korábban, annál jobb a lányának.

– Holnapra megvan.

– Holnap vasárnap.

– Holnapra megvan.

– Hát jó, hétfő reggel telefonálok. Utasítást fog kapni, hová vigye. De ne felejtse el, egyetlen szó a rendőrségnek, bármilyen trükk, és soha többé nem látja a lányát. Egy árokban fogja megtalálni, csak előbb még elszórakozunk vele egy kicsit. Letettem a kagylót, és kimentem a Packardhoz. Nem voltam büszke magamra, de azért ez

mégiscsak valami volt. Túl nagy összegről volt szó ahhoz, hogy a büszkeségemmel törődjek, örültem, hogy Nina már aludt, mire hazaértem. Én nem sokat aludtam az éjjel.

Most igyekeztem Ninára figyelni, aki még mindig telefonált.

Amikor gyors lépteit hallottam a folyosón, igyekeztem összeszedni magam. Kinyílt a hálószoba ajtaja.

– Harry, John van a telefonnál. Veled akar beszélni. Azt mondja, sürgős.

Ledobtam a takarót, és belebújtam a felém nyújtott köpenybe.

– Mi olyan sürgős? – kérdeztem. – Nem mondta?

– Nem. Veled akar beszélni.

– Hát jó, beszélek vele. – Kimentem a nappaliba, és felvettem a telefont: – John? Itt Harry.

– Helló, fiú – mondta John. Hangjából izgalom áradt. – Ide figyelj, elintéztem ezt az állást, és azonnal ráhajthatsz egy szenzációs ügyre. Azt akarom, hogy azonnal gyere ide. A kerületi ügyész irodájából hívlak, s hogy kedved is legyen a dologhoz. azonnal elárulom, hogy heti százötvenet kapsz, plusz a költségek. De ne is törődj vele, a lényeg az, hogy tudunk használni, Harry, de gyorsan. A kezünkbe került valami, amiből nagy balhé lehet. Biztos hallottál már Felix Malroux-ról, a francia milliomosról. Úgy néz ki, hogy elrabolták a lányát Ha ez igaz, öregfiú, ez nem semmi. Pont neked való ügy. Gyere azonnal. A kerületi ügyész beszélni akar veled.

Úgy éreztem, jeges ujjak markolják a szívemet.

– Várj csak egy percre, John – mondtam remegő hangon. – Még nem mondtam, hogy hajlandó vagyok a városnak dolgozni.

– Az isten szerelmére, Harry – Renick hangja felugrott vagy egy oktávval –, ha igaz, amiről itt szó van, ez a legnagyobb buli, ami valaha történt Palm Cityben. Nem akarsz benne lenni? Tudtam, hogy Nina az ajtóban áll és engem néz. A kezem úgy csúszott az izzadságtól, hogy alig tudtam fogni a kagylót. Szóval máris kipattant az ügy. „Úgy néz ki, hogy elrabolták a lányát." Ha a kerületi ügyésszel dolgoznék, legalább tudnám, hol tartanak. Töprengtem vagy három másodpercet, aztán azt mondtam: – Máris indulok, John.

– Nagyon jó. Remek. Siess – mondta Renick. – Várlak. Letettem a kagylót.

– Miről van szó, Harry? – kérdezte Nina.

– Nem tudom. Nagyon izgatott. Nem mondta pontosan. Azt akarja, hogy menjek be a kerületi ügyészhez. Fizetnek százötven dollárt. Ezt nem hagyom ki.

– Ó, Harry! – Szorosan átölelt. – Olyan boldog vagyok, szívem. Százötven! – Megcsókolt. – Tudtam, hogy minden rendbe jön. Tudtam!

Nem voltam szerelmes hangulatban. Megsimogattam, aztán eltoltam magamtól.

– Gyorsan oda kell érnem.

Visszamentem a hálószobába, és magamra kapkodtam a ruháimat. A szívem úgy kalapált, hogy alig kaptam levegőt. Rhea ezek szerint elszámította magát. Malroux mégis szólt

a rendőrségnek. Na, akkor elvesztem. Nem lesz ötvenezer dollárom, de legalább van egy heti százötven dolláros állásom. Megtorpantam, amint a nyakkendőmet kötöttem. Van nekem állásom?

Ha a rendőrség rájön, hogy belekeveredtem ebbe az álember-rablásba, öt percig se lesz állásom. Az a két kazetta talán megment a felelősségre vonástól, de attól nem, hogy azonnal kirúgjanak. Néhány perccel kilenc után értem a kerületi ügyészhez. Egy lány kísért fel Renick irodájába.

– Gyere már, Harry – mondta John, és felállt a jókora íróasztal mögül. Megragadta a kezemet. – Örülök, hogy úgy döntöttél, mégis beállsz hozzánk. Nem fogod megbánni. A kerületi ügyész már úton van ide. Bármelyik percben itt lehet. Leültem az egyik fotel karfájára, és elfogadtam a felkínált cigarettát.

– Mi ez a nagy izgalom, John? – kérdeztem, igyekezvén nyugodtnak látszani. – Mi van a Malroux lánnyal?

Kopogás hallatszott az ajtón, egy titkárnő nézett be.

– Mr. Meadows van itt, Mr. Renick. Renick felállt. – Beszéljünk vele – mondta.

Amíg végigsétáltunk a hosszú folyosón, Renick tovább beszélt.

– Vigyázz, hogy viselkedsz vele. Jó fiú, de egy kicsit ingerlékeny. sértődős. Mindent tud rólad, elismeri a munkádat, valamint tetszett neki, ahogy megpróbáltál kiszállni abból a balhéból. Ha dolgozol, nem lesz vele gondod. – Megállt az ajtó előtt, kopogott és belépett. Én

illedelmesen utána. Egy zömök, hófehér hajú férfi állt az ablaknál, éppen szivarra gyújtott. Körülnézett. Kicsi, hidegkék szeme átsiklott rajtam. Vagy ötvenéves lehetett. Vörös, húsos arca, kiugró álla és vékony, kemény vonalú szája azonnal a könyörtelen rámenősség benyomását keltette bennem.

– Harry Barber – mondta Renick. – Ma reggel állt be. Meadows kinyújtotta hideg, kemény kezét.

– Örömmel hallom – mondta. – Hallottam magáról, Barber, méghozzá jókat.

Kezet ráztunk. Miközben füstfelhőt fújt az ajkai közül, Meadows az Íróasztalához sétált és leült. Intett Renicknek és nekem is.

– Elrontotta a hétvégémet – mondta Renicknek. – Úgy terveztem, hogy elviszem a feleségemet és a gyerekeket kirándulni. Miről van szó?

Renick belerogyott egy székbe, és keresztbe vetette hosszú lábait.

– Nagyon úgy néz ki, hogy emberrablásról, uram – mondta. – Úgy gondoltam, hogy az elejétől benne akar lenni. Korán reggel felhívott Masters, a Kalifornia Los Angeles Bank igazgatója.

– Hozzám fordult: – Van egy megállapodásunk az összes bankkal, hogy jeleznek nekünk minden hirtelen nagy összegű kivétet, ha a körülmények sürgősségre és rendkívüliségre utalnak. Tapasztalatból tudjuk, hogy az ilyen kivétek rendszerint azt jelentik, hogy a pénzből váltságdíjat akarnak fizetni. Elővettem a zsebkendőmet és

letöröltem izzadt arcomat. Ez is olyan valami, amit nem tudtam, de még csak nem is sejtettem.

– Masters közölte, hogy most hívta fel őt Malroux, utasította, hogy nyissa ki a bankot, és készítsen össze neki ötszázezer dollárt. Mivel vasárnap van, Masters természetesen megpróbálta meggyőzni, hogy várjon holnapig, de Malroux, aki egyébként a bank legjobb ügyfele, azt mondta, hogy azonnal szüksége van a pénzre.

Meadows az állát masszírozta. – Malroux talán valami nagy készpénzes ügyletbe bonyolódott.

– Én is erre gondoltam, és úgy döntöttem, hogy ellenőrzöm. – Renick rám nézett. – Tudnod kell, Harry, hogy az ilyen emberrablási ügyekben rendszerint az történik, hogy az elrabolt gyerek szülei úgy megrémülnek, hogy valami történik a gyerekükkel, hogy azonnal fizetnek, anélkül, hogy szólnának nekünk. Többnyire azt sem hagyják, hogy megjelöljük a pénzt, vagy csapdát állítsunk az emberrablóknak. Aztán amikor a gyerek mégsem tér vissza, akkor persze hozzánk rohannak, és azt várják, hogy azonnal megtaláljuk. Nem hibáztatom őket érte, az emberrabló a leggonoszabb bűnöző, akit ismerünk. Mindig megfenyegetik a szülőket, hogy ha a rendőrséghez fordulnak, ők megölik a gyereket. De ha a szülők nem szólnak, vagy csak későn, akkor sokkal rosszabbak az esélyeink. Innen az ötlet, hogy megpróbálunk titokban együttműködni a bankigazgatókkal. Természetesen nem kezdünk akcióba az információ nyomán, mert nem

kezdhetünk, de legalábbis felkészülünk rá. amikor a szülők mégis segítségért fordulnak hozzánk.

– Mégis, miből gondolod, hogy a lányt elrabolták? – kérdeztem, mert úgy éreztem, hogy valamit mondanom kell.

– Mert eltűnt – mondta Renick. – Malroux sofőrje régebben rendőr volt. Amikor Malroux ideköltözött, testőrt keresett. Egy ilyen gazdag embert örökké zaklatnak. Megkért minket, hogy javasoljunk egy felkészült és tapasztalt embert, aki a sofőrje lehetne, és megvédhetné öt adott esetben. O'Reilly éppen állást akart változtatni. Jó rendőr volt, de elege lett abból, ahogy akkor mentek a dolgok. Elvállalta az állást. Most beszéltem vele. Azt mondja, hogy a lánynak, Odette Malroux-nak tegnap moziba kellett volna mennie a barátnőjével. De Odette nem ért oda a moziba, és O'Reilly azt mondja, hogy nem ment haza tegnap éjjel.

– Honnan tudja, hogy a lány nem ment el a moziba? – vágott közbe Meadows.

– A barátnője telefonált, és O'Reilly adta át az üzenetet.

– Malroux nem kért tőlünk segítséget?

– Nem. – Renick felállt, járkálni kezdett a szobában. – Van egy emberem, aki figyeli a bankot. Azonnal jelenti, amint Malroux átveszi a pénzt.

– Masters megjelöli a bankjegyeket?

Renick elfintorodott: – Nem hiszem. Ötszázezer dollárnyi kis címletű bankjegyet nem lehet megjelölni, rengeteg időbe telne.

– És mi van a lánnyal? Tudunk róla valamit? Nem azért szökött el, hogy férjhez menjen?

– Akkor miért van szüksége Malroux-nak a pénzre?

– Zsarolás.

Renick vállat vont. – Nem hinném, inkább emberrablás. Ami a lányt illeti, húszéves lehet, és nagyon csinos. Mászkál összevissza, nagyobb a szabadsága, mint amennyi jót tesz neki. Számtalanszor kaptuk gyorshajtáson. Megvannak az ujjlenyomatai, és rengeteg képet szerezhetünk róla a sajtótól. Meadows eltűnődött, majd megszólalt: – Ha ez tényleg emberrablás, az szenzáció lesz. Azonnal reflektorfénybe kerülünk.

– Rám nézett. – És itt jön maga a képbe, Barber. A maga dolga lesz, hogy kezelje a sajtót, és higgyen nekem, egy pillanat alatt itt lesz az ország összes újságírója. – Kövér ujjával rám bökött.

– Szeretem a nyilvánosságot, Barber, ameddig normális, előnyös nyilvánosságról van szó. Érti? A maga dolga, hogy ezt megkapjam. A maga dolga, hogy ne kritizáljanak. Ezért fizetjük magát. Rajzolja rá Palm Cityt a térképre. Az emberrablás éppen az az ügy, ami egy várost rárajzolhat a térképre. Nagyon nagy a felelőssége, Barber. Ezért választottuk magát.

– Értem, uram – mondtam.

Meadows Renickhez fordult, aki még mindig fel-alá járkált.

– Az autója eltűnt?

– Igen. Egy fehér TR 3-as. O'Reilly megadta a rendszámot.

– Nem kerül semmibe utánanézni. Mondja meg a fiúknak, próbálják megtalálni. Mást nem nagyon tehetünk, amíg Malroux nem hív bennünket. Beszélek a rendőrkapitánnyal, s mi lenne, ha beszélnénk az FBI-jal? Előbb-utóbb úgyis beszállnak az ügybe.

– Szólok nekik, uram – felelte Renick.

– Hát jó, kezdjük – mondta Meadows, majd felém fordult. – Jelenleg nincs szükségünk magára, Barber. Élvezze a vasárnapot. Hívja fel Renicket kétóránként, ha netán mégis történne valami. Rendben?

Felálltam.

– Persze. – Majd hozzátettem: – Van egy ötletem, uram. Nem figyelhetnénk Malroux-t, amikor átveszi a pénzt? S nem követhetnénk, amikor elviszi átadni?

Meadows a fejét rázta: – Na, ezt egész biztosan nem tesszük – mondta. – Semmit nem teszünk, amíg nem kér rá minket. Tegyük fel, hogy követjük őt, tegyük fel, hogy elfogjuk az emberrablókat, és követjük őket, ők pedig megölik a lányt. Mi történne velem? Nem, nem vállalom ezt a kockázatot. Semmit nem teszünk, amíg Malroux nem kéri.

Szóval van esélyem, gondoltam, miközben bólintottam.

– Értem. Akkor felhívlak, John, fél tizenkettőkor.

Ahogy az ajtó felé indultam, Meadows a telefon után nyúlt, John pedig már egy másikon beszélt. Becsuktam az

ajtót, és elindultam tizenegy órai randevúmra Rhea Malroux-val.

HATODIK FEJEZET

I.

Mire a tengerparti házhoz értem, eleredt az eső. Hűvös szél fújt, a tenger szürke lett, és vadul hullámzott. Nem volt az a kimondott strandidő, ezért aztán egy lelket sem láttam, miközben beálltam Bill Holden parkolójába.

Bezárkóztam a házba, és felhívtam a Los Angeles-i Regent Hotelt. Néhány másodperc múlva már Odette-tel beszéltem.

– Itt Harry – mondtam. – Figyelj nagyon. Lehet, hogy bajban vagyunk. Nem beszélhetek nyíltan, csak azt akarom mondani, hogy okvetlenül maradj a szobádban. Hívlak újra. Azt akarom, hogy holnap visszagyere.

Hallottam, hogy visszafojtja a lélegzetét.

– Arról a férfiről van szó, a részegről?

– Nem, rosszabb. Az emberek, akikről azt hittem, csak később kapcsolódnak be az ügybe, már benne vannak. Érted?

– S mit fogunk csinálni?

– Még minden sikerülhet. Ha úgy látom, hogy már nem, akkor ma éjjel újra hívlak. Maradj a szobádban.

– De mi történt? – Pánikot hallottam ki a hangjából. – Nem mondhatod meg?

– Telefonon nem. Egyszerűen maradj ott, ahol vagy, ne menj sehová – mondtam. Letettem a kagylót. Sajnáltam őt, de nem mertem beszélni. Nem tudtam, hogy a szálloda telefonközpontjában nem hallgatják-e le. Az ablakhoz mentem, kinéztem. A szakadó eső sávokat vágott a homokba. A part elhagyatott volt. Rágyújtottam, járkálni kezdtem a szobában.

Malroux eddig legalábbis nem hívta fel a rendőrséget, de ha a rendőrök megtalálják Odette kocsiját, az összetört sárhányóval, nyilván megkeresik pt, és lehet, hogy akkor elismeri: eltűnt a lánya.

Láttam, hogy Rhea jön át a parton. Fekete esőkabát volt rajta, egy esernyő alá bújt Ha Holden meglátta, valószínűleg nem ismeri fel, mert úgy tartotta az esernyőt, hogy eltakarja az arcát

Kinyitottam az ajtót, amint felért a lépcsőn.

– Éppen most hozza el a pénzt a bankból – mondta, ahogy összecsukta és lerázta az ernyőt. – Azt mondtam, hogy templomba megyek, imádkozni Odette-ért.

Nem vagyok vallásos, de ez a hidegvérű hazugság hirtelen utálattal töltött el.

– És maga mikor akarja átvenni a pénzt? – kérdezte, ahogy lesegítettem róla az esőkabátot A fotelhez ment és leült.

– Nem vagyok biztos benne, hogy átvesszük – mondtam. Rhea arca megfeszült, a tekintete megkeményedett. – Hogy érti ezt? – kérdezte.

– Lehet, hogy meglepő, amit mondok – feleltem, miközben az esőkabátot az asztalra tettem, és én is leültem. – A férje bankjának az igazgatója, valamint a férje sofőrje nem fogták be a szájukat. A rendőrség már tudja, hogy Odette-et elrabolták. Ha hirtelen pofon ütöttem volna, akkor se tehettem volna rá nagyobb hatást.

– Hazudik! – Hirtelen felugrott, az arca elfehéredett, a szeme villámlott. – Nyilván inába szállt a bátorsága, és egyszerűen nem meri átvenni a pénzt.

– Gondolja? – A riadalma megnyugtatott. – Ma reggel Mr. Masters, a férje bankjának az igazgatója felhívta a kerületi ügyészt, és közölte vele, hogy a maga férje ötszázezer dollárt akar azonnal felvenni. Úgy tűnik, van egy megállapodás a bankigazgatók és a rendőrség között, hogy a bankigazgatók szólnak a rendőrségnek, ha valamelyik ügyfelük nagy összeget akar felvenni kis címletekben és sürgősen. A rendőrség automatikusan feltételezi – míg csak meg nem bizonyosodnak az ellenkezőjéről, hogy a pénz váltságdíjul szolgál.

– Honnan tudja ezt maga? – vágott közbe követelődzőn. Beszéltem neki az új állásomról, és elmondtam azt is, mit beszéltem a kerületi ügyésszel.

– Renick már beszélt a sofőrükkel – folytattam. – Lehet, hogy maga nem tudja, de O'Reilly rendőr volt. Elmondta Renicknek, hogy Odette nem találkozott tegnap este a

barátnőjével, és nem is jött haza. A kerületi ügyész szépen összerakta az információkat, és most már biztos benne, hogy Odette-et elrabolták. És fel van ajzva, mert szenzációs ügyet szimatol.

Rhea a nyakára kulcsolta a kezét, visszahuppant a székére. Már nem volt gyönyörű. A félelem és a tomboló düh eltorzította az arcát.

– Mit fogunk csinálni? – kérdezte végül. Ökölbe zárt kezével a szék karfáját ütögette. – Szükségem van a pénzre.

– Figyelmeztettem magát, nem? – mondtam. – Megmondtam, hogy a rendőrség keresztülhúzhatja a számításainkat.

– Ne azzal törődjön, hogy mit mondott nekem. Mit fogunk csinálni?

– Jobb, ha végighallgatja az egész történetet, azután eldönti, mit akar csinálni.

Minden részletet elmondtam neki. Elmeséltem a részeget, az autóbalesetet, és azt is, hogy a rendőrség most Odette autóját keresi; márpedig ha azt megtalálják, el fognak menni Malroux-hoz, és faggatni fogják.

Mozdulatlanul ült, kezét a térdei közé szorította, miközben figyelt.

– Nos, ennyi – mondtam végül. – Bízhatunk abban, hogy a kerületi ügyész semmit nem tesz. ameddig a maga férje nem kéri fel. Nem fogják őt követni, amikor elmegy, hogy átadja a pénzt Szóval végeredményben minden a maga férjén múlik. Meg fogja mondani a rendőröknek, ha a lánya autójáról kérdezgetik, hogy Odette-et elrabolták?

Mélyet sóhajtott. – Szóval ezt nevezi maga alapos munkának. Ez volt a maga okos kis terve. Hát nem számított rá, hogy a lányba beleköt valami részeg, ha ilyen helyre megy, mint a Kalóz kocsma?

Nem szóltam egy szót sem, figyeltem őt, és azon tűnődtem, bírja-e majd idegekkel vagy sem.

– Minden magán múlik – mondtam. – Ha meg tudja győzni a férjét, hogy ne szóljon a rendőrségnek, akkor minden mehet tovább, de figyelmeztetem, hogy amikor Odette visszatér, a rendőrség biztos kikérdezi őt a kocsiról.

– Szükségem van a pénzre.

– Ha a férje nem szól a rendőrségnek, én megszerzem magának.

– Nem fog szólni. Miután maga telefonált, azt mondta, nem szól. Nem is kellett meggyőznöm őt erről. Készen áll arra, hogy fizessen, mindaddig, amíg hiszi, hogy visszakapja a lányát

– Nos, ha biztos benne, hogy nem beszél, akkor folytathatjuk.

– Biztos vagyok benne.

Az órámra néztem. Éppen fél tizenkettő volt.

– Megkérdezem, mi a helyzet – mondtam, és a telefon után nyúltam. Renicket hívtam. Amikor kapcsolták, megkérdeztem:

– Van valami újság? Szükséged van rám?

– Egyelőre nem. – Ingerült volt a hangja. – Még nem találtuk meg a lány kocsiját Malroux tíz perccel ezelőtt átvette a pénzt Az FBI-nyomozók készenlétben állnak.

Hívjál fel három óra körül. Lehet, hogy addigra meglesz a kocsi.

Mondtam, hogy ezt fogom tenni, és letettem a kagylót. Rhea rám nézett. Nagyon feszült volt.

– Még nem találták meg a kocsit Ha szerencsénk van, nem is fogják – mondtam. – A következő lépés, hogy Odette levelét eljuttassuk a férjének. – Kivettem a levelet a tárcámból. Egy műanyag zacskóba tettem, hogy ne maradjon rajta a borítékon az ujjlenyomatom. Hogy szokták megkapni a postát?

– Van egy doboz a kapun.

– Dobja be oda. Győződjön meg róla, hogy senki nem látja. Ebben a levélben vannak az instrukciók holnapra, a pénzátadásra vonatkozóan. – Miközben átvette a levelet, folytattam:

– Legyen óvatos, amikor csinálja. Ne hagyja rajta az ujjlenyomatát. Vegyen kesztyűt, amikor kiveszi a zacskóból.

A táskájába tette a levelet

– Szóval minden megy tovább? – kérdezte.

– Ezért fizet, nemde? Én még reménykedem a sikerben. Mindenesetre legalább a másik oldalnak is dolgozom, és tudok minden lépésükről. Ha rosszabbra fordul az ügy, tudatom magával. Most a helyzet a következő: felhívom Odette-et, és megmondom neki, jöjjön vissza holnap éjjel a tizenegy órás géppel. Itt lesz körülbelül egykor, és idejön. A maga férje végighajt az East Beach úton, meglátja a villogó fényt. Kidobja a táskát, és fél háromra nálam van a

pénz. A férje továbbmegy a Lone Bay parkolóba, arra számítva, hogy ott találja Odette-et. Maga idejön, és háromnegyed háromra én is itt leszek. Szétosztjuk a pénzt. A férje, miután nem találja Odette-et, hazamegy. Maga és Odette addigra már otthon lesz. Betanítottam a lánynak az egész történetet, ő majd meggyőzi az apját.

Néhány másodpercig töprengett, majd bólintott: – Hát jó. Akkor holnap éjjel háromnegyed háromkor itt találkozunk.

– Figyeljen O'Reillyre – mondtam. – Ne lássa, amikor majd elmegy. A pasas rendőrségi besúgó. Mostantól bármit észrevesz, az egyenest a kerületi ügyészhez kerül. Szóval figyeljen rá.

Felállt.

– Értem.

– Nagyon jó. Most pedig szükségem van némi pénzre – mondtam. – Ki kell fizetnem a házat. Ötven elég lesz.

Átadta a pénzt.

– Akkor holnap éjjel.

– Pontosan. – Volt valami a stílusában, a modorában, ami idegesített. Nem tudnám megmondani, mi volt az, de határozottan idegesített: – És vigyázzon O'Reillyvel.

Rám nézett. – Biztos benne, hogy meg tudja csinálni?

– Bele se kezdtem volna, ha nem lennék biztos benne.

– Szükségem van arra a pénzre – mondta – és elvárom, hogy megszerezze. Eleget fizetek érte.

Az ajtóhoz lépett, kinyitotta, felvette az esernyőjét, és lesétált a lépcsőn. Ki az esőbe. Figyeltem, amint átvág a

sárrá ázott homokon, a parkolóba. Amikor elment, a házakat összekötő fedett folyosón előrementem Bill Holden irodájába. Kifizettem neki a ház bérét.

– Jól megy a munkája, Mr. Barber? – kérdezte, amikor átadta a nyugtát. Egy pillanatig csak bámultam rá, nem tudtam, mire gondol, majd eszembe jutott, és szélesen elmosolyodtam:

– Remekül – mondtam. – Még egy éjszakára szükségem van a házra. Rendben?

– Ahogy akarja Mr. Barber – borúsan pillantott ki az iroda ablakán. – Sose volt még ilyen idő. Ez tönkretesz.

– Holnapra kitisztul – mondtam. – Fel a fejjel, Holden. Most fizettem ki a bért, vagy nem?

Otthagytam öt, visszamentem a házba. Lötyögtem két óra utánig, majd átrohantam az esőben a közeli büfébe, és ettem egy szendvicset. Aztán visszamentem a házba, és felhívtam Ninát. Mondtam neki, hogy nem tudom, mikor megyek haza.

– Az állás biztos, Harry?

– Az állás biztos – mondtam. – Mostantól én is biztos vagyok. Mostantól semmiért sem kell aggódnunk.

Kívántam, bárcsak igaz lenne. De rengeteg mindenért kellett még aggódnom.

– Hát ez csodálatos! – A hangjából kicsendülő örömtől még rosszabbul éreztem magam. – Mit akart tőled John olyan sürgősen?

– Elmondom, ha hazaérek. Nem telefontéma.

– Várlak, Harry.

– Amint tudok, megyek.

Öt perccel három előtt felhívtam Renicket. Hosszan kellett várnom, mire kapcsolták.

– Harry? Pont jókor hívsz. – Hangja a fülembe vágott, izgatott volt.

– Megtaláltuk a kocsit. Ismered a Lone Bay parkolót? Találkozzunk ott, amint odaérsz. Én már úton vagyok.

A torkom hirtelen kiszáradt, a szívem kalapált. Mondtam, hogy jövök.

II.

Nagydarab, pirospozsgás zsaru állt a TR 3 mellett. Renick és néhány nyomozó, akiket nem ismertem, vizsgálgatták a kocsit. Az eső elállt, sütött a nap.

Ahogy közeledtem, Renick megszólalt: – Idenézz, Harry! Micsoda mázli! Egy összetört sárhányó.

A két detektív rámpillantott, ahogy Renickhez léptem a kocsi mellé.

– Biztos, hogy az övé? – kérdeztem, hogy mondjak valamit.

– A rendszám stimmel. Biztosan az övé. – A két nyomozó felé fordulva folytatta: – Keressenek rajta ujjlenyomatot és ne mozdítsák meg. Amikor készen vannak, hagyják itt, ahol van, és tegyenek jelentést.

Renick újra felém fordult. – Elmegyek Malroux-hoz. Te velem jössz. Ez az összetört sárhányó jó ürügy arra, hogy beszéljek vele. A te kocsiddal megyünk. Kitehetsz a kapitányságon, miután beszéltünk vele.

Gondoltam, bárcsak figyelmeztethetném Rheát, hogy jövünk, de nem volt rá módom. Tíz percbe se telt, s odaértünk a Malroux házhoz.

Az épület magas falak mögött bújt meg. Ahogy áthajtottunk a masszív fakapun, egy széles vállú férfi jött ki szürke egyenruhában egy közeli épületből, és érdeklődve mért végig minket.

– Miss Malroux-t keressük – mondta Renick. A férfi a fejét rázta: – Nincs itthon.

– Tudja, hol találjuk meg?

– Nem.

– Akkor azt hiszem, Mr. Malroux-val kellene beszélnünk.

– Bejelentés nélkül nem lehet.

– Renick hadnagy vagyok a városi rendőrségtől. Hivatalos ügyben keresem.

A férfi megdöbbent.

– Gondolom, ez más. Várjon itt, hadnagy úr. – Bement az épületbe. Az ablakon át láttam, hogy telefonál. Néhány percnyi várakozás után kijött, és kinyitotta a kaput.

– Menjenek be, hadnagy úr.

Végighajtottunk a homokos úton. Az egyik oldalán fű és virágok; millió színben pompázott a park. Innen láthattuk a házat. Alacsonyra épített, spanyol stílusú ház volt,

teraszokkal és faragott szökőkúttal. Annak látszott, ami valójában volt: a világ egyik leggazdagabb emberének háza.

– Elég csinos – mondta Renick, miközben leparkoltam a Packardot egy csillogó Rolls mellett, egy lebetonozott részen. – Nem szeretnéd, ha neked is lenne ilyen?

– Dehogynem – mondtam, s követtem őt a lépcsőn. Ekkorra már nagyon ideges voltam. Minden azon múlt, mit mond Malroux. A másik póluson pedig az ötvenezer dollár állt, amit kapni fogok.

Az inas a főbejáratnál várt bennünket. Kövér, idősebb ember volt, fölényes, gőgös tekintettel.

– Renick hadnagy, városi rendőrség. Mr. Malroux-val szeretnék beszélni.

– Erre tessék.

Az inas egy belső udvaron vezetett keresztül bennünket, ahol egy másik szökőkútból csörgedezett a víz: kimentünk egyenest egy másik teraszra, ami a tengerre nézett. Rhea egy nyugágyban ült, magazint lapozgatott. Napszemüveg volt rajta. Felnézett, amikor kiléptünk a teraszra. Magas, vékony, napbarnított férfi ült hófehér nadrágban és piros-kék csíkos ingben egy másik nyugágyban. Bizonyára ő Malroux, gondoltam. Jól nézett ki. Dús haja acélszürke, hűvöskék szeme életteli. Képtelenség volt elhinni, hogy halálos beteg.

– Mr. Malroux? – kérdezte Renick kis szünet után.

– Igen, hadnagy úr. Üljenek le, miben segíthetek? – A hangja személytelen és szenvtelen volt. Élénk kék szeme nem támasztotta alá a hűvös szavakat.

– Ő Harry Barber – mondta Renick, rám mutatva. – Velem dolgozik. – Nem ült le. Malroux hangja és arckifejezése elárulta, hogy nem gondolta komolyan az invitálást. – Miss Malroux-val szerettünk volna beszélni, de hallom, hogy nincs itthon – folytatta Renick.

– Nincs. Miről van szó?

– Sajnálom, hogy önt kell zavarnom, Mr. Malroux – mondta John, a lehető legfinomabb modorában – de egy cserbenhagyásos ügyet vizsgálok. Tegnap késő éjjel egy asszonyt elütöttek, súlyosan megsérült, és az autó vezetője nem állt meg. Ellenőrizzük a kocsikat egész nap. Megtaláltuk a lánya kocsiját a Lone Bay parkolóban. Az autó sárvédője összetört. Szeretnénk tudni, hogy történt a baleset.

Malroux-t figyeltem, folyt rólam a víz. Megmondja-e Renicknek, hogy a lányát elrabolták? Az arca kifejezéstelen volt. Figyelmesen vizsgálta Renicket, de érdeklődés nem látszott rajta.

– Ha a lányom bárkit elütött volna, nem hagyja cserben. A barátaival van egyébként, azt hiszem, akiket nem ismerek. Fiatal emberek, és a fiatal emberek manapság semmit nem mondanak a szüleiknek.

Rheára pillantottam. Ismét a magazint lapozgatta. Úgy csinált, mintha oda se figyelne arra, mi körülötte zajlik.

– Mikor jön haza? – kérdezte Renick.

– Néhány napon belül. Ha hazajön, szólok neki. Egész biztos vagyok benne, hogy semmi köze ehhez a balesethez.

– Tudna valami magyarázatot, uram, miért hagyta a kocsiját a Lone Bay parkolóban?

Malroux türelmetlen mozdulatot tett.

– Nem. Hogy a lányom mit csinál a kocsijával, ahhoz semmi közöm. – Kinyúlt és felvett egy könyvet az asztalról. – Ha a lányom visszatér, elintézem, hogy találkozzon magukkal, ha még szükséges. Biztos vagyok benne, hogy addigra megtalálják azt az embert, aki a balesetet okozta. Biztos vagyok abban is, hogy a lányomnak semmi köze hozzá. Viszontlátásra, uraim.

– Hát ez ennyi – mondta Renick, amint visszafelé sétáltunk a kocsihoz. – Kemény öregúr. Igaz?

Gyengének éreztem magam.

– Még mindig nem tudjuk biztosan, hogy elrabolták a lányt – mondtam. – Lehet, hogy üzleti ügyben kellett Malroux-nak a pénz.

Renick a fejét rázta.

– Nem hiszem. Még egy milliomos se nyittatja ki az igazgatóval a bankot vasárnap, ha nem élet-halál kérdéséről van szó. Bármibe lefogadom, hogy a lányt elrabolták. Legjobb, ha jelentést teszünk Meadowsnak.

A kerületi ügyész fel-alá járkált az irodában, s egy kialudt szivart rágcsált, amikor beléptünk.

Renick elmondta, hogy megtalálták a kocsit, beszámolt az összetört sárhányóról és beszélgetéséről Malroux-val.

– Nem hajlandó beszélni – vonta le a következtetést –, s még csak nem is vádolhatom érte. Nem gondolod, hogy köröztetnünk kellene a lányt?

Meadows a hamutartóba dobta a szivart.

– Nem. Várunk. Nem kockáztathatok, Malroux-nak nagy a befolyása. Ha most beleavatkozunk, és a lánynak baja esik, én biztosan kitöröm a nyakam. Várunk.

Renick vállat vont.

– Rendben van, uram. – Felém fordult. – Maradj telefonközelben, Harry. Lehet, hogy szükségem lesz rád. Hazamész?

– Igen. És ha elmennék, meghagyom Ninánál a számot, ahol elérsz.

– Tedd azt.

Hazamentem. Nina a nappaliban dolgozott egy kerti cserépen. Amint beléptem, letette az ecsetet.

– Drágám, olyan izgatott vagyok – mondta, miközben megölelt.

– Minden rendben van? Leültem, Ninát az ölembe ültettem.

– Minden rendben lesz. Újra dolgozom, és ez olyan állás, amit szeretni fogok.

Megkérdezte, mit akart John olyan sürgősen éppen vasárnap. Beszéltem neki Malroux-ról.

– John szerint a lányt elrabolták, de én nem vagyok hajlandó ezen töprengeni, amíg nem tudjuk biztosan. Véleményem szerint Malroux-nak üzleti ügyben is szüksége lehetett a pénzre.

– A beszélgetést szépen elkanyarítottam Malroux-tól, és megkérdeztem, akar-e tovább dolgozni most, hogy van állásom.

– Megengedhetjük magunknak, hogy abbahagyd – mondtam.

– Azt hiszem, folytatom, legalábbis a szezon végéig. Vacsora után szóltam, hogy lemegyek a kapitányságra, megnézem, történt-e valami.

– Nem maradok el sokáig. Azt hiszem, jó, ha megmutatom magam.

A legközelebbi trafikba mentem és felhívtam Odette-et.

– Biztos a holnap éjjel – mondtam menni fog a dolog. A tizenegy órás géppel gyere vissza. Amikor megérkezel, szállj buszra a repülőtéren. Én a buszpályaudvaron várlak egy óra körül. Elviszlek a házba, és otthagylak, aztán átveszem a tudod, mit, és visszamegyek.

Azt mondta, érti. A hangjából aggodalom hallatszott.

– Biztos vagy benne, hogy minden rendben lesz?

– Igen, nyugodj meg. Várlak a busznál – mondtam, és letettem a telefont. Aztán felhívtam a kapitányságot. Az ügyeletes tiszt azt mondta, hogy Renick hazament. Ebből kitaláltam, hogy semmi nem történt, és én is hazamentem.

Másnap reggel, nem sokkal kilenc után bementem a kerületi ügyész hivatalába. Furcsa volt rendszeres életet élni megint, még furcsább íróasztalnál ülni.

Renick titkárnője a kezembe nyomott egy köteg aktát. Azt mondta, ha azokat átnézem, mindent megtudok, ami éppen történik. Azt is mondta, hogy Renick később jön be. Olvasni kezdtem. Renick nem sokkal tizenegy után jött be. Leült az íróasztalom sarkára, és megkérdezte, hogy ízlik a munka.

– Tetszik – mondtam. Az aktákra mutattam: – Ez az én világom. Történt valami a Malroux lánnyal?

– Egyelőre semmi. Kint hagytam egy embert a Lone Bay parkolóban. Ha megjelenik a lány, a pasas fel fog hívni. Semmi mást nem tehetek, amíg Malroux nem hív fel minket. A szövetségi nyomozók és a rendőrség készenlétben állnak.

– Ha Malroux kifizeti a váltságdíjat, és a lány hazatér, lehet, hogy nem is hallasz róla többet.

– Mostanában az emberrablók nemigen adják vissza az áldozatukat. Biztosabb, ha megölik – mondta Renick dühösen. – Ha tényleg elrabolták, biztos vagyok benne, hogy Malroux jelentkezni fog. – Leszállt az asztalról. – Na, megyek, van némi munkám. Ha bármit akarsz, a szomszéd szobában vagyok. Amikor elment, félretoltam az aktát, amit éppen olvastam, és rágyújtottam. Holnap reggelre némi szerencsével ötvenezer dollárom lesz. Alig hittem el. Kis címletekben méghozzá. Már elhatároztam, hogy beteszem a bankba, és apránként veszek ki belőle, amikor szükségem lesz rá. Óvatosnak kell lennem. Nem változtathatok hirtelen az életvitelemen. Később talán elhinthetném, hogy nyertem a tőzsdén, de legalább egy évet vagy még többet is várnom kell.

Épp amikor arra gondoltam, hogy ebédelni megyek, kinyílt az ajtó, és Renick lépett be rajta. Izgatott arca elárulta, hogy valami történt, a szívem rögtön kalapálni kezdett.

– Na, azt hiszem, megvan – mondta. – Gyere velem a kapitányságra. Útközben elmesélem. – Ahogy a lifthez siettünk, folytatta: – Hát ez a szerencse. Átolvastam a szombat éjszakai rutinjelentéseket, és rábukkantam valamire. Egy eszméletlen embert találtak a Kalóz kocsma parkolójában. Tudod, hol van?

A szám kiszáradt, meg se tudtam szólalni, mindössze bólintanom sikerült.

– A pasast alaposan fejbe vágták. A pincér elmondta a zsaruknak, hogy a pasas egy lányt követett a parkolóba. És azt mondta, hogy érzése szerint a lány Odette Malroux volt.

– És miből gondolja? – kérdeztem rekedten.

– A lány közismert Palm Cityben, a fényképe időről időre feltűnik a sajtóban. A pasas elég biztos benne, hogy ő volt, összeszedték a krapekot, most benn van a kapitányságon. Van néhány kép nálam a lányról. Remélem, azonosítani fogja.

– Súlyosan megsérült?

– Hát elég rondán fejbe csapták, de rendbe fog jönni. Ki üthette le? S ha a lány Odette Malroux, mit csinált egy ilyen szakadt helyen, mint a Kalóz kocsma?

– Lehet, hogy nem ő volt az.

– Nemsokára megtudjuk.

Tíz perc múlva Hammond őrmester irodájában voltunk. Nála volt a Kalóz kocsma pincére. Felismertem: ő volt az, akivel Odette beszélt.

Renick mutatott neki néhány képet a lányról.

– Ő az – mondta a pincér. – Egészen biztosan ö az.

– Mikor ment oda? – kérdezte Renick, jelentőségteljes pillantást vetve rám.

– Nem sokkal kilenc után. Körülnézett, mintha keresne valakit, majd megkérdezte tőlem, van-e itt egy másik bár. Mondtam, hogy nincs, és megmutattam, hol az étterem. Bement az étterembe, körülnézett, majd elindult kifelé. Volt ott egy pasas, kissé már betöltve. Nem volt tökrészeg, de elég sokat ivott. Megfogta a lány karját, amint elment mellette. A lány megpróbálta lerázni, és kiment. A pasas követte.

– Aztán mi történt?

– Vagy tíz perc múlva egy férfi bejött és szólt, hogy a parkolóban fekszik valaki. Kimentem, és ott találtam ezt a részeget. Nagyon vérzett, így aztán nemcsak a mentőt hívtam, hanem egy zsarut is.

– Elhagyta autó a parkolót, mielőtt ezt a pasast megtalálta?

– Néhány perccel azután, hogy a lány kiment, két autót hallottam elindulni. Az egyik egy jó erős sportautó lehetett, hallottam a hangjából.

– És a másik?

– Akármilyen.

A pincér egész jó leírást adott Odette öltözékéről, Hammond őrmester mindent lejegyzett.

Amikor a pincér elment, Renick szólalt meg: – Azt hiszem, meglátogatjuk azt a szerencsétlen flótást a kórházban. Hogy is hívják, őrmester?

– Walter Kerby.

Walter Kerby ágyban feküdt, a fején jókora kötés, és szemmel láthatóan nagyon sajnálta magát. Azonnal elismerte, hogy részeg volt szombat éjjel.

– Láttam ott azt a csajt – mondta azt hittem, kurva. Rendes lány nem megy olyan helyre. Kicsit ellenkezett, de azt hittem, ez is hozzátartozik a műsorhoz, így aztán utánamentem a parkolóba. Tévedtem. Hülyéskedtem, és az egyáltalán nem tetszett neki. Majd hirtelen egy pasas lépett ki a sötétből, és jókorát húzott a fejemre. Ennyire emlékszem.

– Hogy nézett ki az illető? – kérdezte Renick.

Az ágy másik oldalán álltam, és gyorsan köhécselni kezdtem, nehogy Kerby meghallja a szívverésemet.

– Nagydarab fickó volt. Nem ismerném meg. Nem láttam az arcát. Sötét is volt, meg ő is gyors volt, nem tudtam megnézni.

Útban az iroda felé Renick megszólalt. – Miért ment a lány abba a szakadt kocsmába? Úgy volt, hogy kilenckor találkozik a barátnőjével, és nem sokkal kilenc után felbukkan ebben az ócska lebujban… Vajon mitől gondolta meg magát?

– Lehet, hogy valaki felhívta.

– Igen, ez lehetséges.

– Lehet, hogy innen rabolták el?

– Ellenőriznem kell Kerbyt. Lehet, hogy köze van az emberrablókhoz. Beszélek O'Reillyvel is, megkérdezem, hívta-e valaki a lányt, mielőtt elment otthonról.

Még öt óra se volt, s Renick már tudta, amit akart. Bejött a szobámba, leült az asztalomra.

– Háromnegyed kilenckor valaki felhívta a lányt. Állítólag egy Jerry Williams nevű barátja. Utánanéztem Williamsnek. Orvosegyetemre jár. Időnként találkozgat a lánnyal, közös társaságba járnak. Nem találtunk róla semmi különöset. Beszéltem Meadowszal is, ellenzi, hogy megkeressük Williamset. Várnunk kell.

– Akarod, hogy itt maradjak?

Renick a fejét rázta. – Ha szükségem van rád, otthon elérlek, nem?

– Találkozóm van ma éjjel, lehet, hogy későn megyek haza.

– Hát jó, Harry, menj csak el. Ha valami van, majd telefonálok. Hol leszel?

Vártam ezt a kérdést, válaszom is volt rá: – A Casino étteremben. Egy körül megyek oda, kettő után otthon leszek. Elment, felhívtam Ninát: – Későn megyek haza. Arról a bizonyos dologról van szó, amiről meséltem, dolgozni kell rajta. Mondtam Johnnak, hogy ha szüksége van rám, két óra után otthon leszek.

Az irodából egyenest a bungalóba mentem. Vártam.

HETEDIK FEJEZET

I.

Fél egykor már ott voltam a buszpályaudvaron. Leparkoltam, s az információhoz mentem. Megérdeklődtem, hogy a tizenegy órás Los Angeles-i gép időben jön-e. A lány azt felelte: igen, s a reptéri busz egy óra öt perckor érkezik. Bementem a telefonfülkébe, beszóltam a kapitányságra. Hammond őrmester elmondta, hogy Renick most ment haza, és semmi új fejlemény nincs a Malroux-ügyben. Ideje volt, hogy felhívjam Malroux-t.

Odette levelében az állt, hogy éjfél után kapja meg azt a telefont, amelyből megtudja, hogyan kell átadnia a pénzt. Várta a telefont. Ő vette föl.

– Tudja, ki beszél, igaz? – mondtam mély hangon. – Megvan a pénz?

– Igen.

– Akkor jó. Figyeljen ide: pontosan kettőkor hagyja el a házat. Figyelni fogjuk. A Rolls-Royce-szal jöjjön. Lassan menjen az East Beach úton. Egyszer csak villogó fényt fog látni. Ne álljon meg, csak dobjs ki a táskát. Aztán hajtson tovább, egyenesen a Lone Bay parkolóba. A lánya kocsija ott van. Ha a pénzzel semmi baj, a lányát is ott találja.

Három körül érhet oda. Ha nem érkezik meg, menjen haza, otthon fogja találni. Érti?

– Értem.

– Akkor ennyi. És semmi trükk. Egyedül jöjjön. Figyelni fogjuk, amint kilép a házból. Ne aggódjon a lánya miatt. Egyelőre jól van. Akkor nem lesz jól, ha becsúszik valami trükk.

– Értem.

Bíznom kellett benne, nem volt más választásom. Egészen nyugodt volt a hangja. Letettem a kagylót, kimentem a kocsihoz, beszálltam, rágyújtottam. Én ugyanis nem voltam nagyon nyugodt. Ha nem lett volna az a két kazetta, arra az esetre, ha mégis balul ütne ki az egész, nem is folytattam volna. De a kazetták vigyáztak rám, s a gondolat, hogy holnapra ötvenezer dollárom lesz, csillapítólag hatott felborzolt idegeimre. Győzködtem magam: semmi baj nem lehet. Mindeddig úgy tűnt, Rhea jól ítélte meg a férjét. Valószínűtlennek látszott, hogy Malroux fölhívná a rendőrséget, ha a lány hazatér. A rendőrség persze kifaggatja majd Odette-et az összetört sárhányóról – de erre figyelmeztettem. És mivel tudják majd, kiről van szó, talán nem is fogják nagyon megszorongatni a lányt. Néhány perccel egy óra után feltűnt a busz lámpája. Megállt a pályaudvar előtt. Vagy húsz-huszonöt utas ülhetett rajta. Előredőltem, s meredten kutattam Odette-et. Hamarosan észrevettem. Rajta volt a napszemüveg, a vörös paróka és az olcsó, kék-fehér ruha.

Ahogy lelépett a buszról, aggódva nézett körül; idegesnek látszott.

Kiszálltam a Packardból, és odamentem hozzá. Nagy tömeg álldogált körülötte, néhányan taxira vártak, mások a barátoknak köszöngettek. Odette elindult felém.

– Hát, helló – mondta. – A kocsi?

És akkor egy súlyos kéz fogta meg a vállam. Egy kéz, amely akár egy zsarué is lehet. Egy másodpercre teljesen lebénultam, majd megfordultam. A szívem összeszorult. Egy ötven körüli, széles vállú pasas állt mögöttem, és teli szájjal vigyorgott:

– Harry! Hát te mit csinálsz itt? Hogy van a börtöntöltelék? Azonnal felismertem: Tim Cowley, a Pacific Herald újságírója. Első osztályú a szakmában, rendszeresen járt Palm Citybe, együtt dolgoztunk és együtt golfoztunk.

Váratlan feltűnésétől pánik jött rám, egy hang nem jött ki a torkomon. Megragadtam a vállát, és próbáltam úrrá lenni az ijedtségen.

Odette ott állt. Szerettem volna rákiáltani, hogy menjen odébb.

– Nicsak, Tim! – Valahogyan mégiscsak sikerült megszólalnom.

– Most érkeztem. Hogy vagy, fiú?

– Remekül. Örülök, hogy találkoztunk.

Fürkésző tekintete rólam Odette-re csúszott. – Na, mit rejtegeted azt a kis édest! Mutass be neki!

– Ann Harcourt. Ann, ez itt Tim Cowley. Remek újságíró.

Túl késő volt, mire úgy tűnt, Odette felismerte a veszélyt. Rám nézett, majd Cowleyra. s mintha azonnal el akart volna rohanni. Utánanyúltam, megragadtam a karját.

– Ann Nina barátnője – mondtam Cowleynak. – Los Angelesből jövet mindig nálunk tölti az éjszakát. S te mit csinálsz itt? Még mindig Odette-re nézve válaszolt: – Ó, csak a szokásos. Be tudsz vinni a Plazába?

– Sajnálom, de másfelé megyek. Nina vár bennünket. – Odette-hez fordultam: – A kocsi ott van a túloldalon. Menj oda, várj meg ott. – Enyhén meglöktem, mintha toltam volna a kocsi felé.

Láttam, hogy Cowley utánanéz, majd rám kacsint.

– Nagyon szégyenlős a kicsike, beleborzong, ha férfit lát – mondtam.

– Látom, halálra rémült. Mi baja?

– Hát… betegesen szégyenlős. Ninával remekül kijönnek, de én megőrülök tőle.

Ennyi telt tőlem hirtelen, de ő azért elvigyorodott.

– Ilyenek ezek a gyerekek. És te mit csinálsz most, Harry?

Mondtam, hogy a kerületi ügyésznek dolgozom.

– Majd összejövünk és dumálunk. Nem akarom váratni a kölyköt.

– Hát jó, én a Plazában leszek. Viszlát, Harry. Megfordultam, a kocsihoz mentem. Amikor beszálltam, megkérdeztem a lányt:

– Mi bajod? Miért álltál ott, mint a sült hal?

– Látta, hogy beszéltél hozzám. Gondoltam, jobb, ha maradok.

– Legalább nem ismert föl, abban biztos vagyok. Mert egyébként nagy pech ez is.

– Mi volt ez a szöveg a rendőrségről? Azt hittem, megbolondulok, miután fölhívtál. Csak nem apa szólt…

– Nem, és nem is hiszem, hogy szólni fog. Ez is egy szerencsétlen véletlen.

Elmeséltem neki mindent. S amikor befejeztem, azt mondtam:

– Meg kell tudnod magyarázni az összetört sárhányót. Mondhatod azt, hogy te csináltad, amikor kijöttél a garázsból. Nem tudom, mennyire fog Renick kifaggatni. Lehet, hogy megkérdi, hol voltál. Feleld azt, hogy semmi köze hozzá. A cserbenhagyásos sztori nem igaz. Nem hiszem, hogy nagyon rámenős lesz, de azért te tudj válaszolni neki minden kérdésre.

– Hát… ezt elég hülyén csináltad – mondta. – Miért nem szóltál nekem a balesetről?

– Ugyan, hagyj már békén! – csattantam fel. Elegem volt a kritikájából. – Veled nem történt semmi? Végig a szobában maradtál?

– Igen.

– És nem felejtetted el, mit kell mondanod, ha apád mégis szól a rendőrségnek?

– Nem felejtettem el.

Két óra előtt húsz perccel értünk a házhoz. Szorosan eléálltam, és odaadtam Odette-nek a kulcsot.

– Menj be, öltözz át, és várj rám – mondtam. – Fél három körül itt leszek.

Elvette a kulcsot, kiszállt a kocsiból. Odaadtam neki a bőröndöt.

– Várok – mondta. Hirtelen rám mosolygott. – Vigyázz a pénzre, Harry.

– Vigyázni fogok rá.

Behajolt a kocsi ablakán: – Csókolj meg.

Átkaroltam a vállát, magamhoz húztam. A szánk összeért. Majd elhúzódott, az ujját a szájára tette:

– Kár, hogy már nős vagy, Harry.

– Hát… ez van. És ne áltasd magad, nem változtatok.

– Gondoltam… Elég baj az.

Elindítottam a kocsit. – Nemsokára jövök.

Ott állt, ahogy kihajtottam az East Beach útra, majd lassan visszasétált a házhoz.

Már előre kiválasztottam, a helyet, ahonnan jelt adok majd Malroux-nak. Találtam egy sűrű bozótost, ahol elrejtettem a kocsit. Fedezék is volt, valamint akadálytalanul ráláttam az útra. Megálltam, eloltottam a lámpát, és visszasétáltam az útra, hogy meggyőződjek róla: a kocsi nem látszik. Majd leguggoltam egy bokor mögé, elemlámpával a kezemben, és vártam. Legfeljebb tíz perc alatt Malroux ideér, ha pontban kettőkor elhagyja a házat. Épp egy cigarettányi időm volt. Amint ott guggoltam s cigarettáztam, éreztem,

mennyire szakadtak az idegeim. Mi van, ha Malroux csapdát állít? Mi van, ha magával hozza O'Reillyt, aki meglátja majd a fényt, kiugrik a kocsiból és iderohan?

Abban biztos voltam, hogy Malroux nem kockáztatná a lánya életét, de mi van, ha megsejtette, hogy ez az emberrablás csak trükk? Tegyük fel, hogy…

És akkor a távolban fények tűntek elő. Gyorsan elnyomtam a cigarettát. Ez ő, gondoltam. Még néhány másodperc, és megtudom, csapdába sétáltam-e.

A holdfényben megláttam a kocsit: a Rolls volt. Vártam, míg közelebb ér, majd a karomat átdugtam a bokor ágai közt, és megnyomtam az elemlámpa gombját.

A Rolls lassan jött, s láttam, hogy csak egy ember ül benne. De tudtam, ez semmit nem jelent: ha O'Reilly vele van, elbújhat a hátsó ülésen is. A kocsi lassított. Láttam, amint Malroux megmozdul, s lassan kidugja a tömött táskát az ablakon. Tompa csattanással hullott az útra, vagy ötméternyire tőlem. A Rolls felgyorsult, s hamarosan eltűnt Lone Bay felé. Ott guggoltam a bokor mögött, csak néztem a táskát, és alig hittem el, hogy pénz van benne, aminek egy része most már az enyém.

Lenéztem az útra, majd felálltam, felkaptam a táskát, és visszarohantam a Packardhoz. A táskát a hátsó ülésre dobtam, villámgyorsan becsúsztam a volán mögé, s a házhoz hajtottam.

Mámoros hangulat fogott el. Hirtelen úgy tűnt, ez volt a legkönnyebb munka a világon, s most van ötven rongyom. Fél három után öt perccel értem a házhoz. Leállítottam a

motort, kiszálltam, hátranyúltam a táskáért, körülnéztem. Nem volt más kocsi a parkolóban – ez meglepett. Rheának már itt kellene lennie, és aligha jön gyalog. Hol a kocsija? Talán nem tudott időben eljönni otthonról, nyugtattam magam. Talán figyeli O'Reilly, s ezért késni fog. Ez nem változtat a terveimen, nem fogok várni rá. Kiveszem a részem, a többit odaadom Odette-nek, és hazamegyek.

Keresztülgázoltam a homokon a teljesen sötét házhoz. A sötétség nem lepett meg; Odette nyilván a verandán ül, és vár rám. Jobb is, ha nem gyújt villanyt, nehogy felkeltse az arra járók kíváncsiságát.

De amikor felmentem a lépcsőn, s nem láttam őt, hirtelen ideges lettem.

– Odette!

Csend volt. Csak a légkondicionáló zümmögését lehetett hallani. A házból hűvös levegő áradt, az arcomra szárította az izzadságot. Beléptem, becsuktam az ajtót. Letettem a táskát az asztalra, s felkapcsoltam a villanyt. A szoba éppúgy nézett ki, ahogy néhány órája hagytam.

Zavartan hallgattam egy kicsit, majd ismét kiáltottam - Odette! Itt vagy?

A kabin csöndje félelemmel töltött el. Talán megrémült a lány, és megszökött? Vagy elaludt várakozás közben? Bementem a hálószobába. A kezemet végigcsúsztattam a falon, megtaláltam a villanykapcsolót. Felgyújtottam a villanyt. Egy rövidke pillanatig megnyugodtam: láttam, ott fekszik az ágyon. Az arcát nem láthattam, háttal volt

nekem, fekete haja szétterült a párnán. A vörös paróka az ágy lábánál, a padlón hevert.

– Hej, ébresztő! Itt a pénz!

Hirtelen kivert a hideg veríték. Szorosan a torka körül, bevágódva a húsába ott volt valami; valami, ami úgy nézett ki, mint egy harisnya.

Két lassú, bizonytalan lépést tettem előre. Láttam elkékült bőrét, kinyújtott nyelvét, kicsordult nyálát. Megremegtem, gyorsan hátráltam.

Csak álltam ott, tán a szivem se vert, s próbáltam felfogni a tényt: Odette-et rettenetes módon, iszonyatosan kegyetlenül megfojtották.

II.

Ez gyilkosság! Sokk bénította meg az agyamat. Kimentem a nappaliba, majd ki a házból, át a bárba, ittam egy whiskyt. Az kissé megnyugtatott.

Hol van Rhea? Az órámra néztem. Három perc múlva három óra. Miért nem jön? Tudnom kellene, jön-e egyáltalán. Néhány percnyi töprengés után felhívtam telefonon. Rögtön felismertem az inas hangját, amint beleszólt.

– Mr. Malroux lakása. Ki beszél?

Csöppet se tűnt úgy, mintha az ágyból rángattam volna ki. Nyilván fenn volt, várta Malroux-t.

– Mrs. Malroux-t keresem – mondtam. – Várja a telefonomat. Mondja meg neki, hogy Mr. Hammond keresi.

– Sajnálom, de Mrs. Malroux alszik. Nem ébresztheten föl.

– Muszáj beszélnem vele.

– Nagyon sajnálom, uram – hangja valóban sajnálkozó volt. – Mrs. Malroux nem érzi jól magát. Az orvos nyugtatót adott neki. Nem szabad zavarni.

– Ezt nem tudtam. Köszönöm szépen – mondtam, és letettem a telefont.

Hát ez meg mit jelent? – kérdeztem magamtól. A rosszullét talán csak ürügy arra, hogy ha kiszökik a házból, ne kergessék, vagy pedig valóban megbetegedett? Izzadt tenyerem törölgettem.

Malroux már a Lone Bay parkolóban vár. Ha Odette nem lesz ott, hazamegy. Vajon mennyi idő múlva riasztja a rendőrséget? Borzalmas felismerés vágott belém hirtelen. Az a két kazetta, amelyet ily gondosan bezártam a széfbe, immár teljesen haszontalan, nem ér semmit. Egy megjátszott emberrablás nem ugyanaz, mint egy gyilkosság. Ezt a gyilkosságot pedig rám lehet verni. A rendőrség számára egyértelmű lesz, hogy összevesztünk a pénzen és megöltem.

Nem hagyhattam ott a holttestet. Bill Holden megtalálja, és rögtön hívja a rendőrséget. Az első kérdés az lesz, hogy ki bérelte a házat, mire ő azonnal megmondja a nevem. Ők meg tudni akarják majd, hogy miért béreltem ezt a házat

közel két hete, miközben se állásom, se pénzem nem volt. Tudni akarják majd, hol voltam ma éjjel. Tim Cowley látott a lánnyal. Bemutattam neki, Ann Harcourt néven. A rendőrség ellenőrzi majd, s amikor rájönnek, hogy Ann Harcourt nem létezik, gyorsan összeáll a kép, hogy Odette Malroux volt az. Hogyan reagál vajon Rhea, ha megtudja, hogy Odette-et megölték? Beismeri-e, hogy az emberrablás az ő ötlete volt, s vajon engem vádol-e Odette meggyilkolásával? Először is meg kell szabadulnom Odette holttestétől. A gondolat, hogy meg kell érintenem, eléggé kiborított, de tudtam, muszáj: el kell rejtenem valahol, amíg Rheával beszélek. Úgy döntöttem, hogy a holttestet egy régen bezárt ezüstbányába viszem. A hely előnye, hogy útba esik hazafelé, s egyébként a kutya se jár arra. Ott akár hónapokig se találnak rá, talán sohase.

Utáltam magam ezért a kegyetlenségért, de muszáj volt magammal törődnöm. Ittam még egy italt, s némileg megerősödve léptem ki a bárból. A ház mellé hoztam a kocsit, felnyitottam a csomagtartót, majd visszamentem a hálószobába. Rá se néztem Odette-re, csak ráterítettem az ágytakarót, és fölemeltem. Meglepően nehéz volt. Kivittem, betettem a csomagtartóba, s aztán amilyen gyengéden csak tudtam, kihúztam alóla az ágytakarót, és becsuktam a csomagtartót.

Mire eddig jutottam, már meglehetősen rosszul voltam. Visszamentem a házba, ittam még egyet, aztán beléptem a hálószobába, és megigazítottam az ágyat. A vörös parókát betettem a bőröndbe, s gondosan körülnéztem, nem

maradt-e ott valami. Amikor visszamentem a nappaliba, megláttam a táskát az asztalon. Teljesen elfeledkeztem a pénzről. Nem érdekelt tovább, nem mertem hozzányúlni, gyilkos pénz volt. Odette holttestével együtt el kell rejtenem.

Felkaptam a táskát, leoltottam a villanyt, bezártam a házat, és beszálltam a kocsiba.

Mentem vagy öt kilométert. A bányához Palm Bayen kellett átmennem. Palm Bay és Palm City között volt. Tíz perccel múlt három. Forgalomra nem számíthattam ekkortájt, következésképp zsarura sem. Tudtam, óvatosnak kell lennem, nem hívhatom föl magamra a figyelmet. Ráhajtottam az autópályára.

Már Palm Bay főutcáján jártam, amikor úgy éreztem, hogy a tervem máris semmivé foszlott. Megláttam ugyanis egy rendőrt az egyik lámpánál. A lámpa épp pirosra váltott. Gyengéden ráléptem a fékre, szép lassan megálltam. Mozdulatlanul ültem, szerettem volna köddé válni. Láttam, hogy a rendőr engem néz – nem volt ott semmi más, amit nézzen. Úgy éreztem, csak ketten vagyunk a földön. Palm Bay neonjai csak a mi kedvünkért villognak. A hatalmas hold sárgán ragyogott az égen, s csak ránk sütött. Nyoma se volt más élőlénynek közel s távol. Csak néztem a piros lámpát, vártam, hogy zöldre váltson. Szimbolikusnak éreztem a vörös fényt, veszélyt jelzett. Úgy szorítottam a volánt, hogy megfájdultak az ujjaim. A rendőr a torkát köszörülte, majd köpött egyet. A hang megijesztett, rákaptam a szemem. Lezseren lóbálta a

gumibotját, visszanézett. Nagydarab pasas volt, s kerek, labdaszerű feje nem a nyakán, hanem mindjárt a vállain ült.

Mikor vált már zöldre ez a nyomorult lámpa? Éreztem, hogy az arcomon patakokban folyik a hideg verejték. A piros fényre meredtem.

A lámpa zöldre váltott. Levettem a lábam a fékről, s óvatosan megnyomtam a gázpedált. Lassan indultam el, nehogy fölhívjam magamra a rendőr figyelmét. A kocsi elindult, aztán nyikorgó hangot hallatott, majd megállt. A sebességváltót üresbe tettem, majd ismét sebességbe. Megnyomtam a gázpedált. A motor felbőgött, de a kocsi nem mozdult. S én csak ültem. Elfogott a pánik; tudtam, hogy hosszú türelmi idő után a sebességváltó végleg felmondta a szolgálatot. Kitört a fogaskerék utolsó foga is; most aztán itt vagyok egy zsaruval a nyakamon, valamint Odette holttestével a csomagtartóban. Se mozdulni, se gondolkodni nem tudtam. Csak ültem és szorítottam a kormányt. Nem tudtam, mit csináljak. A zöld ismét pirosra váltott. A zsaru levette a sapkáját, és megvakarta borotvált fejét. A holdfény visszaverődött zsírosan fénylő arcáról.

Még a régi iskolából való. Minden eleve gyanús neki, tudja, hogy gyűlölik mindazok, akiket ő is gyűlöl. Az a fajta ember, aki inkább bajba sodor, semmint kiment belőle. Hátramenetbe tettem a sebességváltót, abban a reményben, hogy talán eljutok a kanyarig, így sem működött. A piros megint zöldre váltott. Ekkor a zsaru lelépett a járdáról, s a kocsim mellé lépett.

– Itt akar aludni? – kérdezte durva, hamisítatlan zsaruhangon. Ez illett a fizimiskájához.

– Úgy tűnik, szétment a sebességváltóm – mondtam.

– Igen? És mit akar vele csinálni?

– Van itt valahol nyitva egy műhely?

– Itt én kérdezek. És azt kérdezem, mit akar csinálni.

– Hívni egy autómentőt.

– Valóban? És mi lesz ezzel a ronccsal, amíg maga autómentő után szaladgál?

– Ha segítene, letolhatnánk a kanyarig – feleltem. Gumibotjával megdörzsölte vastag, vörös fülét és ferdén rámnézett.

– Valóban? – Kiköpött az útra. – Úgy nézek ki, mint aki hülye krapekok lerobbant tragacsait tologatja? Mondok én magának valamit; gyűlölöm az autókat és a pasasokat is, akiknek autója van. Vigye ezt a roncsot innen az út közepéről, vagy megbírságolom a közlekedés akadályozása címén.

Kiszálltam a kocsiból, megpróbáltam megtolni, de mivel enyhe emelkedőn állt, meg se bírtam mozdítani. Nyomtam, mint az őrült, de hiába. A zsaru figyelt, golyófeje az egyik oldalra billent, szemmel tartott.

– Gyenge anyagból vagy, haver – mondta, s lomhán elörecsoszogott. – Oké, pihenj egy kicsit. Tekintsd úgy, hogy megbírságoltalak. Lássuk a jogosítványodat.

A megtolási kísérlet teljesen kimerített. Odanyújtottam a jogosítványomat, de nem felejtettem el mellécsúsztatni

vadonatúj újságíró-igazolványomat sem. Rámeredt az újságiró-igazolványra, majd rám, majd megint a papírra.

– Ez mi? – kérdezte.

– Meadows kerületi ügyésznél dolgozom. Renick hadnagy csoportjában.

– Renicknél? Miért nem mondta korábban? A hadnagy és én együtt dolgoztunk, mielőtt kiemelték. – Kételkedve nézte az igazolványt, majd visszaadta. – Na, talán nem halok bele, ha segítek magának.

Ketten eltoltuk a kocsit a kanyarig. A zsaru undorodva nézte a rozzant járgányt: – Lerobbant a sebváltó, igaz? Na, ez egy vagyonba fog kerülni.

– Igen, azt hiszem.

Erőltettem az agyamat. Nem mertem volna a kocsit otthagyni egy műhelyben. A legjobb lett volna a saját garázsomba vitetni. És aztán mit csináljak Odette holttestével?

– Maguk autósok szerintem súlyos pénzeket dobnak ki a kocsijukra. Nekem akkor se kéne, ha ingyen adnák – mondta a zsaru.

– Van itt egy műhely a közelben? – kérdeztem, közben egy zsebkendővel végigsimítottam az arcomat.

– Vagy másfél kilométernyire, de biztos zárva van. S ha egy rendőrautó erre jön, és észreveszik ezt a roncsot, elvitetik a kapitányságra, és akkor tényleg megbüntetik.

A túloldalon láttam egy nyitva tartó trafikot.

– Telefonálok – mondtam.

– Az a legjobb. Én majd itt maradok. És mondja meg a szerelőnek, hogy nem szeretném, ha itt maradna ez a tragacs. O'Flaghertynek hívnak. Tudni fogja, ki vagyok. – Kivett egy könyvecskét a zsebéből, s megadta a műhely telefonszámát. Bementem a trafikba, felhívtam a műhelyt. Hosszan csengett a telefon, majd álmosan és mogorván felvette egy férfi. Kérdezte, mi a fenét akarok ilyenkor.

Megmagyaráztam, hogy azt, hogy elvigye a kocsimat, s hogy O'Flagherty adta meg a számát. A pasas folyékonyan káromkodott egy sort, de végül azt mondta, mindjárt jön. Visszamentem a Packardhoz.

– Mindjárt jön – mondtam.

A zsaru elvigyorodott. – Lefogadom, hogy káromkodott.

– Naná.

– Ha látja Renicket, mondja meg. hogy üdvözlöm. Rendes pasas. A legtisztességesebb rendőr, akivel valaha dolgoztam.

– Megmondom.

– Na, én megyek. Majd találkozunk.

– Remélem, és köszönöm.

Kerek arcán vigyor ömlött szét: – A mi fajtánknak össze kell tartani – mondta, majd bólintott, és elindult lefelé az úton. A gumibotot lóbálta, fütyörészett.

Remegő kézzel cigarettára gyújtottam. Úgy féltem, hogy alig kaptam levegőt. Ha beviszik az autót a saját garázsomba, mit csináljak? Ninára is gondolnom kellett. Hogyan vegyem ki Odette holttestét, hogy Nina ne lásson

meg semmit? Nappal nem lehet. Éjjel viszont Nina sose jön be a garázsba.

Akkora bajban voltam, hogy gondolkodni se tudtam. Csak a pánikot éreztem.

Tíz perc múlva megérkezett az autómentő. A szerelő kistermetű fickó volt, vékony, mint egy zöldbab, ír. Olyan dühös volt. hogy hozzám se szólt, rögtön beült a Packardba, megnézte a sebváltót, majd kiszállt és köpött egyet.

– Kifújt a sebváltó – mondta. – Kéthetes munka, és sokba kerül.

– Azt akarom, hogy hazaszállítsa – mondtam.

– Nem akarja, hogy megcsináljam ezt a tragacsot?

– Nem, csak vigye el a garázsomba.

Az arca összerándult. – Úgy érti, hogy az éjszaka közepén kirángat az ágyból, és még megcsináltatni se akarja? Elegem volt az írekből erre az éjszakára.

– A kerületi ügyésznél dolgozom – mondtam. – Ne vitatkozzon, szállítsa haza az autómat.

Azt hittem, szétrobban a dühtől, de lenyelte a mérgét. Morgott a foga között, de a kocsira erősítette a kötelet, s én beszálltam mellé a teherautóra. Egyikünk se szólt egy szót sem a legalább hat kilométeres úton. Ahogy megálltunk a ház előtt, aggódva néztem az ablakokra, de mind sötét volt. Nina nyilván aludt. A pasas leengedte a kocsit.

– Betoljuk a garázsba – mondtam. Nem segített sokat, de a garázs felé enyhén lejtett az út, így némi küzdelem után betoltuk a kocsit.

– Mivel tartozom? – kérdeztem.

Dühösen rám nézett, majd felelt: – Tizenöt dollárral.

Nem volt tizenöt dollárom. Kivettem a tárcámat, s összesen tizenegyet tudtam összekaparni. Odaadtam tízet.

– Ez bőven elég ezért a fuvarért.

Elvette a pénzt, rám nézett, majd beszállt a teherautóba, és elporzott. Bezártam a garázsajtót.

Már derengett az ég alján. Egy óra múlva felkel a nap. Addig már semmit nem tehettem. És ötletem se volt. A holttestnek egyelőre a csomagtartóban kell maradnia. Már a gondolattól is kirázott a hideg.

Bementem a házba, a nappaliba. Megláttam magam a tükörben: igazi lidércnyomás. Az asztalon ott hevert Nina táskája. Kinyitottam, kivettem belőle a kocsi másik kulcsát, zsebre vágtam. Nem mertem megkockáztatni, hogy Nina esetleg kinyissa a csomagtartót, amíg én az irodában vagyok. Eloltottam a villanyt, besettenkedtem a hálószobába, levetkőztem, letusoltam. Az agyamat még mindig megbénította a rémület, s csak arra tudtam gondolni: vajon mi lesz most? Éppen a pizsamámért nyúltam, amikor megcsörrent a telefon. Elállt a szívverésem. Felkaptam a pizsamanadrágot, és kirohantam a nappaliba.

– Te vagy az, Harry? – Felismertem Renick hangját. – Malroux most telefonált. A lányt tényleg elrabolták. Gyere azonnal a kapitányságra.

Csak álltam ott, remegve szorítottam a kagylót, s mindjobban úrrá lett rajtam a pánik.

– Hallod, Harry?

Próbáltam összeszedni magam.

– Igen, hallom. De lerobbant a kocsim. A sebváltó.

– Nem baj. Küldünk érted autót. Tíz percen belül ott lesz. – Letette a kagylót.

– Harry, mi van? – Nina állt az ajtóban.

– Sürgős hívás. A lányt elrabolták. – Odaléptem hozzá: – Menj vissza az ágyba. Mindjárt jön értem a kocsi.

Miközben beszéltem, gyorsan öltöztem.

– Kérsz kávét? – kérdezte Nina.

– Ugyan, dehogy. Feküdj vissza nyugodtan.

– Hát, ha úgy gondolod…

– Persze, menj vissza aludni. – Épp a kabátomat vettem fel, amikor hallottam, hogy kint megáll egy autó. – Itt is vannak. Megöleltem őt, megcsókoltam, és kirohantam a rendőrségi autóhoz.

NYOLCADIK FEJEZET

I.

Renick a kapitányság ügyeleti szobájában várt rám. Barty, az FBI-nyomozó és Reiger, a rendőrkapitány éppen a körzet térképét tanulmányozták, amikor beléptem. Renick ellépett a térképtől, odajött hozzám.

– Na, kezdjük. Szóval, Malroux kifizette a váltságdíjat, s a lánya természetesen nem tért haza. Odamegyünk beszélni vele. Azt akarom, hogy velem gyere, Harry.

– Mi történt?

– Az emberrablók azt mondták, hogy a lánya a Lone Bay parkolóban várja majd. De nem várta, így aztán értesített minket.

– Reigerhez fordult: – Kapitány, le tudja fotózni a lány autóját? Szükségem van az ujjlenyomatokra is, mire visszaérek. – Hozzám fordulva folytatta: – Te majd elküldöd a kocsi képét minden laphoz, az kellene, hogy foglalkozzanak vele.

Reiger szólalt meg: – Lezáratom az utakat. Egy óra múlva a körzetből egy légy sem tud kiszállni:

– Gyerünk, Fred – szólt oda Renick Bartynak, megfogta a karomat, s vezetett végig a folyosón. Miközben Malroux

házához rohantunk, Barty, a zömök, negyvenes nyomozó azt mondta:

– A lány persze már halott. Ha a vén bolond korábban értesített volna bennünket, megjelölhettük volna a pénzt.

– Nem hibáztatom őt, hogy nem ezt tette – mondta Renick. – Én ugyanezt tettem volna az ö helyében. A pénz semmit nem jelent a számára. A lányát akarta visszakapni.

– De tudnia kellett volna, hogy nem fogja visszakapni. Tudod, John, minél többet járatom az agyam, annál inkább biztos vagyok benne, hogy valami helyi pasas bulija lehetett.

– Én is azt hiszem – hagyta rá Renick. Meredten figyeltem.

– Miből gondoljátok? – kérdeztem.

– Mielőtt elindult volna a moziba, ez a Jerry Williams állítólag felhívta telefonon. S amint Malroux értesített minket, felhívtam Williamset, de nem volt otthon. Ugyanis kórházban van, eltört a lába, még csütörtökön. Aligha hívhatta fel a lányt. Ez azt jelenti, hogy az emberrabló használta a nevét.

– És honnan tudott Williamsról?

– A fiú apja azt állítja, hogy a fia néhány hónapja már nem találkozott Odette-tel. Gondold végig. És még valamit: miért pont a Kalóz kocsma? Rendben van, elég félreeső hely, de hát van ilyen más is, olyan is, amit jobban ismernek, mint azt a kocsmát. Elég valószínűtlen, hogy egy idegen pont azt szúrná ki.

Közben odaértünk. A kapu nyitva volt, a földszinten égtek a lámpák. Az inas a lépcső tetején várt, s azonnal Malroux-hoz vezetett minket. Malroux egy óriási teremben ült, a falakat könyvek borították, előttük nehéz, antik bútorok álltak. Malroux kimerültnek, betegnek látszott.

– Jöjjenek be, uraim, üljenek le. Gondolom, azt akarják közölni velem, hogy a lányom halott.

– Még nem állítjuk, hogy így van – mondta Renick óvatosan. – Még van némi remény, hogy előkerül. Amikor ma reggel beszéltünk, már tudta, hogy elrabolták?

– Igen, tudtam. De az az ember megfenyegetett, hogy megöli a lányomat, ha szólok maguknak. Nem volt könnyű döntés, de végül úgy határoztam, nem szólok.

– Megértem önt, uram. Mikor látta utoljára a lányát?

– Szombaton este. Moziba készült egy barátnőjével. Körülbelül kilenckor ment el. A barátnője majdnem egy óra múlva telefonált, és mondta, hogy Odette nem érkezett meg a randevúra. Ez nem aggasztott, mert tudtam, hogy a lányom sűrűn változtatja az elhatározásait. Mielőtt elindult, felhívta Jerry Williams, s gondoltam, vele találkozott. Aztán valamivel tizenegy után az emberrabló telefonált. Ötszázezer dollárt követelt, és megparancsolta, hogy ne értesítsem magukat. Azt mondta, mára készítsem elő a pénzt, és majd megkapom a további utasításokat. Hétfőn reggel kaptam egy levelet Odette-től. Itt van.

Átadta Renicknek a levelet, amelyet én fogalmaztam. John elolvasta.

– Ez a lánya kézírása?

– Igen.

Malroux folytatta. Elmondta Renicknek az utasításaimat; azt, hogy hogyan vezetett végig az East Beach úton, hol látta meg a villogó fényt, ott kidobta a pénzt a kocsiból, és továbbment a Lone Bay parkolóba.

– Ott találtam a lányom kocsiját – mondta. – Az egyik sárhányó csúnyán összetört, mintha balesete lett volna. Ott vártam háromnegyed négyig, akkor rájöttem, hogy már nem fog jönni. Szóltam egy rendőrnek, aki riasztotta magukat.

– A rendőr még mindig ott van – mondta Renick. – Ha a lánya felbukkan, azonnal tudni fogjuk. Nem látta azt, aki villogtatta a fényt?

– Nem. A bokrok eltakarták. Csak a fényt láttam.

– Na, majd megnézzük azokat a bokrokat. Odajönne velünk, és megmutatná, pontosan hol történt?

Malroux nehézkesen vállat vont:

– Beteg vagyok, hadnagy úr. Árt a kora reggeli levegő. De megértem, hogy maguk látni akarják a helyet, ezért lerajzoltam.– Ezzel odacsúsztatott egy papirt Renicknek, aki megnézte és továbbadta Bartynak.

– Jó lenne, ha odamennél körülnézni, Fred – mondta Renick.

– Amint kipattan az ügy, rengeteg ember zúdul oda, és mindent összetaposnak. – Rám nézett: – Te vele mész, és visszaküldöd a kocsit.

Barty bólintott, elindultunk.

– Kemény pasas – mondta, amint kihajtottunk a kertből. – Én aligha lennék ilyen nyugodt, ha elveszteném az egyetlen lányom.

Különös érzés fogott el, amikor megálltunk a bokroknál, melyek mögött nem egészen három órával korábban rejtőzködtem. Láttam, hogy dolgozik Barty, s tudtam, rendszerint eredményes.

Már kelt föl a nap. Barty utasította a két rendőrt, akik velünk jöttek, hogy vizsgálják át a környéket, s derítsék ki, hova rejthették az autót. Ő maga a bokrot kezdte fürkészni, s figyelmeztetett, maradjak távol a helyszíntől.

Vagy húsz percig álldogálltam, szakadt rólam a víz, amikor Barty magához hívott:

– Azt hiszem, mindent megtaláltam, ami itt megtalálható – mondta. – Látható, hol bújt el a pasas. Ott egy saroknyom a puha talajban, a nyom piperkőc pasasra utal. Lehet persze, hogy ez a nyom semmire se jó, hacsak el nem fogjuk őt ugyanebben a cipőben. És itt egy csikk is, Lucky, de ez se jelent semmit, csak ha bebizonyítjuk, hogy mindig Luckyt szív. Ha igen, hát ennyivel már tudnánk mit kezdeni a bíróság előtt. Az egyik rendőr szólt Bartynak, hogy megtalálták a kocsi nyomát. Odamentünk a társához – éppen oda, ahol a Packardot hagytam.

– Találtunk egy egészen jó keréknyomot, uram – mondta a rendőr. – És kifolyt egy csomó olaj is. Rozzant egy járgány lehet.

Barty megvizsgálta a talajt.

– Rengeteg munka van itt, Barber – fordult hozzám. – Elmenne a kocsival, s fölvenné Johnt? Mondja meg neki, hogy én még itt vagyok néhány óráig, s majd küldjön értem egy kocsit.

– Hát persze – mondtam, s otthagytam a három férfit. Visszamentem Malroux házához. Képtelen voltam felfogni, mi történik velem. Mint egy rossz álom. De még mindig hittem, hogy egyszer csak felébredek, s az egész elmúlik. Amikor eszembe jutott a garázsban álló Packard, megint kivert a hideg veríték. Amikor megálltunk Malroux háza előtt, láttam, hogy Renick már vár rám. Egy táska volt a kezében, pontosan ugyanolyan, amilyent Malroux kidobott a kocsiból. Nem lehetett eltéveszteni. A látványtól megdermedtem.

Renick a hátsó ülésre dobta a táskát, és beszállt mellém.

– Talált Barty valamit? – kérdezte.

Elmondtam, mit talált Barty. Próbáltam higgadtan beszélni. Tudtam, hogy a táskát a kocsim csomagtartójába tettem, s mégis, íme, itt volt mögöttem.

– Mi az ott? – kérdeztem, hátrabökve.

– Egy ugyanolyan táska, mint amilyenbe Malroux a váltságdíjat tette. Kettő volt neki belőle, teljesen egyformák. Ez segíthet nekünk. Lefényképeztetjük. Sose tudhatod: az emberrabló esetleg eldobja, s akkor megszerezhetjük az ujjlenyomatát. És most jelentést teszünk Meadowsnak. Aztán értesítjük a sajtót. Csak abban reménykedhetünk, hogy látta valaki a lányt, miután elhagyta a Kalóz kocsmát.

Na, ezen a vonalon ugyan sehová se jutsz, gondoltam. Áldottam az eszem, amiért ragaszkodtam hozzá, hogy Odette átöltözzön és parókát viseljen.

Meadows már várt ránk. Renick jelentése után egy ideig a szivarját rágta, aztán járkált egy kicsit, majd megszólalt:

– Hát akkor hozzálátunk. Épp időben vagyunk a déli kiadáshoz.

– Rámbökött az ujjával. – Ez a maga dolga, Barber. Azt akarjuk, hogy a sajtó segítsen. Gondolom, nem kell magyaráznom. Sok cikkre van szükségünk. Érti? – Renickhez fordult. – Te meg nagyon figyelj oda minden lépésedre, John; azonnal reflektorfénybe kerülünk. Ezt az emberrablót el kell fogni. Világos?

– Igen – mondta Renick. – Beszélek Reigerrel, s máris szólunk az újságíróknak.

Mindketten bementünk Reigerhez. Adott egy csomó képet a kocsiról.

– Hát akkor láss hozzá, Harry. Én beszélek a kapitánnyal – mondta Renick.

Feltettem neki a kérdést, ami már vagy egy órája motoszkált bennem: – Mialatt Malroux-val beszéltél, nem láttad a feleségét?

Láttam, hogy Renick meglepődik. – Nem – felelte. – Malroux azt mondta, hogy beteg, és ágyban fekszik. Reiger fölkapta a fejét.

– Beteg? Nem hinném, hogy beteges típus.

Renick türelmetlen mozdulatot tett. – Tegnap éjjel, miközben várták az emberrabló telefonját, kitört rajta a

hisztéria. Orvost kellett hívni hozzá. Nyugtatót kapott, s még nem ébredt föl. Kiszáradt a szám. – Ellenőrizted az orvossal?

– Rám meredt. – Van valami tipped. Harry?

– Csak ahogy a kapitány is mondta, nem tűnt beteges típusnak. – Hát… akár beteges, akár nem, Malroux azt mondta, még alszik. Na, menj, intézd a képeket. – A kezembe nyomta a táskát. – Ezt is fotóztasd le, és add ki.

– Elintézem.

A következő három órában nem mozdultam a telefon mellől. Amint letettem, máris megcsörrent. Tízre a külső iroda zsúfolásig megtelt újságírókkal, mind a sztorit várták. Tíz harmincra a tömeget bekísértem Meadowshoz. Ez a pasas határozottan tudja kezelni az újságírókat. Reiger rendőrkapitány és Barty szövetségi nyomozó is ott volt, de nem szóltak egy szót sem. Meadows mondott el mindent, ő dirigálta a műsort. Örültem, hogy kissé fellélegezhetek; otthagytam őket, és visszamentem az irodába. Amint beléptem, megcsörrent a telefon. Nina volt.

– Harry, nem találom a kocsikulcsom, és el akarom vinni a kocsit. Nem vitted el?

Az autó! Az elmúlt viharos órákban teljesen elfeledkeztem az autóról s arról is, mi van a csomagtartóban.

– Nem tudtam szólni neked, de nem jó a kocsi. Szétment a sebességváltó, úgy kellett hazavitetnem múlt éjjel.

– S most mit csináljak? Itt egy csomó cserép, el kell vinnem az üzletbe. Nem csináltathatnánk meg? Hívjak valakit a műhelyből, aki…

– Ne. Új sebességváltó kell. Most nincs rá pénzünk. Ülj be egy taxiba. Ide figyelj, Nina, nyakig vagyok a munkában. Kérlek, felejtsd el az autót. Majd este találkozunk.

Letettem a kagylót. Még magamhoz se tértem, amikor nyílt az ajtó, és Tim Cowley sétált be. Halálra rémültem, amikor megláttam.

– Helló, fiú! – mondta. – Szóval tényleg itt vagy.

– Lemaradsz a nagy sztoriról – feleltem. – A kerületi ügyész éppen sajtókonferenciát tart, mindenki ott tolong. Lebiggyesztette az ajkát. – Ugyan, az a vén hólyag! Csak az érdekli, hogy a marhaságai benne legyenek a lapokban. Ha én is megírom a sztorimat arról az emberrablásról, hidd el, másképp fogom tálalni, mint azok a marhák, akik a főnöködnél ülnek. Te Harry, ez óriási történet lehet, ha valaki jól nyúl hozzá. És én jól fogok hozzányúlni. Renick okos fickó. Majd vele beszélek. A főnökötökkel úgyse mennék semmire. – Rágyújtott, az arcomat fürkészte. – Azt mondják, a csaj meghalt. Igaz?

– Még nem tudják biztosan.

– És mit szól hozzá Malroux? Odamentem, de a házat körülvették a zsaruk, nem lehet bejutni.

– Egész jól viseli. Ne felejtsd el, haldoklik. Néhány hónapja lehet hátra.

– És a drágalátos felesége hogy viseli?

– Beteg lett.

Cowley rámmeredt: – Micsoda?!

– Rosszul lett, elájult. Mi az, rosszul hallasz? Hátravetette a fejét, elképesztő kacagásban tört ki. – Ezt nevezem! Bármibe lefogadtam volna, hogy kánkánt fog táncolni örömében a tetőn.

– Hogyhogy?

– Ide figyelj, ezek franciák. Ismered te a francia örökösödési törvényeket?

– Nem, de mi köze ennek ehhez?

– A francia törvények szerint a gyerek örökli a szülő vagyonának felét. Ez azt jelenti, hogy a lány kapta volna Malroux minden milliójának a felét, még akkor is, ha Malroux az egészet a feleségére akarta volna hagyni. A törvény szerint ugyanis mindennek a fele a lányt illeti, márpedig mindennek a fele ebben az esetben nagyon nagy pénz.

Úgy éreztem magam, mint akit megrázott az áram.

– S ha az emberrablók megölték a lányt – folytatta Cowley –, ami elég valószínűnek tűnik, s ha Malroux hamarosan meghal, ami szintén elég valószínűnek tűnik, hát Rhea Malroux örökli az egész vagyont. Érted már? Ezért vagyok én meglepve azon, hogy elájult meg rosszul lett. Hacsak nem az örömtől.

Szóval megvan az indíték. Ha a megjátszott emberrablás arra szolgált, hogy előkészítse a gyilkosságot, s ha Rhea engem baleknak fogadott fel, akkor…

Cowley folytatta: – Mi jár a fejedben, Harry? Úgy nézel ki, mint aki lenyelt egy darazsat.

Megcsörrent a házi telefon. – Szükségem van magára – szólt bele Meadows. – Jöjjön át.

– A főnök hívó szava – mondta Cowley vigyorogva.

– Később találkozunk, Tim – mondtam. – Ha bármit segíthetek, csak szólj.

Boldogan szabadultam meg fürkésző tekintetétől, szinte kirohantam az irodából.

II.

Teljes erővel beindult az Odette Malroux utáni nyomozás – olyan erővel, hogy megrémisztett. A városból kivezető összes utat lezárták. Egy közeli támaszpontról katonákat is hoztak. Több mint ezer ember, rendőrök és katonák keresték az eltűnt lányt, mint tűt a szalmakazalban. Három helikopter berregett Palm Bay és Palm City fölött, közvetlen vonallal Meadows irodájába.

Meadows a még mindig ott lődörgő újságírókhoz fordult: – Az a gyanúnk, hogy a lány még mindig a közelben van. Feltételezhető, hogy halott, de lehet, hogy tévedünk. Ha halott, akkor a holttestét valahol elrejtették, és meg fogjuk találni. Ha él, akkor a közelben rejtegetik, s akkor is meg fogjuk találni. Minden házat, minden lakást, minden tanyát átvizsgálunk. Ez rengeteg időbe telik, de

sok emberünk van rá. És ha ettől az irodától mért nyolcvan kilométeres sugarú körön belül van, biztosan meg fogjuk találni.

Később, miután az újságírók elmentek, Renick jött be. Kint volt a kórházban Walter Kerbynél, hátha a fickónak eszébe jut valami, ami elvezethet az emberrablókhoz. Meadows fürkészőn mérte végig:

– Van valami újság?

– Semmi. Annyi biztos, hogy a férfi magas volt és széles vállú. Ez nem sok, de nem semmi. Tudjuk, hogy egy magas, széles vállú férfit keresünk, aki Lucky cigarettát szív, elég rozzant kocsija van, és a saroknyom alapján körülbelül kilencven kiló.

Meadows elégedettnek látszott.

– Még egy pár apró információ, s máris rajzolhatjuk róla a fantomképet.

Olyan feszülten figyeltem, hogy szinte fájtak az arcizmaim.

Hirtelen kivágódott az ajtó, Reiger rendőrkapitány jött be. Széles, húsos arcán izgalom ült.

– Találtunk valamit – mondta. – Egy West Beach-i pasas bejelentett egy koccanást. Herbert Careynek hívják, trafikja van a West Beachen. Tegnap éjjel rokonoknál voltak Lone Bayben. A parkolóban hagyta a kocsiját, s amikor ki akart állni, nekiment egy TR 3-asnak.

Miközben beszélt, az ablakhoz mentem, rágyújtottam. Háttal álltam a többieknek, mert tudtam, hogy

megváltozott az arcszínem, s azt is tudtam, hogy észrevennék rajtam.

– Ez a Malroux lány kocsija – folytatta. – Carey megjegyezte a rendszámot. Elismerte, hogy a baleset az ő hibája volt. És most figyeljetek: a kocsit egy férfi vezette.

Reiger kemény zsaruhangon beszélt, minden szava egy tőrdöfés volt számomra.

– Nyilván az egyik emberrabló. Noha nem ő volt a hibás, nem állt meg. Továbbhajtott, letette a kocsit, és elszaladt. Meadows közbevágott: – És Carey miért nem jelentette azonnal a balesetet?

– Mert mindig azt teszi, amit a felesége mond. Ő volt a hibás, és a felesége nem hagyta, hogy jelentkezzen. Csak ma reggelre határozta el magát.

Renick szólalt meg: – Beszélni akarok vele.

– Idejön. Elküldtem érte egy kocsit. Bármelyik percben itt lehet.

– S legalább jól szemügyre vette azt a férfit? ‘

– Azt hiszem, igen. A parkoló sötét volt, de legalább beszélt vele.

Mostanra visszanyertem a nyugalmamat. Nem mertem Carey-vel találkozni.

– Visszamegyek az irodámba. Rengeteg a munkám. – És elindultam az ajtó felé.

– Hé! – szólt utánam Renick. – Jó lenne, ha hallanád, hogy mit mond.

Vajon felismer-e Carey? Vajon ha belép az irodába, rögtön kiböki-e: ez az a pasas?

Odamentem egy üres íróasztalhoz, és leültem. Aztán jött életem legkeservesebb húsz perce.

Reiger a fali térképet tanulmányozta, majd megszólalt. – Ismeritek azt a régi ezüstbányát a hetes főút mellett? Pompás hely egy holttest számára. Legjobb, ha átvizsgáltatom. – Felvette a telefont, utasításokat adott.

Hát ezek bizony profik, gondoltam. Hová rejtsem Odette holttestét? Az utak lezárva, legalább ezer ember nyüzsög az akcióban, kutatnak, keresnek, ellenőriznek minden házat és lakást – hogyan szabaduljak meg a holttesttől?

Miközben vártunk, a telefon egyfolytában csöngött, ötpercenként kaptuk a jelentéseket. A fiúk keményen dolgoztak; a körzet negyedét már ellenőrizték. Láttam, hogy egyre jobban közelednek az én utcámhoz. Benéznek-e a garázsba? Kinyitják-e az autót?

Hirtelen kopogtak az ajtón, Carey lépett be a feleségével. Furcsa pár volt. A nő a férfi fölé magasodott. A férfi kopasz fején izzadság gyöngyözött, s idegesen gyűrögette a kalapját, miközben belépett a felesége mögött. Mivel a parkolóban nem láttam jól, most kíváncsian fürkésztem az arcát. Ránézésre afféle gyenge, jelentéktelen figura volt, akit mindig becsapnak, aki mindig ideges zavarodottságban él, és sose tudja, vajon a rossz dolgot cselekszi-e a jó pillanatban, vagy a jó dolgot a rossz pillanatban.

A nő nagydarab volt, rendetlen külsejű. Kicsi, szűk szemek, agresszív áll. Ő az úr a házban. Úgy lépett be,

mintha az övé lenne itt minden, s Meadowst választva célpontnak, azonnal támadásba lendült.

A baleset, jelentette ki, nem a férje hibája. Ezt bizonyítja, hogy a másik férfi elment. S hogy miért csak most jöttek ide? Hát mert az üzletre kellett figyelni. Képzeljen csak el Meadows egy tizennyolc éves taknyost, amint az üzletet vezetgeti, amíg ők az időt pazarolják a rendőrségen. És így tovább, és így tovább, öntötte Meadowsra a szót, aki egyre enerváltabban próbálta megállítani az áradatot.

Dermedten ültem, Careyt bámultam.

Talán épp ezzel követtem el hibát. Feszült tekintetem felkeltette a figyelmét, hirtelen megfordult és rám nézett. Úgy éreztem, megáll a szívem, mert láttam, hogy megmerevedik. Majd elfordult, aztán megint vissza. A tekintetünk találkozott. Kész, gondoltam, felismert. Egy hosszú pillanatig néztük egymást, majd elfordult, a hátát meggörbítette, és ismét visszasüppedt szokásos szerepkörébe.

Meadows éppen az asszonynak vázolta az emberrablást – a nő ettől megnyugodni látszott.

– A baleset nem érdekel – mondta Meadows. – A férfi személyleírását akarom.

Ellépett az asszony mellett, egyenesen Careyhez.

– Maga beszélt vele?

A kis ember idegesen bólintott. – Igen, uram.

– Írja le, hogy nézett ki.

Carey a feleségére nézett, majd ismét Meadowsra. Leejtette a kalapját, felvette, elpirult.

– Hát, egy jókora darab ember volt. uram. Sötét volt, nem tudtam jól megfigyelni.

– Nagydarab és széles vállú?

– Pontosan.

– Én nem állítanám – vágott közbe az asszony. – Széles vállú volt az igaz, de nem volt magas. Mint maga – mondta, és Meadowsra mutatott.

Meadows a szemöldökét ráncolta. – A férjéhez beszélek – mondta mogorván. – Magával majd később.

– A, ez soha semmit nem vesz észre. Nincs értelme faggatni. A bátyja is ilyen. Semmiben nem lehet megbízni, amit mondanak. Én aztán csak tudom, huszonhat éve vagyok a felesége. Ügyet se vetve rá, Meadows folytatta: – Szóval az volt a benyomása, hogy a férfi magas. Milyen magas, Mr. Carey? Carey töprengett egy ideig, szorongva a feleségére nézett, mintha neki mondaná: – Nehéz megmondani, uram. Sötét volt. Csak annyit mondtam, hogy magas.

Meadows elkeseredetten Renick felé mutatott: – Ilyen magas? Carey megnézte Renicket, megint elejtette a kalapját, ügyetlenül felemelte. – Hát… valami olyanforma. Talán egy kicsivel magasabb.

Az asszony fölhorkantott. – Mi a fenét beszélsz itt összevissza? – csattant fel. – Az a férfi egyáltalán nem volt magasabb, mint ez az úriember – és ismét Meadowsra mutatott.

– De én úgy gondoltam, drágám, hogy… hogy az a férfi magasabb volt – mondta Carey, s megtörölte izzadt homlokát. Meadows felém fordult. – Álljon fel, legyen szíves – mondta türelmetlenül.

Én voltam a legmagasabb a szobában. Úgy kalapált a szívem, hogy attól féltem, meghallják.

– Hát ez a férfi egy óriás – mondta a nő. – Hiába mondom maguknak, hogy az egyáltalán nem volt magas?

Carey rám meredt.

– Úgy tűnik nekem – mondta lassan –, hogy ez az úriember ugyanolyan magas és ugyanolyan felépítésű, mint az a férfi volt.

– Hát jó. Akkor mondja el, hogyan történt. Maga ment neki az ő kocsijának? – kérdezte Meadows.

Carey végre elfordította rólam a tekintetét.

– A kocsiban ültem, tolattam éppen. Elfelejtettem felkapcsolni a lámpámat. Belementem a kocsijába, mert egyszerűen nem vettem észre.

– Semmi ilyesmit nem csináltál – mordult rá a felesége. – Szépen kitolattál, és ez a pasas beléd rohant. Egyértelműen az ő hibája. Aztán sértegetni kezdte a férjemet, majd elhajtott. Ha nem az ő hibája, miért szaladt el?

– Engem ugyan nem érdekel, kinek a hibája – vágott közbe Meadows. – Az érdekel, hogy megtaláljuk azt a férfit. – Nos – fordult ismét Careyhez–, megfigyelt-e valami mást is a férfin? Meg tudná mondani például, hogy hány éves lehet?

– A hangjából és mozgásából ítélve harminc… harmincöt…

– Reménykedőn nézett a feleségére. – Te nem így gondolod, drágám?

– Ugyan már, hogy mondhatnád meg a hangjából, hogy hány éves? – csapott le rá a nő. – A férjem rengeteg krimit olvas – fordult Meadowshoz. – Állandóan olvas. Az embereknek nem lenne szabad krimit olvasni.

– És maga meg tudná mondani, hány éves lehetett az illető? – kérdezte Meadows.

– Talán meg, de nem mondom. Nem akarom félrevezetni a rendőrséget. – Átható pillantást vetett a férjére.

– Megfigyelte, milyen ruhát viselt az a férfi? – kérdezte újra Careyt az ügyész.

– Nem tudom biztosan, de az az érzésem, hogy valamilyen sportos öltönyt. Talán barnát. Ahogy kiszállt a kocsiból, úgy láttam, hogy a dzsekin rávarrt zsebek voltak.

– Hogy merészelsz ideállni, és mindenféle marhaságot összehordani az úrnak? Hát én nem is értem – mondta a felesége.

– Sötét volt. Nem láthattad az öltönye színét, te aztán semmiképpen sem. – Meadowshoz fordult. – Maga egy végtelenül hiú emberrel tárgyal. Állandóan szemüveget kellene viselnie, mindig mondom neki. Nem lenne szabad szemüveg nélkül vezetnie.

– Nem látok én olyan rosszul, Harriett – mondta Carey némi indulattal a hangjában. – Csak közelre van szükségem szemüvegre.

Meadows pillantása az újságra esett, amely vagy másfél méternyire tőlük hevert az asztalon.

– El tudja olvasni a főcímeket, Mr. Carey? – kérdezte. Carey simán elolvasta a főcímeket. Meadows Renickre pillantott, vállat vont, majd megkérdezte:

– Volt kalapja a férfinak?

– Nem, uram.

Meadows gúnyosan pillantott a nőre. – Maga is úgy látta?

– Nem viselt kalapot, de az nem jelenti, hogy nem is volt kalapja – mondta az asszony mérgesen.

– Talán a kezében volt?

Gondolkodott egy ideig, majd megszólalt: – Nem vettem észre. Amíg ez a diskurzus folyt, Carey ismét engem nézett, egyre zavartabb arckifejezéssel.

– Mr. Carey – szólította meg Meadows –, sötét haja volt a férfinak?

– Nem tudom megmondani, uram. Sötét volt ott.

– Ő is beszélt magához?

– Kiabált velünk-vágott közbe a nej. – Tudta, hogy nincs igaza. Tudta, hogy…

– Megismerné a hangját? – kérdezte Meadows, ügyet se vetve a közbeszólásra.

Carey a fejét rázta: – Nem hiszem, uram. Nagyon keveset mondott.

– Mikor történt a baleset?

– Tíz perccel tíz után. Épp megnéztem az órám.

– Aztán a férfi elszaladt. Hova ment?

– Azt hiszem, beszállt egy kocsiba, ami a parkoló mellett várta. Mindenesetre elszaladt, aztán hallottam, hogy egy kocsi elindul.

– Nem látta az autót?

– Nem, de láttam a lámpáját.

– Merre ment?

– A repülőtér felé.

Meadows abbahagyta a járkálást, Careyre nézett, majd Renickre, aki jegyzetelt.

– A repülőtér felé?

– Mehetett akár a West Beachre is, az túl van a repülőtéren. Nem úgy értem, hogy a…

– A repülőtér! – kiáltott föl Meadows. – Ez jó ötlet. A fene egye meg, ez aztán jó ötlet! Ellenőriztük már a repülőteret, John? Renick a fejét rázta.

– Nem. Feltételeztük, hogy nem mernek a lánnyal repülőre szállni. De megtehetjük, ha gondolod.

– Persze. Mindent ellenőrzünk. Tudni akarom az összes utas nevét, akik fél tizenegy és éjfél között utaztak el a repülőtérről. Intézkedj, John.

Olyan ideges lettem, hogy alig tudtam nyugton ülni. Carey felé fordulva Meadows megszólalt. – Azt hiszem, egyelőre végeztünk, Mr. Carey. Ha szükségünk lesz magára, megkeressük.

Az asszony az ajtó felé indult – Gyere már, Herbert. Elég időt pazaroltunk – szólt rá a férjére.

Carey utánaindult, majd megállt és rám nézett. Nem mertem a szemébe nézni. Kihúztam egy fiókot, kivettem néhány papírt, mintha ott se lenne. Hallottam, hogy Meadowshoz fordul és megkérdezi: – Bocsánat, uram, ki ez az úriember? Na most, gondoltam, s jeges ujjak markolászták a szívemet. Felnéztem. Carey rám mutatott. Meadows meglepetten felelt:

– Harry Barber, a sajtófőnököm.

Az asszony megragadta a karját, és az ajtó felé húzta. – Az isten szerelmére, gyere már – mondta. – Lehet, hogy neked nincs jobb dolgod, mint húzni az urak idejét, de nekem van. Vonakodva, s még mindig engem nézve, Carey hagyta, hogy kivezessék az irodából. Az ajtó becsukódott mögöttük.

KILENCEDIK FEJEZET

I.

Meadows szólalt meg: – Micsoda nő! – Leült az asztala mögé.

– Mit gondolsz, John? Én Careynek hiszek.

– Hát persze – hagyta rá Renick. – És van még egy tanú. Kerby is azt mondja, hogy a pasas magas volt és széles vállú. Hát… csak eljutunk valahová. Tudjuk, hogy a férfi körülbelül száznyolcvanöt centi magas, kilencven kiló, sötét sportöltönyt viselt rávarrt zsebekkel, kalapja nem volt, Lucky cigarettát szív, és egy rozzant kocsija van. – Hirtelen felém fordult. – Te hány kiló vagy, Harry?

– Körülbelül kilencven – mondtam vonakodva. – Miért kérdezed?

– Van egy ötletem – mondta Renick. – Carey azt mondta, te körülbelül olyan termetű vagy, mint az a férfi. Lefényképezünk téged, kisatírozzuk az arcodat, és elküldjük a fotót a sajtónak. Hátha akad valaki, aki látott egy hasonló forma alakot a Lone Bay parkoló körül vagy a Kalóz kocsmánál. – Meadowsra nézett: – Mit gondol erről, uram?

– Óriási ötlet – mondta Meadows kitörő örömmel. – Még többet is teszünk. – Behívta a titkárnőjét. – Miss Leham, kérem, azonnal vegyen egy sportöltönyt Mr. Barbernek. Sötétbarnát, rávarrt zsebekkel. Gyorsan.

A nő végigmért, bólintott, majd kiment.

– És amíg várunk, John, szerezd meg az utaslistát – mondta.

– Az összes név kell, akik fél tizenegy és éjfél közt elhagyták a repülőteret. – Majd hozzám fordult, és azt mondta: – Mi lenne, ha írnál egy cikkecskét rólam, a hobbimról, a feleségemről, a gyerekeimről? Tudod, mire gondolok. Az adatokat megtalálod az aktámban. Jó lenne, ha elhelyeznéd a Time-ban vagy a Newsweekben.

Amikor visszamentem az irodába, becsuktam az ajtót, s egy ideig ernyedten ültem az asztalnál. Úgy éreztem, csapdába kerültem. Ez a Renick-féle fényképes ötlet veszélyes lehet. Noha eléggé biztos voltam benne, hogy a Kalóz kocsmánál senki se látott, mint újságíró tudtam, hogy erre mindig van esély, akkor is, ha én senkit se láttam. És ugyanez érvényes a Lone Bay parkolóra. A repülőtér, az más. Ott, amilyen hülye voltam, bevittem Odette bőröndjét egészen a kapuig. Rengetegen voltak. Akárki emlékezhet rám, ha meglátja a fényképet. De leginkább az foglalkoztatott, hogy hogyan szabadulok meg Odette holttestétől. Ma éjjel meg kell tennem. Nem tarthatom a csomagtartóban tovább. Bérelnem kell egy kocsit. Kétségbeesésemet fokozta, hogy tudtam, nagyon kevés pénzem van. El kell mennem a saját szerelőmhöz,

hátha kölcsönad egy kocsit pénz nélkül is. Pontosan két dollár volt a zsebemben, s arról gőzöm se volt, vajon Ninának mennyije lehet. Itt meg nem kapok fizetést a hét végéig. S ha megvan a kocsi, át kell tennem Odette holttestét. Úgy kell csinálnom, hogy Nina ne lephessen meg közben. Azaz akkor, amikor alszik. Azt mondom majd, hogy sokáig dolgozom, s ha elaludt, átteszem a hullát. De mi van, ha valaki mégis észrevesz? Gondolataim mindegyre az iszonyatos kockázat körül forogtak. Muszáj vállalnom. Nem tudtam tovább töprengeni, megcsörrent a telefon. Beszereztem az adatokat Meadowsról. Majd, miután megírtam a cikket, Miss Leham tért vissza az öltönnyel. Renick a nyomában.

Halálra rémültem, amikor megláttam az öltönyt. Pontosan olyan volt, amilyet viseltem. A saját öltönyömet nem sokkal azután vettem, hogy kijöttem a börtönből, akartam valami újat. Amikor Miss Leham elment, Renick sürgetni kezdett.

– Gyorsan öltözz át. Várnak a fotósok. Az utolsó kiadásba még be akarjuk tenni a képet.

Felöltöztem és követtem őt a fotósokhoz. Fél órán belül szétosztottunk vagy egy tucat képet. Rettenetesen éreztem magam. Kész öngyilkosság, gondoltam magamban, miközben a saját személyleírásomat körmöltem a képek hátuljára. A képeket átadtam Meadowsnak.

Az arcomat kisatírozták. de ennek ellenére én még mindig fölismertem rajta magamat. Meadows tanulmányozta a képeket, bólintott, majd behívta Miss

Lehamot, és megbízta, hogy adja ki a fotókat a sajtónak. Amikor a nő kiment, Renick jött be.

– Itt az utaslista – mondta. – De nem segít rajtunk. Összesen két gép volt fél tizenegy és éjfél között. Az egyik Japánba, a másik Los Angelesbe. A japán gépet elfelejthetjük. A másikon pedig csak tizenöten voltak. Néhány üzletember és a feleségeik, összesen tizennégyen, akik rendszeres utasok, a stewardess mindegyiküket személyesen ismeri. A tizenötödik egy lány volt, egyedül utazott.

– Ez tényleg nem sok, szinte semmi – mondta Meadows. – Egy lányt és egy férfit keresünk, akik együtt utaztak. Mert az elképzelhető, hogy az emberrabló úgy ráijesztett a lányra, hogy az hajlandó volt vele repülőre szállni. Ki a magányos lány?

– Ann Harcourt néven jegyezték be – mondta Renick. – A légikisasszony külön megfigyelte. Vörös haja volt. Egészen biztosan nem Odette Malroux.

A gyomromban növekvő hideg és súlyos gombóc kissé könnyebbedett. A lábam viszont úgy remegett, hogy le kellett ülnöm. Meadows a szemétkosárba dobta a listát. – Mindegy, legalább megpróbáltuk. A fényképpel talán több szerencsénk lesz.

Hét óra múlt. Ott lődörögtem, s hallgattam a jelentéseket egészen nyolcig, akkor Renickhez fordultam. – Hazamehetnék? Ha történik valami, felhívhatsz.

– Hát persze, Harry. Menj. Visszamentem az irodámba, és felhívtam Ninát.

– Lehet, hogy kések egy kicsit – mondtam. – Mit csinálsz ma este?

– Semmit. Várlak.

– Miért nem mész el egy moziba? Miért ülsz otthon egyedül? Nagyon jó filmet adnak a Capitalban. Miért nem nézed meg?

– Nem akarok egyedül menni. Harry. Inkább várlak. Hogyan tudnám elküldeni a házból néhány órára?

– Örülnék neki, Nina, ha mennél. Túl sokat vagy otthon.

– De drágám, akkor se akarnék egyedül menni, ha megengedhetnénk magunknak. Mikor jössz haza? Főzzek valamit?

Feladtam. Ha tovább erőszakoskodom, még gyanút foghat.

– Egy órán belül otthon leszek. Igen, csinálj valamit. Nemsokára találkozunk.

– Ó, Harry, még mindig nem találom az autókulcsaimat.

Hirtelen ingerült lettem: – Úgysem tudod használni a kocsit, mert rossz. Akkor miért aggódsz? – és letettem.

Egy hosszú percig csak ültem ott és bámultam az órát. Nina tizenegy körül szokott lefeküdni, legalább egy óráig várnom kell, hogy kivehessem Odette holttestét. Egyre közeledett a cselekvés órája, a félelemtől remegés fogott el. Meg kell tennem. De mit csináljak vele? Merjem kivinni a régi ezüstbányába? Azt már átkutatták, még egyszer nem vesztegetnek rá időt. Ha anélkül odajutnék, hogy

elkapnának, soha nem találnák meg a holttestet. De vajon odajutok-e?

Mielőtt elmentem, még tanulmányoztam a térképet, amelyen Renick bejelölte a kutatás területét. Lefelé haladtak az autópályán, távolodtak az ezüstbányától, s közeledtek a házamhoz. Éjjel egy órára az autópálya teljesen tiszta lehet, legföljebb a járőrkocsival találkozhatok. Újkeletű igazolványom segítségével talán kidumálhatom magam, ha – és ez egy jókora ha – erősek az idegeim. Most ugyanis éppen nem azok. Rettenetes állapotban voltam.

Mielőtt bármit teszek, bérelnem kell egy kocsit. Kimentem az irodából, busszal mentem a műhelybe. Háromnegyed kilenc előtt öt perccel értem oda. Ted Brown, egy tizennyolc éves kölyök, akit igen jól ismertem, ült az irodában, a lóversenylapot olvasgatta. Megkönnyebbültem, hogy nem láttam ott Hammondot, a tulajt.

– Helló, Ted – mondtam, amikor kinyitottam az ajtót. – Látom, mennyi munkád van.

A fiú cinkosan rám mosolygott, letette az újságot, felállt.

– Helló, Mr. Barber – mondta. – Épp próbálom kitalálni a győztest. Kis szerencsével biztos sikerül. Az esélyesek nem futnak jól már egy hete.

– Nekem sose futottak jól – mondtam. – Ide figyelj, Ted. Nagy bajban vagyok. A Packard lerobbant, szétment a sebességváltóm.

A fiú arcán együttérzés tükröződött. – Az gáz – mondta. – Az nagyon drága lesz.

– Hát igen. És ma éjszakára szükségem van autóra. Van itt valami, amit kölcsön tudnál adni?

– Hát persze, Mr. Barber. Ott egy Chevy, azt elviheti. Csak ma éjszakára kell?

– Igen. Holnap reggel hozom. – Elindultam a Chevy felé. – Át kell szaladnom Palm Baybe.

– Töltse ki a papírt, Mr. Barber. Harminc dollár a letét és a biztosítás.

Megálltam.

– Nagyon sietek, Ted, és nincs nálam pénz. Holnap elintézzük. A fiú megvakarta a fejét, elpirult. – Nem hiszem, hogy Mr. Hammond örülne ennek, Mr. Barber. Nem adhatom oda a saját felelősségemre.

Erőltetetten felnevettem. – Ugyan, hagyd már, Ted! Mi bajod lenne belőle? Több mint tíz éve járok ide. Mr. Hammond boldog lesz, hogy segítettél.

Ted arca felragyogott. – Az biztos, Mr. Barber. Talán elég, ha a papírt aláírja. És holnap, ha visszahozza…

– Hát persze.

Követtem az irodába, türelmetlenül vártam, amíg kereste a papírt. Végül megtalálta, elém tette az asztalra. Amikor elővettem a tollat, hogy aláírjam, egy autó hajtott be az udvarra.

Hammond volt. Ha csak öt perccel előbb jövök, elmehettem volna, mielőtt Hammond visszaérkezik. Most majd vitatkozhatok vele. Láttam rögtön, ahogyan hozzám

lépett. Nagy nehezen azért sikerült elmosolyodnom, amikor belépett az irodába.

– Helló, Mr Hammond – mondtam. – Milyen sokáig dolgozik.

– Jó estét – mondta hűvösen. Szúrósan nézett Tedre. – Mi történik itt?

– Kibérelem a Chevyt– mondtam. – Elromlott a kocsim sebváltója. Valamikor a jövő héten elhozom, hogy megcsinálja. De most el kell szaladnom Palm Baybe, szükségem van a kocsira.

– Rendben is van – nyugodott meg kissé. – Töltse ki a papírt, Mr. Barber. Harminc dollárt kérek a letétre, a biztosításra és benzinre.

Elkezdtem kitölteni a papírt. A kezem úgy remegett, hogy nem ismertem rá a saját kézírásomra.

– Holnap elintézem a pénzt – mondtam, olyan könnyedén, ahogy csak tudtam. – Nem volt időm elmenni a bankba. Kitöltöttem a papírt, s egy széles mozdulattal átnyújtottam. Nem nyúlt utána.

– Add ide nekem Mr. Barber hitelkartonját-fordult Tedhez. Ted elővette a kartont, majd kiment a garázsba. Hammond átnézte a kartont, és rámpillantott. Kifejezéstelen, üres tekintettel.

– Mr. Barber, maga százötven dollárral tartozik. A javításokért, a benzinért és az olajért.

– Hát persze, tudom. Holnap azt is elintézem. Sajnálom, hogy így összegyűlt.

– Nagyon fogok örülni, ha rendezi. Mert amíg nem rendezi, nincs több hitel.

Majdnem elvesztettem a fejem. Ökölbe szorult kézzel mondtam: – Ide figyeljen, sürgősen szükségem van a kocsira. Több mint tíz éve járok magához. Ne bánjon így egy régi kuncsafttal. Nem kérném, ha nem lenne valóban sürgős.

– Ott a busz, Mr. Barber, ha Palm Baybe kell mennie. A számláját másfél éve nem rendezte. Beszéltem a feleségével, többször is, és mindig azt mondta, holnap elintézem. Most már nincs több hitel. Elviheti a Chevyt, ha kifizeti a letétet és rendezi a számlát. Sajnálom, ez az utolsó szavam.

Pokolian rosszul éreztem magam. Mindenképpen meg kellett szereznem azt a kocsit.

– Nagyon szorító helyzetben vagyok – mondtam. Nagy erőfeszítésembe tellett, hogy viszonylag normális hangot préseljek ki magamból. – Ma éjszakára kell a kocsi. Itt hagynám a feleségem ékszereit letétbe. Megérnek néhány száz dollárt. És holnap mindent kifizetek. Lehet, hogy még nem tudja, de van állásom. Én vagyok a kerületi ügyész sajtófőnöke. – Kivettem az igazolványomat, megmutatattam. Rápillantott, majd visszaadta.

– Ha a kerületi ügyésznél dolgozik, Mr. Barber, kérhet rendőrautót, ha sürgős dolga van. Nem kell a felesége ékszere, nem foglalkozom ilyen ügyletekkel.

Hirtelen rádöbbentem, hogy a Packard csomagtartójában ott a táska, ötszázezer dollárral. Ugyan,

mit álldogálok itt, miért könyörgök ennek a szemétládának egy kis szívességért, amikor az egész rohadt műhelyét megvehetném, ha akarnám. Majd kiveszek abból a pénzből. Kicsit veszélyes, de nem annyira, mint Odette holttestét a garázsban tárolni.

– Ha így gondolja, menjen a pokolba – mondtam, és kimentem a műhelyből. Nem messze a házamtól volt egy éjjel-nappal nyitva tartó szerviz. Odamegyek majd, ha Nina lefeküdt, bérelek egy kocsit, s kifizetem a váltságdíjból.

Elindultam hazafelé. Félúton két rendőrt láttam a túloldalon, az egyik szomszédom háza előtt ácsorogtak, az egyik éppen kinyitotta a kaput, a másik továbbment a következő házhoz. Szóval házról házra járnak! S már az én utcámban! Belémnyilallt a félelem, meggyorsítottam a lépéseimet. Amikor megláttam a házat, földbe gyökerezett a lábam. A garázsajtó, amelyet a múlt éjjel gondosan bezártam, tárva-nyitva állt.

Dermedten álltam, próbáltam leküzdeni az ellenállhatatlan kényszert, hogy azonnal elszaladjak. Megtalálták a holttestet? S azért várnak valahol elbújva, hogy letartóztassanak?

II.

Ahogy sétáltam felfelé a kertben, láttam, hogy Nina és két katona áll a garázs előtt. Lépteim zajára hátrafordultak.

– Itt a férjem – mondta Nina.

– Helló – mondtam neki. – Mi történik itt?

Két kölyökkorú katona volt. A testesebb, rózsaszínképűn látszott, hogy unatkozik és melege van. A másik sötét kis fickó volt, gyanakvó arckifejezéssel. Kötekedő, durva ember benyomását keltette. Rögtön tudtam, őt kell kezelésbe vennem.

– Ez a maga kocsija? – kérdezte követelőzőn a sötét. Rá se hederítve, Ninához fordultam: – Mi történik itt?

– Az elrabolt lány után kutatnak – ingerült volt a hangja, s ingerültnek látszott ő maga is. – Ki akarják nyitni a csomagtartót.

Újabb ötletem támadt. Annyira kétségbeestem, hogy elfelejtettem félni.

– Csak nem képzelik, hogy odatettem? – kérdeztem a kövért, s még nevetnem is sikerült. Kínjában ő is elvigyorodott.

– Dehogyis, uram. Mondom is Joe-nak, hogy…

– Kinyitná a csomagtartót? Parancsunk van, hogy minden házat és autót ki kell nyittatnunk, és teljesíteni is fogjuk a parancsot – mondta ellenségesen a másik katona.

– Mondtam, hogy én elvesztettem a kulcsomat – szólt közbe Nina. – Kértem, hogy várjon meg téged, Harry. Már várnak egy ideje.

– Sajnálom, de az én kulcsaim sincsenek nálam – mondtam. – Másolatot csináltatok a feleségemnek.

Gyanakvás ült a tekintetében, amikor rámnézett.

– Az baj – mondta. – Parancsom van. Ha nincs kulcs, feltöröm a csomagtartót.

– Holnap reggelre itt a kulcs – mondtam nagy önuralommal. – Sajnálom. Jöjjenek vissza holnap reggel, addigra itt a kulcs.

– Gyerünk, Joe – sürgette a kövér. – Még a fele hátra van ennek a rohadt utcának, és már mindjárt éjszaka van.

Joe oda se figyelt rá. Láttam, megmakacsolta magát.

– Márpedig én feltöröm ezt a csomagtartót – mondta. Ellépett tőlem, körülnézett a garázsban. Meglátott egy emelőt, felvette.

– Álljon már meg, ember – kiáltottam, s a csomagtartó elé álltam. – Nem fogja összetörni a kocsimat. Vessen csak ide egy pillantást – mondtam, s az orra alá dugtam az újságíró-igazolványomat.

Ránézett, hozzá se nyúlt.

– Na és? – türelmetlenül meglóbálta az emelőt. – Engem nem érdekel, hogy maga kicsoda. Parancsot kaptam, hogy minden autót ellenőrizzek, és én teljesítem a parancsot, mondtam már. Ninára néztem. – Ott egy rendőr a túloldalon. Menj és hívd ide. Amikor Nina kiszaladt a garázsból, a Joe nevű fickó dühösen megjegyezte: – Engem

aztán a zsaru se érdekel. Kinyitom a csomagtartót. Menjen az útból. Nem mozdultam.

– Nem engedem összetörni a kocsimat – mondtam. – Kinyitom a csomagtartót holnap reggel. Addig nem.

Egy ideig farkasszemet néztünk, majd letette az emelőt.

– Hát… ha így akarja… Gyere Hank, tegyük arrébb ezt a pasast. Kinyitom a csomagtartót.

– Ide figyelj, Joe – mondta zavartan a kövér. – Ne durvulj. Várjuk meg a zsarut.

– Csak a parancsot teljesítem – mondta. Rámnézett. – Elmegy az útból vagy nekem kell eltennem?

– A katonai ügyészség vár magára, katona – mondtam. – Ha csak egyetlen mozdulatot tesz, nagyon meg fogja bánni.

Joe Hankre nézett. – Na, gyerünk. Rakjuk odébb az ürgét. – És elindult felém éppen akkor, amikor Nina visszatért a rendőrrel. Joe megállt, amikor a nagydarab, kövér rendőr belépett a garázsba.

– Mi folyik itt? – szólalt meg a rendőr.

– Bele akarok nézni a csomagtartójába. A pasasnak nincsenek itt a kulcsai. Nekem viszont parancsom van. Fel akarom törni a csomagtartót, de a pasas nem engedi.

– Hol a kulcs? – kérdezte a rendőr.

– A lakatosnál. Másolatot csináltatok róla. Rámnézett, megvakarta a fejét. – Milyen lakatosnál? Készültem erre a kérdésre. – Nem tudom. A titkárnőmnek adtam oda, hogy intézze el. A kerületi ügyésznél dolgozom. Holnap reggelre itt vannak a kulcsok. Akkor kinyitom a csomagtartót.

Semmi nincs benne, de ha ez a barátunknak örömet okoz, kinyithatom. De azt nem engedem, hogy feltörje a zárat.

A rendőr megnézte az igazolványomat, majd rádörrent Joe-ra:

– Ide figyeljen, katona! Nem kell itt erőszakoskodni. Ismerjük ezt az urat. Miért ilyen ideges?

Joe megvonta a vállát, s még nagyobb gyűlölettel mért végig. – Engem aztán nem érdekel, kicsoda. Parancsot kaptam, végrehajtom.

– Ha feltöri a zárat, katona, magának kell megfizetnie.

– Jó, akkor megfizetem. De feltöröm.

A rendőr vállat vont, és hozzám fordult: – Ez megfelel önnek is, Mr. Barber? Hagyjuk csak, hadd törje föl. Ő fogja megfizetni. Alig kaptam levegőt.

– Nem felel meg – mondtam. – Ez egy régi kocsi, nem tudnak új zárat beletenni. Egyébként rossz a sebességváltója. Már napok óta itt áll a garázsban. Ha nem hiszik el, próbálják megmozdítani.

– Igen? – kérdezte Joe. – Kulcs nélkül? – Na, menjen innen, kinyitom ezt a rohadt csomagtartót – mondta, és megragadta az emelőt.

Nem mozdultam.

– Jó, oldjuk meg a helyzetet – mondtam. – Idehívom Renick hadnagyot. Ha ő is azt mondja, hogy nyissák ki a csomagtartót, rendben van, a kölyök feltörheti.

A rendőr arca felderült. – Ez jó ötlet – mondta. – De én beszélek a hadnaggyal.

Joe undorral dobta el az emelőt. – Zsaruk – mondta keserűen.

– Oké, tartsanak csak össze, de ezt jelenteni fogom a főnökeimnek. Csak azt ne higgyék, hogy maguké az utolsó szó. Nem a maguké. Na, gyerünk Hank, menjünk innen.

A két katona kisétált a garázsból, a rendőr nyugtalanul nézett utánuk. – Taknyosok – mondta keserűen. – Azt hiszik, mindig nekik van igazuk.

– Köszönöm – mondtam, mikor már újra kaptam levegőt. – Nem engedtem volna, hogy feltörjék a kocsit.

– Igaza van. Viszlát, Mr. Barber! – Tisztelgett Ninának, és kiment a garázsból.

– Jaj istenem – mondta Nina. – Utáltam ezt a vadállatot. Amint belépett. Tudtam, hogy csak bajt csinál.

Bezártam a garázsajtót.

– Jobb, ha kulcsra zárjuk – mondtam. – Nem akarom, hogy itt szaglásszanak, és lehet, hogy visszajönnek.

Odaadta a kulcsot. Együtt mentünk be a házba.

– Mi ez az egész, Harry? Állítólag a lány halott. Mindenki ezt mondja. Szerinted? – kérdezte, amikor beléptünk a nappaliba.

– Nem tudom – feleltem. – Hozz egy italt, kérlek. Egész nap ebben a hajtóvadászatban voltam, úgy éreztem, beledöglök. – Ledobtam a zakómat a kanapéra, s leültem a fotelba. Meglazítottam a nyakkendőmet.

Nina whiskyt kevert szódával.

– Mit csinálunk a kocsival?

– Várnunk kell vele. Nincs pénzünk új sebességváltóra. Hozta az italt.

– Cigarettát?

– Kérek, igen. Az öngyújtó a zsebemben van.

A zakómhoz lépett, belenyúlt a zsebébe. Egyszerűen kihagyott az agyam. Ki voltam nyúlva, vártam az öngyújtót.

– Harry…

A hangjától megrémültem. Odanéztem – a kezében tartotta a kocsikulcsokat, az övét meg az enyémet. Éreztem, hogy a szám kiszáradt. Nina egyre csak nézett. Csend volt, egymásra meredtünk. A pohár lassan kicsúszott a kezemből, s darabokra tört a parkettán.

TIZEDIK FEJEZET

I.

A nappaliban kilencet ütött az óra. Az éles hang betöltötte a szobát. Felálltam, az üvegcserepeket néztem s a whiskyfoltot a padlón.

– Feltakarítom – mondtam.

– Harry…

– Mindjárt jövök. – Időt kellett nyernem. Tudtam, fehér vagyok, mint a fal. Pánikba estem. Elkeseredetten kutattam valami meggyőző hazugság után, de semmi nem jutott”eszembe. Megfogtam a konyhában a felmosórongyot, és visszaindultam a nappaliba. Az előszobában láttam, hogy Nina a bejárati ajtóval küzd. Amikor bejöttünk, ráfordítottam a zárakat, s a felső kissé nehezen járt.

– Hova mész? – kiáltottam rá, s ledobtam a rongyot.

A válla fölött nézett vissza rám, szürkésfehér arccal, kikerekedett szemmel.

– A garázsba. – Sikerült megfordítania a zárat, de odaugrottam, és elkaptam a karját.

– Nem mész ki innen. Add ide a kulcsokat,

– Eressz!

Kirántotta magát a szorításomból, a kezét a háta mögé tette, nekidőlt a falnak. Levegő után kapkodott.

– Add ide a kulcsokat!

– Ne nyúlj hozzám! Mit csináltál?

– Add ide a kulcsokat!

– Nem!

El kellett vennem tőle. Újra megragadtam, de kitépte magát, és berohant a nappaliba. Utánamentem, megfogtam a csuklóját, és hátracsavartam.

– Harry, ez fáj!

Sikerült szétfeszítenem az ujjait, elvettem tőle a kulcsokat. Ahogy dulakodtunk, elcsúszott, térdre esett. Elengedtem, arrébb mentem, levegő után kapkodtam. Rettenetesen éreztem magam. Nina ott térdelt, az arcát a kezébe temette, sírt. Zsebre vágtam a kulcsokat.

– Sajnálom, Nina. – Nehezen nyögtem ki a szavakat. – Nem akartalak bántani. Kérlek, ne sírj.

Fel akartam segíteni, de annyira szégyelltem magam, hogy nem mertem hozzányúlni.

Ott térdelt vagy két percig, én álltam és néztem őt. Aztán lassan felállt, a csuklóját tapogatta. Néztük egymást.

– Jobb lenne, ha elmondanád az igazat – mondta. – Mit tettél?

– Semmit – feleltem. – Felejtsd el. Sajnálom, ha fájdalmat okoztam.

– Odaadnád a kocsikulcsaimat? Ki akarom nyitni a csomagtartót.

– Az isten szerelmére, Nina! Hagyd már abba! Mondtam, hogy felejtsd el! Ne törődj vele!

Kinyújtotta a kezét. – Add ide a kulcsaimat.

– Te kis bolond! Maradj ki ebből. Nem adom oda a kulcsot. Hirtelen leült, rámnézett. – Mi lehet abban a csomagtartóban, hogy ennyire félsz attól, hogy meglátom? Vagy hogy a két katona meglátja? Harry! Csak nem… csak nem a lány van a csomagtartóban?

Az izzadság végigcsurgott az arcomon. Remegtem.

– Figyelj ide – mondtam. – Pakolj be néhány holmit egy táskába, és menj el egy szállodába. Ma éjjel egyedül kell lennem. Kérlek, nagyon kérlek, tedd amit mondok, és ne kérdezz semmit.

– Ó, Harry! – Rémülten nézett rám. – Mondd, hogy nem igaz! Nem hiszem el! Ugye, nincs ott?

Dühösen legyintettem. – Pakolj, és menj el innen! Nem látod, hogy van elég bajom? Ne kelljen még érted is aggódnom!

– Halott? Biztos halott. Te ölted meg?

Odaléptem, megragadtam a karját, megráztam. – Ne kérdezz semmit! Nem tudsz semmit! Semmit, érted? Menj el innen, és ne gyere vissza holnapig.

Kiszabadította magát, ellépett tőlem, arcát a kezébe temette. Majd egyszer csak megnyugodott, leengedte a kezét.

– Nem megyek – mondta csendesen. – Ne kiabálj, Harry, ülj le. Ez most már a kettőnk ügye. Mondd el az egészet.

– Azt akarod, hogy megüsselek? – kiabáltam rá. – Hát nem fér a fejedbe, hogy évekre börtönbe kerülhetsz, ha bármit is tudsz erről az ügyről? Nem érted? Menteni próbállak. Azonnal el kell menned.

Nyugodtan nézett a szemembe, és a fejét rázta.

– Amikor legutoljára bajban voltál, engem kihagytál az egészből, arra kényszerítettél, hogy külső szemlélő legyek. Nem fogod újra ezt tenni velem. Segítek, amiben tudok.

– Nincs szükségem a segítségedre – mondtam durván. – Menj innen.

– Nem megyek, Harry.

Ütésre emeltem a kezem. A tenyerem már az arcához közelitett, de nem tudtam megütni. Ernyedten engedtem le a karom. Tanácstalanul néztem rá – megsemmisültem.

– Megölted, Harry?

– Nem.

– De a csomagtartóban van?

– Igen.

– Halott?

– Igen.

Nina megborzongott, s vagy egy hosszú percig csak az óra ketyegését lehetett hallani.

– S mit akarsz csinálni? – kérdezte végül.

– Bérelek egy kocsit, és kiviszem a régi ezüstbányába.

– Nincs rá pénzünk.

Ernyedten zuhantam le egy székre.

– Nálam van a váltságdíj.

Nina felállt, kevert két italt. Az egyiket odaadta, a másikat megitta. Majd a szék karfájára ült, kezét a karomra tette.

– Kérlek, mondd el, hogyan történt.

– Ha a rendőrség eljut hozzád, és rájönnek, hogy te is tudtál róla, legalább tíz évre börtönbe kerülsz. Vagy még többre.

– Ne gondolj most erre. – Ujjai hűvösen kulcsolódtak a kezemre. – Kérlek, mondj el mindent. Mindent.

Így aztán elmondtam. Semmit nem hallgattam el. Még azt se, hogy lefeküdtem Odette-tel.

– Nem hagyhattam ott a házban – mondtam végül. – El akartam rejteni a bányában, de lerobbant az a rohadt autó.

Nina keze megszorította az enyémet.

– Szegény drágám… Borzalmas órákat élhettél át. Éreztem én, hogy valami nem stimmel, de nem gondoltam, hogy ilyen szörnyűségről van szó.

Attól, hogy az egészet megosztottam vele, megkönnyebbültem. Már nem féltem annyira. Eddig megbénított a pánik, de most azon is tudtam gondolkodni, mit kellene tennem.

– Hát most tudod – mondtam. – Nincs mentségem. A pénzért tettem. Rosszul tettem, de ez már nem segít. Ha vártam volna egy kicsit, jött volna ez az állás, boldogan élhettünk volna. De nem vártam. Az én hibám. El kell hagynod engem, Nina. Komolyan mondom. Egyedül kell végigcsinálnom, nem akarom, hogy belekeveredj. Ha belebukok, nem viselném el, hogy te is börtönbe kerülj. Ki

kell maradnod belőle, érted? Megpaskolta a kezemet, felállt, az ablakhoz ment. Percekig ott állt, nézett ki a sötét utcára, majd megfordult.

– Ketten fogjuk elintézni az ügyet. Ne pazaroljuk az időt arra, hogy ezen vitatkozunk. Mit gondolsz, mikor a legbiztonságosabb elvinni?

– Legkevésbé hajnali kettő és három közt kockázatos, de te nem vehetsz részt benne.

– De segítek. Te nem segítenél fordított esetben? Nem gondolod, hogy úgy érezném, sose szerettél, ha egy ilyen helyzetben magamra hagynál?

Természetesen igaza volt. Kiszolgáltatottan vállat vontam.

– Hát jó, rendben. Nina. sajnálom. Hülye voltam, hogy belekeveredtem. De többet nem vitatkozom. Örülnék, ha segítenél. Odalépett, átölelt. Néhány másodpercig összesimultunk, majd elhúzódott.

– Biztonságos az, ha azt a pénzt használjuk az autóbérelésre?

– Kis címletekben van. S Malroux-nak nem volt ideje leírni a bankjegyek számát. Biztonságos.

– Akkor jó lenne, ha megszereznéd az autót. Lent hagyhatnád az utcán. S csak akkor hoznád a garázshoz, ha kell.

– Igen. – Nem mozdultam. Ültem és bámultam a szőnyeget. Ki kell nyitnom a csomagtartót, ha ki akarom venni a táskát. A gondolat, hogy látnom kell Odette holttestét, elcsüggesztett.

– Jobb, ha iszol még egyet – mondta Nina. Gyorsan rájött, mi jár a fejemben.

– Nem. – Felálltam. – Jól vagyok. Hol az elemlámpa? A komódhoz lépett és kivett egy elemlámpát.

– Veled megyek.

– Nem. Ezt egyedül kell csinálnom. – Elvettem az elemlámpát, s anélkül, hogy Ninára pillantottam volna, kimentem a lakásból. Odaértem a garázsajtóhoz. Nehezen nyitottam ki a lakatot. S amikor az ajtót is kitártam, enyhén, de összetéveszthetetlenül a halál szaga csapott meg. Megálltam egy pillanatra, undorral vegyes félelemmel telve. Majd bezártam az ajtót, és felkapcsoltam az elemlámpát. Kellett néhány másodperc, amíg összeszedtem a bátorságomat, s odaléptem a csomagtartóhoz. Sokáig tartott, amíg a zárat kinyitottam. Közben szakadt rólam a víz, levegő után kapkodtam, a szívem dobolt.

Felemeltem a csomagtartó tetejét. Az elemlámpa remegő fényében megpillantottam az olcsó, kék-fehér ruhát, a hosszú, gyönyörű lábakat, s a kis lábfejet a tornacipőben, amint a pótkeréknek feszült.

A táska a holttest mellett hevert. Kivettem, és lecsaptam a csomagtartó tetejét. Keserű epe tolult a számba, elszántan küzdöttem a hányingerrel. Remegtem. Aztán bezártam a csomagtartót, majd a garázsajtót, és gyorsan bementem a házba. Nina várt rám. Arca feszült volt, hirtelen öregebbnek, soványabbnak láttam. Letettem a táskát az asztalra.

– Most kérek egy italt – mondtam.

Már elkészítette. A whisky erőt öntött belém. Megtöröltem az arcom.

– Nyugalom, drágám – mondta gyengéden.

– Jól vagyok. – Rágyújtottam, jó mélyen leszívtam a füstöt.

– Kinyitom – mondta Nina, és a táska felé nyúlt.

– Ne érj hozzá! Ne legyen rajta az ujjlenyomatod. Megfogtam a táskát. Patent volt rajta, könnyű volt kinyitni. Lefelé fordítottam, tartalmát az asztalra borítottam.

Nagy halom pénzre számítottam. Bankjegyek százaira. Helyette egy csomó újságpapír hullott az asztalra. Pénz nem volt, csak régi. megsárgult újságok.

II.

Láttam, hogy Ninának hirtelen eláll a lélegzete. Kővé dermedtem. Meredten néztem az újságpapírokat, alig hittem a szememnek.

Mintha kalapáccsal vágtak volna fejbe, belém hasított a felismerés. Nincs pénz, nem tudok kocsit bérelni!

– Elvesztünk – mondtam, s gyámoltalanul Ninára néztem. – Valóban elvesztünk.

Nina belekotort az újságpapírokba, talán azt remélte, pénzt is talál köztük.

– Hova lett? Valaki ellopta?

– A táska velem volt, amíg be nem zártam a csomagtartóba.

– És mi történt a pénzzel? Gondolod, hogy Malroux nem akart fizetni?

– Biztos vagyok benne, hogy akart. A pénz semmit nem jelent neki. És jól tudta, hogy ha ilyen trükkel próbálkozik, a lánya életét kockáztatja.

És akkor hirtelen eszembe jutott a másik táska. Az, amit Renick lefényképeztetett velem. Mert két táska volt, pontosan egyformák. Az egyikben a váltságdíj volt, a másikban az újságpapírok. Valószínűleg elcserélték, mielőtt Malroux elindult.

– De ki cserélhette el?

Rhea! Világos, mint a nap! Hiszen eleinte kifejezetten furcsának találtam, miért bízott bennem annyira, hogy én vegyem át a pénzt. Elég bolond voltam, hogy elhittem, nem tud más megoldást. Természetesen tudott. Előkészítette a másik táskát, megvárta az alkalmas pillanatot, és kicserélte. Soha nem is bízott se bennem, se Odette-ben. Ezért nem jött el a házba. Nem volt rá szükség, hisz már nála volt a pénz, amikor Malroux elhagyta a házat. Én meg a nyakamat kockáztattam egy táska újságpapírért. Lefogadom, hogy az ötvenezret se akarta kifizetni. Baleknak nézett – és igaza volt.

Nina nyugodt hangon kérdezte: – És most mit csinálunk, Harry? A kérdésre összerázkódtam.

– Mit csinálhatnánk? Autó nélkül elvesztünk.

– Egy csomó autó áll ebben az utcában is, a Pacific sugárúton is egész éjjel. Egyet elviszünk.

Rámeredtem. – Úgy érted, hogy… ellopjuk?

– Kölcsönvesszük – mondta Nina röviden. – Idehozzuk, betesszük a holttestet, elvisszük a sarkon túlra, és otthagyjuk. A kocsit majd be fogják jelenteni, a rendőrség meg fogja találni, a lánnyal együtt. – Megragadta a kezemet. – Nem tudom elviselni, hogy a bányában hagyjuk, Harry. Meg kell, hogy találják, méghozzá gyorsan.

Elgondolkodtam, de hamar rájöttem, hogy logikus, amit Nina mond.

– Kockázatos, de igazad van, nincs más megoldás. – Az órámra néztem. – Kimegyek ós megnézem, találok-e olyan kocsit, ami nincs bezárva.

– Én is jövök.

– Rendben.

Az újságpapírokat visszatettem a táskába, a táskát a szekrénybe, és kimentünk a házból. Kéz a kézben sétáltunk végig az utcán, mintha csak egy andalgó szerelmespár lennénk. Kimentünk a Pacific sugárútra. Az egyik oldalán sok autó állt. Végül egy öreg Mercuryhoz értünk, megálltunk.

– Ez megtenné – mondtam.

Nina bólintott. Körülnéztünk, majd kinyitotta a táskáját, kivett egy pár kesztyűt.

– Hadd csináljam én – mondta, és a kocsi mellé lépett. Ahogy fölvette a kesztyűt, folytatta: – Karolj át, Harry, mintha csókolóznánk.

Átöleltem. Ha bárki kinézett az ablakán, egy ölelkező párt látott volna. Olyan kép ez, amely csöppet sem szokatlan.

Nina megszólalt: – Az ajtó nincs becsukva.

Elléptem mellőle, felnéztem a házra. A legfelső emeleten égtek a lámpák, egyébként minden ablak sötét volt. Nina kinyitotta az ajtót és becsúszott a kormány mögé, majd behúzta az ajtót.

Rágyújtottam, de közben alaposan körülnéztem.

Már kinn is volt. – Ez jó lesz – mondta, és elhúzott a kocsitól.

– Egyig nem tehetünk semmit – mondtam. – Jobb, ha visszamegyünk.

– Sétáljunk. Nem bírok otthon ülni és várni.

Ezt megértettem. Lesétáltunk a tengerhez. A partnak ez a szakasza nem volt kiépítve. Ültünk a fal tetején, néztük az öblöt, Palm City távoli fényeit.

– Harry – szólalt meg Nina kis idő múlva. – Biztos vagy benne, hogy a lányt meggyilkolták? Nem lehet, hogy öngyilkos lett?

– Képtelenség. Megfojtották. Biztos, hogy meggyilkolták.

– De ki tehette?

– Én is ezt kérdem magamtól. Ha csak nem valami beteges őrült, aki véletlenül látta meg a bungalóban, akkor

lefogadom, hogy Rhea a főbűnös. És komoly indoka is lehetett rá – folytattam, és elmeséltem Ninának, amit Tim Cowleytól hallottam a francia örökösödési törvényekről.

– Ha Odette élne, ő örökölné Malroux vagyonának a felét. Malroux beteg, haldoklik. Szóval Rhea számára feltétlenül jó, ha Odette hirtelen meghal, de azt nem hiszem, hogy ő maga ölte volna meg. És bármibe lefogadom, hogy az alibije – a betegség, a nyugtató –, igaz. Túl okos ő ahhoz, hogy egy hamis alibin bukjon le. Renick rájön majd. hogy Odette örökölte volna a Malroux-vagyon felét. S ha gyanút fog. hogy ez az emberrablás csalás volt, azonnal Rheára irányul majd a figyelme, de Rhea elég okos ahhoz, hogy ezt tudja.

– Harry, ennek a nőnek egészen biztosan van egy szeretője – mondta Nina. – Ne mondd, hogy egy ilyen nő őszinte szerelemből él együtt egy beteg öregemberrel. Láttam a fényképét. Biztos vagyok benne, hogy szeretője van. Természetesen igaza volt. El is gondolkodtam, hogy vajon nekem ez miért nem jutott eddig eszembe.

– Hadd gondolkodjak egy kicsit – mondtam. – Jó ötletet adtál. Rágyújtottam, járattam az agyam. Egy idő múlva azt mondtam:

– Tegyük fel, hogy van szeretője. S tegyük fel, hogy Rhea elmondja neki, hogy a vagyon fele Odette-é, ha Malroux meghal. Mondjuk ez a pasas úgy gondolja, hogy jobb lenne, ha az egész az övék lenne. Egyikük sem vállalja, hogy meggyilkolja Odette-et. Körülnéznek, keresnek valakit. Engem találnak. Az emberrablás arra

szolgál, hogy álcázza az igazi tervet Én jól illek a képbe, bele is megyek az alkuba. Odette is beleegyezik. Hogy ő miért egyezik bele, nem tudom, de beleegyezik. Rhea és a szeretője jól kitalálták: ha bármi balul üt ki, rám lehet varrni az egészet. Minél tovább gondolkodom rajta, annál inkább meg vagyok győződve arról, hogy igazad van. Rhea mögött áll egy férfi, a szerető. Ó ölte meg Odette-et.

Még vagy egy óráig beszélgettünk, kombináltunk, de sehová se jutottunk. Közben mindketten arra gondoltunk, hogy egyre közeledik a pillanat, amikor el kell lopnunk azt a kocsit, és el kell hoznunk Odette holttestét. S már a gondolattól is megdermedt bennünk a lélek.

Valahol a távolban egy óra egyet ütött.

– Jobb lenne, ha indulnánk – mondta Nina. Az úton visszafelé nem szóltunk egy szót sem, csak sétáltunk, kéz a kézben. Nem volt mit mondanunk, s mindketten tudtuk, nyomasztó a helyzetünk.

Az utcánkon egy lélek se járt. Már a tévéket is kikapcsolták. Egyedül voltunk ébren itt, a külvárosban. A kereszteződésnél megálltunk.

– Hozzuk a kocsit – mondtam. Odamentünk a Mercuryhoz. Nina habozás nélkül beült a volán mögé, és elindította a motort. Beültem mellé, vigyáztam, hogy ne érjek semmihez. Egészen a házig mentünk. Kiszálltam, kinyitottam a kaput és a garázsajtót is. Nina betolatott a sétányra. A Mercury és a Packard szinte összeértek. Nina odajött. Mindketten a Packard csomagtartóját néztük.

Eljött a pillanat.

– Menj be, és várj ott – mondtam neki.

– Segítek – mondta remegő hangon.

Átkaroltam, megöleltem, tudtam, micsoda ajánlat ez…

– Majd én elintézem. Muszáj rám hagynod.

– A kapuhoz állok. Arra az esetre, ha netán…

Odament és körülnézett. Én a garázsba mentem, egy emelővel felfeszítettem a Mercury csomagtartóját. Aztán kinyitottam a Packardét is. Egy óra valahol a távolban negyedet ütött. Kiráncigáltam Odette holttestét a Packardból, és begyömöszöltem a Mercuryba. Borzalmas érzés volt, sose felejtem el. Miközben Nina figyelt, kihoztam a házból a táskát. A halott lány mellé tettem, és lecsuktam a csomagtartó tetejét.

– Oké – szóltam Ninának. – Menjünk. – Beszálltunk a kocsiba, szorosan egymás mellé. Éreztem, hogy remeg, ő vezetett, egészen a Pacific sugárútig, ott kiszálltunk, és otthagytuk az autót. Csöndesen visszasétáltunk hazáig. Nem találkoztunk senkivel.

Amikor bezártam az ajtót, Nina nagyot sóhajtott, majd ájultan a padlóra rogyott.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

I.

Odette holttestét másnap, valamivel tíz óra után találták meg. Én kilenctől ott ültem az irodámban, izzadtam és vártam, hogy csöngjön a telefon. Meglehetősen rossz éjszakám volt. Amikor Nina magához tért, még sokkos állapotban volt, elég sok bajom volt vele. Végül két nyugtatót adtam neki. Amikor elaludt, kimentem a garázsba, és kivettem Odette bőröndjét a csomagtartóból. Aztán nagyon alaposan átvizsgáltam a csomagtartót, hogy semmi nyom ne maradjon, ha netán a két katona reggel visszajön. Még a belsejét is kiporszívóztam. A bőröndöt bevittem a kazánházba, és elégettem. Benne volt a vörös ruha, amit Odette a Kalóz kocsmában viselt, a fehér műanyag esőkabát, a vörös paróka meg a szokásos pipereholmik. Mindent elégettem, a bőröndöt is.

Szinte semmit nem aludtam, és elég rosszul éreztem magam. Nina is betegnek látszott. Nem sokat beszéltünk. Tudtuk, nemsokára megtalálják a holttestet.

Képtelen voltam dolgozni. Csak ültem az íróasztalnál, előttem egy akta, s egyik cigarettáról a másikra gyújtottam. Vártam, hogy csöngjön a telefon.

S amikor végre megcsörrent, úgy megijedtem, hogy majdnem elejtettem a kagylót.

– Megtaláltuk! – Renick izgatott volt – A kapitányságon van. Gyere, én is indulok.

Őt és Bartyt a liftnél értem utol. Barty türelmetlenül nyomta a hívógombot.

– Halott – mondta Renick, amikor meglátott. – Megölték. Egy lopott autó csomagtartójában találtuk meg. a Pacific sugárúton.

A hideg rázott, amikor kiszálltam a kocsiból, s Renickkel és Bartyval a Mercuryhoz mentem. Elfordítottam a fejem, amikor Renick a csomagtartóba nézett.

– Az orvosszakértő azonnal vizsgálja meg, mihelyt a fotós befejezte a munkát – szólt oda az egyik civil ruhásnak. – Ti pedig, fiúk, vizsgáljátok jól át a kocsit. – Újra lehajolt, belenézett a csomagtartóba. – Mi ez itt? Olyan, mint az a táska, amelyikben a váltságdíj volt. – Kivette a zsebkendőjét, azzal emelte ki a táskát. – Na, nehogy már a pénz is benne legyen, nehéznek tűnik. – Kinyitotta, a nyomozók tolongtak körülötte. – Teli van újságpapírral – nézett Bartyra. – Ez mi a fenét jelenthet?

– Nézd a ruháját – mondta Barty. – A Kalóz kocsma pincére azt mondta, hogy vörös ruha volt rajta és fehér esőkabát. Átöltözött.

Tudtam, hogy kockázatos Odette-et a kék-fehér ruhában hagynom, de képtelen voltam rávenni magam arra, hogy átöltöztessem.

– Honnan van ez a ruha? – kérdezte Renick zavartan. – Harry, ülj be egy kocsiba, és menj el Malroux-hoz Kérdezd meg Mrs. Malroux-t, volt-e a lánynak ilyen ruhája, és hozz ide valakit, hogy azonosítsa a lányt.

Ránéztem. – Azt akarod, hogy én menjek Mrs. Malroux-hoz?

– Hát persze – felelt Renick türelmetlenül. – És meséld el az öregnek, mi újság. Szólj O'Reillynek, hogy jöjjön ide és azonosítsa. Nem akarom, hogy Malroux lássa. Ha ő is akar jönni, figyelmeztesd, hogy nem szép látvány. És a ruhát mindenképpen ellenőrizd, nagyon fontos.

– Rendben van – mondtam, és boldog voltam, hogy eljöhetek onnan.

Most végre lehetőségem nyílt arra, hogy Rheával beszéljek. Renick utánanézhet a kék-fehér ruhának, azt Rhea vette. Ezen meg lehet bukni.

Tíz perc múlva ott álltam a Malroux ház előtt. Megnyomtam a csengőt, az inas kinyitotta az ajtót.

– A rendőrségtől vagyok, Mr. Malroux-t keresem. – Az inas félreállt, és beengedett.

– Mr. Malroux nem érzi jól magát ma reggel. Nem akarom, hogy zavarják.

– Mrs. Malroux is megfelel, de nagyon fontos az ügy.

– Ha vár egy kicsit, uram… – Elindult végig a hosszú folyosón. Elindultam utána. Egy üveg csapóajtón keresztül kilépett egy belső udvarra, ott feküdt Rhea egy nyugágyban. Világoskék blúz volt rajta, fehér nadrággal. Hűvös volt és gyönyörű. Újságot olvasott. Felnézett.

Amikor meglátott, megmerevedett. A szeme összeszűkült, de az arca azonnal pókerarccá változott.

– Ki ez? – kérdezte az inast. Odasétáltam hozzá.

– A rendőrségtől jövök. Sajnálom, hogy zavarnom kell, de nagyon fontos. – Rhea egy kézmozdulattal elküldte az inast. Egyikünk sem szólalt meg, amíg az üvegajtó be nem csukódott mögötte. Akkor odahúztam egy széket és leültem.

– Helló – mondtam. – Emlékszik rám?

Hátradőlt, a cigaretta után nyúlt, rágyújtott. A keze nem remegett.

– Kéne emlékeznem magára? Mit akar?

– Megtalálták – mondtam. – De nem a házban, ahol a maga tervei szerint meg kellett volna találniuk, hanem egy kocsi csomagtartójában.

Leverte a hamut.

– Ó! Meghalt talán?

– Tudja azt maga, hogy meghalt

– Talán összevesztek a pénzen? Azért nem kellett volna megölnie, Mr. Barber.

Arcátlansága kihozott a sodromból.

– Ezt azért nem fogja megúszni – mondtam. – Maga felel a haláláért, és ezt tudja jól.

– Valóban? Nem hiszem, hogy ezt magán kívül bárki elhinné.

– Ne csapja be magát. Nagyon jól jött magának Odette halála. Ha a férje meghal, a vagyon felét Odette örökölte

volna. Sokkal jobb így, hogy az egész vagyon a magáé. Nemde?

– Természetesen. – Mosolygott. – De ezt az egész emberrablást maga találta ki. És maga találkozott vele a házban. Én ágyban feküdtem, amikor meghalt, és ezt bizonyítani tudom. De maga? Maga hol volt?

– Ha engem elkapnak, magát is elkapják.

– Valóban? Én azt hiszem, hogy a maga vallomása áll majd szemben az enyémmel. És nem hinném, hogy a rendőrség egy börtöntölteléknek hisz.

– Így van, csak éppen én ezt már a kezdet kezdetén tudtam. És tettem bizonyos óvintézkedéseket. A házban működött egy magnó, amely minden szót felvett. Tehát ne áltassa magát azzal, hogy nem kerülhet bajba.

A nő hirtelen mozdulatlanná dermedt. – Magnó?

– Pontosan. A teljes beszélgetés. És magának van indítéka. Lehet, hogy engem kivégeznek, de maga legalább húsz évet kap.

Ez tényleg megrendítette. Egy pillanatra eltűnt a pókerarc, a keze ökölbe szorult, a vér kiszaladt az arcából, öregnek és gonosznak látszott.

– Hazudik.

– Gondolja? Ha engem elfognak, magát is elfogják. Nem volt elég okos játékos. Most inkább imádkozzon, nehogy engem elfogjanak.

Visszanyerte az önuralmát A kifejezéstelen álarc a helyére került

– Szóval mégsem olyan balek, mint amilyennek hittem. Mr. Barber. Na, majd meglátjuk, mire megy ezzel.

– Úgy van, majd meglátjuk.

Az üvegajtó kinyílt, odanéztem. Egy magas, nagydarab férfi állt az ajtóban, sofőregyenruhában. Ez nyilván az exzsaru, O'Reilly. Kíváncsian nézett rám. Én is őrá. Egykorú lehetett velem, szőkésbarna haja rövidre vágva, arca markáns, tulajdonképpen jóképű. Zavarba ejtő, átható pillantással figyelt.

– A kocsi előállt, asszonyom – mondta néhány pillanatnyi kivárás után.

– Nem megyek el ma délelőtt – mondta Rhea. – Mr. Malroux nem érzi jól magát – Felállt, és befelé indult a házba.

– Mrs. Malroux – szólaltam meg. Megállt és rámnézett.

– Amikor Miss Malroux holttestét megtalálták, egy kék-fehér ruha volt rajta. Olcsó holminak látszik. Renick hadnagy tudni szeretné, honnan való. Biztos emlékszik rá, hogy amikor elment, egy vörös ruhát viselt. Tud valamit erről a másik ruháról? Gondoltam, kissé zavarba hozom ezzel – de nem.

– Persze hogy ismerem a ruhát – mondta. – Én vettem neki. Strandruhának. A kocsijában tartotta. Ha a tengerpartra ment, ezt vette föl. Ez mondja meg a hadnagynak.

Megfordult, és az üvegajtóhoz sétált, amelyet O'Reilly nyitva tartott. Hirtelen zavarba jöttem. Ha ilyen nyugodtan és gyorsan válaszol egy ilyen kérdésre, lehet,

hogy a magnóügyböl is kidumálja magát. Lehet, hogy elismeri majd az emberrablási tervet, de az még nem Odette meggyilkolása.

– Maga Mr. Barber, nemde? – szólalt meg O'Reilly. – A hadnagy úr említette magát. Megtalálták?

Nagyon figyelj, gondoltam. Ez is egy exzsaru, minden gyanúsat észrevesz, s amit észrevesz, azt Renick azonnal megtudja.

– Igen, meg – mondtam. – Mr. Renick szeretné, ha odajönne és azonosítaná.

O'Reilly grimaszt vágott. – Talán az öregembernek kellene odamenni.

– A lány két napja halott, és egy kocsi csomagtartójában gyűrődött. Mr. Renick úgy gondolja, Mr. Malroux-nak nem kellene látnia.

– Hát jó. – Tekintete átsiklott az arcomon. – Megtalálták a váltságdíjat is?

– Nem.

– Mondtam a hadnagynak, hogy találják meg a váltságdíjat, s akkor megtalálják a gyilkost is. Ez ilyen egyszerű.

– Várnak ránk. Menjünk – mondtam.

– Jobb lenne, ha szólnék azért az öregnek, hogy hova megyek. Egy perc, és itt vagyok. – Átment a belső udvaron, majd hirtelen megállt és rámnézett. – Még semmi nyoma a pasasnak, aki megfojtotta? Az a tegnapi kép nem hozott eredményt? Összerázkódtam. A fényképről elfeledkeztem.

– Nem.

– Renick hadnagy nagyon érti a dolgát. Meg fogja oldani ezt az ügyet. Sokszor dolgoztam vele.

Figyeltem, ahogy eltűnik. Aztán éppen rá akartam gyújtani, amikor végigfutott rajtam egy furcsa, megmagyarázhatatlan érzés. „Még semmi nyoma a pasasnak, aki megfojtotta?” Én egy szóval sem említettem, hogy Odette-et hogyan gyilkolták meg. Se Rheának, se O’Reillynek. Nemrég találták meg. még az újságírók se tudják. Akkor honnan tudja O’Reilly, hogy megfojtották?

A cigaretta kiesett a kezemből. Ez az én emberem! A szerető! Az exzsaru, akiben Renick is megbízik, aki mindent tudott, és itt él ebben a házban, néhány méterre Rhea hálószobájától. O’Reilly!

Honnan tudhatná, hogy Odette-et megfojtották, ha nem ő maga fojtotta meg? Öt perc múlva O’Reilly újra megjelent. Ez a néhány perc viszont elég volt arra, hogy feldolgozzam a felismerést, és magamhoz térjek a döbbenetből. Úgy néztem rá, mint Odette gyilkosára. Igen, teljességgel lehetséges. Óvatosnak kell lennem, gondoltam, nem szabad elárulnom, hogy lelepleztem. Rhea már figyelmeztette őt, hogy léteznek a kazetták. Ez biztos őt is megingatta, akárcsak a nőt, de azért a felvétel még nem elégséges bizonyíték. Pedig muszáj rábizonyítanom Odette megölését, még mielőtt a rendőrség az én nyakamba varrja a bűnténytt.

Csendesen, puhán közeledett, mint egy bokszer. Nyugalmat erőltettem magamra.

– Minden rendben?

– Igen.

Nem adta semmi jelét, hogy tudna a szalagokról. Látszott rajta, hogy valamin gondolkodik, de ez minden. Együtt mentünk ki a rendőrautóhoz.

– Mr. Malroux-nak megmondták? – kérdeztem, ahogy beültem a volán mögé.

– Igen. Elég nagy baj ez neki, ő volt az egyetlen lánya.

– Mrs. Malroux elég jól viselte – mondtam, ahogy kikanyarodtunk a kertből. – Kijöttek a lánnyal?

– Kijöttek, hogyne jöttek volna ki – mondta kicsit türelmetlenül O'Reilly. – Ő különben sem az a fajta, aki kimutatja az érzéseit. Elhatároztam, hogy belevágom a kést, és meg is forgatom benne.

– A hadnagytól tudom, hogy most Mrs. Malroux örökli a pénzt. Odette halála nagyon kapóra jön neki. mert a lány örökölte volna a vagyon felét, de így az egész az övé lesz.

Kissé megemelte izmos testét. Nem kockáztattam, hogy ránézzek.

– Azt hiszem, mindkettőjüknek elég lett volna az a pénz – mondta.

Nem voltam biztos benne, de mintha zavart éreztem volna a hangjából.

– De vannak asszonyok, akik semminek nem elégszenek meg a felével. És Mrs. Malroux ilyennek tűnik számomra; ha nem muszáj, egy lélegzetnyi levegőt sem oszt meg mással. Éreztem, hogy néz. Nem néztem vissza.

– A hadnagy úr is ezt gondolja?

– Nem kérdeztem tőle.

Kis szünet után megszólalt: – Jó ötlet volt tőle ez a fénykép. Az a fénykép nagyon hasonlít magára. Az ellentámadás nem hozott zavarba.

– Én vagyok rajta – mondtam. – Volt egy személyleírásunk egy férfiról, akit láttak a lánnyal. A felépítése hasonlít az enyémre. Én jelentkeztem, hogy leszek a kép modellje.

Ez meggyőzte.

– De gondolkodjon csak el rajta – folytattam – maga is ugyanez a termet.

Erre aztán nem szólt semmit. Egy ideig csendben vezettem, aztán megint én szólaltam meg: – Megtalálták a táskát. A lopott kocsiban volt, a holttest mellett.

Hatalmas lapáttenyere a combján feküdt. Láttam, hogy megremegett kissé.

– Úgy érti. hogy megtalálták a váltságdíjat?

– Nem azt mondtam. A táskát találták meg. Tele volt régi újságokkal. Két táska volt egyébként, pontosan egyformák. Tud róla?

Megint éreztem, hogy rám néz.

– Tudja, mire gondoltam? – folytattam pléhpofával. – Szerintem valaki elcserélte a táskákat, mielőtt Malroux elindult, hogy átadja a váltságdíjat. Könnyű lehetett.

Ez tényleg talált. Elejtette a cigarettáját.

– Miből gondolja? Ki cserélte volna el? – kérdezte élesen.

Lehajolt, felvette a cigarettát, és kidobta az ablakon.

– Ez csak az én ötletem. Ugyanis a következőt gondolom: a lányt elrabolták. Az apja összekészíti a váltságdíjat. A feleségnek viszont hirtelen jó ötlete támad. Ha becsapják az emberrablókat, a lányt megölik. És ha a lányt megölik, akkor Mrs. Malroux örökli az egész vagyont, nemcsak a felét. Tehát fog egy másik táskát, kitömi újságpapírral, és mielőtt Malroux elmegy, hogy átadja a pénzt, kicseréli a táskákat, így szert tesz ötszázezer dollár zsebpénzre, megszabadul a mostohalányától, s ha a férj meghal, mindent örököl.

Csendben ült egy pillanatig, majd a foga közt szűrve a szót azt mondta: – Tud erről a hadnagy?

– Még nem mondtam el neki.

– Valóban? Figyeljen ide: fogadja meg a tanácsomat, ne képzelődjön tovább. Ha elindít egy ilyen pletykát, minden bizonyíték nélkül, nagy bajba kerülhet. Ezeknek az embereknek nagy a befolyásuk.

– Tudom – mondtam. – Csak elgondolkodtam egy kicsit. És maga mit szól a teóriámhoz?

– Büdös – mondta durván. – Mrs. Malroux sosem tenne ilyet.

– Valóban nem? Hát maga jobban ismeri, elhiszem magának. S mielőtt egy szót felelhetett volna, bekanyarodtam a kapitányságra. Megálltam, kiszálltunk. Együtt mentünk a hullaházhoz. Előreengedtem.

Renick és Barty az egyik asztalon ültek, beszélgettek. Hátul a sarokban feküdt a holttest, letakarva. O'Reilly kezet fogott Renickkel, bólintott Bartynak.

– Szóval megtaláltátok – mondta.

Figyeltem őt. Nyugodt volt, mint bármelyik zsaru. Átment a termen Renickkel, és én megint elfordultam, amikor Renick visszahajtotta a takarót. Újra kivert a víz. Hallottam, amint Renick megkérdi: – ő az?

– Bizony ő. Szegény lány. Szóval megfojtották. Van valami nyom?

– Még semmi. Hogy fogadta az öreg?

– Elég rossz állapotban van. – O'Reilly a fejét ingatta. – Az orvosok vele vannak.

– Hát ez kemény.

Visszajöttek hozzánk.

– Hát, köszönöm, hogy eljöttél – mondta Renick.

– Szeretnék segíteni, hadnagy úr – felelte O'Reilly. Kezet fogtak, bólintott Bartynak, dühösen rám nézett, és kiment. Renick az egyik civil ruháshoz fordult, aki éppen a falat támasztotta: – Szóljon az orvosnak, hogy kezdhet dolgozni. – Biccentett felém, kiment a hullaházból, mi utána.

– Mit mondott a ruháról, Harry? – kérdezte Renick, miközben mentünk az iroda felé.

– Tudott róla. ő vette neki. Strandruha, a lány a kocsiban tartotta, s ha ment a tengerhez, fölvette.

Kinyitotta az ajtót, mindannyian bementünk.

– Kíváncsi lennék, miért öltözött át – mondta elgondolkodva. – Valami nem stimmel. – Leült az íróasztal mögé, föltette a lábát. Barty és én is leültünk.

– Miért volt az a táska teli újságpapírral? – kérdezte Barty.

– Ez is nagyon zavaros.

– És hol a váltságdíj?

Renick kézbe vett egy levélnyitó kést, és faragni kezdte az itatóspapírt. – Tudod, minduntalan az jár az eszemben, hogy valaki olyan rabolta el, aki ismerte. Az is erre utal, hogy a pasas Jerry Williams nevét használta. Muszáj ellenőriznünk az összes férfibarátját, megnézzük, mit csináltak akkor, amikor a lány a Kalóz kocsmában volt. Elintézed?

Barty felállt. – Azonnal.

Amikor kiment, Renick hozzám fordult. – Amint az orvos végez, lefotózzuk a ruhát. Hátha valaki látta rajta. Kopogtak, egy tiszt nézett be. – Van itt egy pasas, aki magával szeretne beszélni. A neve Chris Keller. Azt mondja, hogy az újságban megjelent fénykép miatt.

– Küldje be – mondta Renick, és levette a lábát az asztalról.

Rögtön ideges lettem. Az ajtó felé néztem, s egy hozzám hasonló termetű férfi lépett be. Megállt, előbb Renickre, majd rám nézett. Nem láttam rajta, hogy felismert. Sose láttam korábban. Megnyugodtam.

– Mr. Keller? – Renick kinyújtotta a kezét.

– Igen. – Kezet fogtak. – Hadnagy úr, láttam azt a képet az újságban. – Elővette a lapot, melyben ott volt a képem, a kisatírozott arccal. – Azt hiszem, láttam ezt a pasast.

– Üljön le. – Keller leült. Elővette a zsebkendőjét, s végigsimított vele napbarnított, kellemesen ronda arcán. Elmondta, hogy a Western sugárúton lakik, és megadta a lakásszámát is.

– És hol látta ezt a férfit?

– A repülőtéren. – A szívem dobolni kezdett, elővettem egy tollat, és firkálni kezdtem az előttem lévő jegyzettömbre.

– Mikor?

– Szombat éjjel.

Renick érdeklődve mérte végig. – Mikor?

– Tizenegy körül.

– És miből gondolja, hogy ez az a férfi?

Keller feszengve válaszolt. – Nem vagyok biztos benne, hogy ő az, hadnagy úr. De az öltönye miatt mégis feltűnt… Tudja, én is terveztem, hogy veszek egy olyat. Egy barátomat vártam a repülőtéren, amikor ez a pasas bejött. Az öltönyre figyeltem fel. Arra gondoltam, milyen jól néz ki. Aztán láttam a képet az újságban, és úgy gondoltam, be kellene jönnöm.

– Jól tette. Megismerné a férfit?

Keller a fejét rázta. – Hogy őszinte legyek, nem néztem az arcát. Az öltönyt figyeltem.

Renick nagyot sóhajtott, aztán feltette azt a kérdést, amelyről azt kívántam, bárcsak ne tenné fel: – Egyedül volt?

– Egy lány volt vele.

Renick lassan felállt. Alig bírta leplezni izgatottságát.

– Megfigyelte a lányt is, Mr. Keller?

Keller elmosolyodott. – Hát persze. A csinos lányokat mindig megfigyelem.

– És hogy volt felöltözve?

– Kék-fehér pamutruha, nagy napszemüveg, vörös haj. Ez a kedvenc hajszínem a nőknél.

– Vörös haj? – Renick merően nézte Kellert.

– Igen.

Kivettem a zsebkendőmet, és észrevétlenül megtöröltem az arcom. Renick felkapta a telefont.

– Taylor, hozza ide a ruhát, amit a lány viselt, de rögtön. Ahogy letette, Keller zavartan megszólalt: – Én azt hittem, hogy magát a pasas érdekli, nem a lány.

– És mit csináltak ott? – kérdezte Renick, ügyet se vetve Keller megjegyzésére.

Renick kitartó érdeklődését látva, Keller is feszülten gondolkodott.

– Bejöttek a hallba. A férfi egy bőröndöt cipelt. A lány kezeltette a repülőjegyét, a férfi meg beadta a bőröndöt. Aztán a férfi elment, a lány meg indult a beszálláshoz.

– Beszéltek egymással?

Keller a fejét rázta. – Most, hogy visszagondolok rá, azt hiszem, nem. A pasas csak behozta a bőröndöt. Egy rendőr

jött be a kék-fehér ruhával. Renick elvette tőle, Keller elé tartotta.

– Ez az – mondta Keller magabiztosan. – Nagyon édes volt benne.

– Biztos benne?

– Ez az, hadnagy úr.

– Oké, Mr. Keller. Még találkozunk. Köszönöm, hogy segített.

– Bólintott a rendőrtiszt felé, hogy kísérje ki Kellert, majd telefonon behívta Bartyt.

Úgy éreztem, szorul a hurok körülöttem. Folyt rólam a víz.

– Valami nem stimmel ebben az ügyben – mondta Renick az íróasztalnál ülve. – Kezdettől fogva van egy olyan érzésem, hogy ez nem egy normális emberrablás.

– Hogy érted ezt? – kérdeztem, s tudtam, hogy remeg a hangom.

– Hát egyen meg a fene, ha tudom, de ki fogom találni. Barty bejött. – Mi újság?

Renick elmondta, mit mondott Keller. Barty az asztal sarkán ült meredten. – Egyedül ment, de vörös hajjal. Ez meg sötét hajú. Már ketten vannak: Keller is, a stewardess is megesküszik, hogy a lánynak vörös haja volt. Milyen néven utazott? Renick elővett egy aktát, és belenézett:

– Ann Harcourt. Los Angelesbe ment. Kicsoda ez az Ann Harcourt? Ide figyelj, Barty, hagyj abba mindent. Tudni akarom, ki ez a lány. Állítsd rá a fiúkat. Vond be Los

Angelest is. Ellenőrizzék az összes hotelt, hátha hotelben szállt meg.

– Mire gondolsz, John?

– Valami nem stimmel ebben az ügyben. Az emberrabló Jerry Williams néven mutatkozik be a lánynak, akit az már hónapok óta nem látott. Ráveszi, hogy menjen a Kalóz kocsmába. Ott aztán a lánynak nyoma vész. Aztán egy barna sportöltönyös, nagydarab fickót látnak a lány kocsijában, fél tizenegykor. És hallanak egy másik kocsit is, de azt nem látják. Aztán ugyanez a pasas feltűnik a lánnyal a repülőtéren, tizenegykor. A lány ekkor már azt a ruhát viseli, amelyikben megtaláltuk. Az idő stimmel. A Kalóz kocsmából a repülőtérig körülbelül fél óra az út. Ez tehát rendben lenne. Lehetséges, hogy elrabolták. Az is lehetséges, hogy úgy ráijesztettek, hogy átöltözött, felvett egy vörös parókát, és elment a férfival. De mi történik azután? – Öklével az asztalra csapott. – Egyedül utazik el. Tizennégyen vannak a gépen rajta kívül, mind párban. Egészen biztos, hogy semmi közük nincs a lányhoz. A stewardess mindegyiküket ismeri. A férfi pedig, aki a repülőtérre vitte, szépen kisétál onnan, és eltűnik. Aztán… a táska a holttesttel együtt előkerül, teli van régi újságpapírral. Aztán az a furcsaság is kiderül, hogy két teljesen egyforma táska van. – Renick elhallgatott, Bartyra nézett. – Eddig érted?

– Lehet, hogy az emberrablás csak álca – mondta Barty.

– Tegyük fel, hogy ez az Ann Harcourt valójában Odette Malroux. Ezt persze még be kell bizonyítani.

– Igen – hagyta rá Renick. – Hát rajta, kezdjetek hozzá. Ellenőrizzétek ezt a lányt, de alaposan.

Hozzám fordult. – Fotóztasd le a ruhát. Add rá valamelyik irodistára, satírozzák ki az arcát. Hátha valaki felismeri. A képet pedig add ki a lapoknak, Los Angelesbe is. Felvettem a ruhát, és visszamentem az irodába. Úgy éreztem, mintha minden csontom elolvadt volna. Egyre szorult körülöttem a hurok. Még huszonnégy óra – ha ugyan van annyi –, és Renick már engem fog gyanúsítani. Valahogy be kell bizonyítanom, hogy O'Reilly a gyilkos, de hogyan?

A következő órában túlságosan el voltam foglalva ahhoz, hogy a magam bajával törődjek. Lefotóztattam a ruhát, tartottam egy sajtótájékoztatót, és kiadtam a fotót, Los Angelesbe is. Eljött az ebédidő. Renickkel és Bartyval éppen ebédelni készültünk, amikor megszólalt a telefon. Mindhárman Renicknél ültünk, ővette fel.

– Nina – mondta. – Veled akar beszélni. – Átvettem a kagylót.

– Igen – szóltam bele. – Épp ebédelni megyek.

– Harry, hazajönnél? – Furcsa mellékzöngéje volt a hangjának; megszólalt benne valami, amit még sose hallottam, de azonnal kivert tőle a víz. – Beszélnünk kell.

A hangjából áradó félelem megrendített.

– Máris jövök – mondtam, és letettem. – Nina azt akarja, hogy vele ebédeljek. Valami történt. Nyilván a szokásos otthoni ügyek. Kettőre visszajövök – mondtam.

– Hát persze, menj csak – mondta Renick. Egy aktát olvasgatott, fel se nézett. – Vidd el a kocsit. Szeretném, ha kettőre visszaérnél.

Amint kiléptem az irodából, rohanni kezdtem. Be a rendőrautóba, és gyorsan haza. Tudtam, hogy valami baj történt. Nem tudtam, hogy mi, de Nina hangjából hallottam, hogy valami nagyon rossz.

Az utcán álltam meg a kocsival, beszaladtam a házba. Kinyitottam az ajtót.

– Nina?

– Itt vagyok, Harry – szólt ki a nappaliból. Átmentem az előszobán, kinyitottam a nappali ajtaját, beléptem. Aztán földbe gyökerezett a lábam.

Nina egy széken ült, szemben velem. Kicsi volt, sápadt és nagyon félt.

Mellette pedig keresztbe vetett lábbal O'Reilly terpeszkedett. Sofőregyenruháját sportos ingre és üvegzöld nadrágra cserélte. A fogát piszkálta egy gyufaszállal, és gúnyosan rámvigyorgott, amikor összenéztünk. Jobb kezében egy harmincnyolcas rendőrségi automata pisztolyt tartott. A csövét rám szegezte.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

I.

– Gyere csak, hapsikám, csatlakozz a társasághoz – mondta O'Reilly. – Bár a feleséged mintha nem méltányolna engem eléggé.

Odamentem Ninához. Gyorsan túljutottam a megrázkódtatáson, hogy O'Reilly a lakásomban van, s vad düh lépett a félelem helyére.

– Jobb ha lelép, mielőtt kidobom – mondtam. Elvigyorodott, kivillantotta fehér fogait.

– Ide figyelj, hapsikám – mondta. – Lehet, hogy elboldogulsz a magad fajtájával, de az enyémmel nem. Ilyent, mint te vagy, kettőt felfalok egy pillanat alatt.

Nina a karomra tette a kezét. Szorításából figyelmeztetést olvastam ki.

– Mit akar?

– Na, mit gondolsz? Azokat a kazettákat. És meg is szerzem őket.

– Szóval maga ölte meg a lányt.

Az állkapcsát simogatta, s még szélesebben vigyorgott:

– Valóban? A bizonyítékok arra utalnak, hogy te voltál. Ugyan, hogy te micsoda balek vagy. Túl sokat jár a szád.

Ha ezt a kazettaügyet magadban tartottad volna, Rhea és én ültünk volna nyugodtan a babérjainkon. De neked eljárt a szád. És ez a kazettatéma nagyon felidegesítette Rheát. Engem ugyan nem, de miután ő és én együtt dolgozunk ebben a buliban, megígértem neki, hogy megszerzem a szalagokat

– Az baj – mondtam. – Mert nem fogod megszerezni. Ha valaki megszerzi, hát az csak Renick lesz.

A kezében tartott pisztolyra nézett, majd rám.

– Tegyük fel, hogy ezt a kis műszert a feleséged bal lábára irányítom. S tegyük fel, hogy meghúzom a ravaszt. Megtenném, ha nem adod át a szalagokat.

Nina nyugodtan megszólalt. – Ne törődj vele, Harry. Én nem félek tőle.

Megszólaltam. – Ha elsüti azt a fegyvert, legalább tízen állják majd útját kifelé. Ezt az olcsó trükköt ezúttal nem sikerül működtetni. – És most tűnjön el gyorsan.

Hátradőlve nevetett. – Hát, ez megért egy próbát – mondta. – De igazad van. Egyikőtöket sem lövöm le. – A pisztolyt a farzsebébe tette. – Hát jó, beszéljünk az üzletről. Szükségem van a kazettákra, és te oda is fogod adni őket. Hol vannak?

– A bankomban, ahol maga aligha fér hozzá.

– Ugyan már, te szerencsétlen balek. Szépen elmegyünk a bankodba, és ott átadod.

– Nem hinném. Nem fogja megszerezni. Ez az utolsó szavam. És most tényleg tűnjön el.

Hosszan rám nézett.

– Hát jó, ha ennek így kell lennie. – Nem mozdult – És most szépen meggyőzlek, hogy mégiscsak add ide nekem azokat a kazettákat. Sok millió dollárról van szó ebben a buliban. És azok a kazetták megfúrhatják az én szépen kidolgozott kis tervemet. Ez pedig nem fog megtörténni. Engem semmi nem izgat, amíg a tervem működik. Az összes pénz az enyém lesz, ezért aztán mindent kénytelen vagyok megtenni, hogy megszerezzem azokat a kazettákat Mutatok neked valamit.

Egy kis kék üveget vett ki a zsebéből. Kihúzta a dugóját, és a folyadékból egy keveset nagyon óvatosan az asztalra öntött. A folyadék – mintha élt volna. Sustorgott, s gyorsan kis tócsába gyűlt össze az asztal közepén. Láttam, amint felszedi a lakkot, a festéket, és megkeményedik.

– Ez kénsav – magyarázta. – Ezt a löttyöt önti az ember azoknak az arcába, akik nem akarnak együttműködni. – Kegyetlenség ült ki az arcára. – Ismerek valakit, aki megszervezné, hogy ezt a lét a feleséged arcába öntsék, Barber, s az egész alig száz dollároma kerülne. Kemény fickók. És ne áltasd magad azzal, hogy meg tudod őt védeni. Betörnek ide, amikor nem számítasz rájuk, és ne félj, terád is gondjuk lesz. Vagy megkapom a kazettákat most, vagy a feleséged tizenkét órán belül vak lesz, és leég a hús az arcáról. Ez hogy hangzik?

Éreztem, hogy Nina megszorítja a karomat. Mindketten a bugyborékoló, sistergő folyadékot bámultuk az asztalon. O'Reillyre néztem. A kis szürke szemben fészkelő gyűlölet

meggyőzött arról: nem viccel. Megtenné. És én nem tudnám megvédeni Ninát.

Le voltam győzve. Tudtam. Felálltam.

– Rendben van, menjünk. – Nina megfogta a karomat.

– Nem, nem mész! Nem meri megcsinálni! Harry, kérlek! Leráztam a karját: – Ez az én dolgom. Nem a tiéd.

Az ajtóhoz mentem, ő mozdulatlanul, tágra nyílt szemmel bámult utánam. O'Reilly felállt – Igaza van a srácnak, bébi. Te maradj csak nyugton. És óvatosan takarítsd fel ezt a mocskot, ha nem akarod összeégetni a csinos kis kacsódat.

– Harry! – kiáltott Nina, és felugrott. – Ne tedd meg! Ne add oda neki!

Kimentem a házból, le a kocsihoz, O'Reilly mögöttem. Beült mellém.

– Ez a pech, mi, balek? – mondta. Máskor majd befogod a szádat. Most aztán tényleg egyedül vagy. Hogy halad Renick? Még nem gyanakszik rád?

– Még nem. – Elhúztam a járdától. Gyűlöltem ezt az embert, szinte fojtogatott a belőle áradó hideg, gonosz indulat. Túl későn döbbentem rá, milyen ostoba voltam, hogy szóltam Rheának a kazettákról. Ha most kiadom őket a kezemből, akkor – mint O'Reilly is mondta – tényleg teljesen védtelen vagyok. Csak a puszta szavam áll szemben az ö vallomásával, és neki módjában áll az ország legjobb ügyvédjét felfogadni, aki fasírtot csinál a történetemből.

– Ha megbuksz, balek – mondta O'Reilly –, meg ne próbáld Rheát vagy engem belekeverni. Mindkettőnknek kőkemény alibink van.

– Hát ez szép tőletek – mondtam és ránéztem. Zavart láttam a tekintetében.

– Túlságosan is nyugodt vagy, különösen ha azt nézzük, mekkora balhéban csücsülsz – mondta. – Nem is gondoltam volna, hogy ilyen jók az idegeid.

– Én sétáltam bele a balhéba – mondtam –, hát majd vállalom, ami jön. De ha elfogadsz egy jó tanácsot, azt ajánlom, ne légy olyan biztos a dolgodban, haver. Mert ahogy elnézlek, te semmit nem tudsz a nőkről.

Ez szíven találta. Felém fordult, és gyanakodva nézett.

– Hogy érted ezt?

– Majd rájössz. Én sokáig újságíró voltam. Ismerem az ilyenfajta nőket. És egyet biztosan tudok: Rhea Malroux nem egy vastag nyakú írrel akarja leélni hátralévő éveit. És ne csapd be magad; se több, se jobb nem vagy, csak egy ír exzsaru, akit kicsit kismirgliztek. Igaz-e? Ha Malroux meghal, és a nő örökli a pénzt, te azonnal lapátra kerülsz. Tudni fogja, hogyan csinálja. Észre se veszed, mi történik, s már megint állástalan, kiszuperált zsaru leszel.

– Tényleg? Ezt gondolod? – Vékony ajka mosolyra húzódott, de a szeme nem nevetett. – Ne áltasd magad, balek. Te már rég nem leszel, amikor Rhea és én még mindig házasok leszünk.

Kipréseltem egy nevetést magamból. – Hát ez a legjobb vicc, amit valaha hallottam.

Megálltam a bank előtt. Még nem volt két óra, az ajtók zárva voltak.

– Te tényleg azt hiszed, hogy egy ilyen nő, mint Rhea, hozzá fog menni egy ilyen bikanyakú írhez, mint te? Lehet hogy én balek vagyok, de legalább nem az egyetlen.

– Fogd be a pofád, ha nem akarod, hogy én fogjam be – horkantott, s a feje elvörösödött.

– Hát jó. Nem szólok egy szót sem, ha ennyire érzékeny vagy – mondtam. Kis szünet után folytattam: – De tudom, hogy én mit csinálnék a helyedben.

– Tényleg? És mit csinálnál?

Egyre izgatottabb lettem. Éreztem, valóban figyel rám. Éreztem.

– Bebiztosítanám magam, hogy Rhea ne tudjon kidobni. Egyértelművé tenném, hogy mostantól én vagyok a főnök.

Meg se moccant. Szinte hallottam, ahogy zakatolnak a fejében a fogaskerekek. Majd elmosolyodott:

– Sajnállak téged, balek. Olyan hülye vagy. hogy az már nem is igaz.

– Hát jó. Szóval én vagyok a hülye. Kinyitották a bankot.

– De azért mondok neked valamit. Mostantól ne higgy senkinek. Én is átváglak, ha tudlak. De hogy Rhea átvág, az egészen biztos. Te még nálam is nagyobb balek vagy, de én nem foglak sajnálni. Kiszállt a kocsiból.

– Na gyerünk, haver. Pihentesd a szád, ide a kazettákat.

Bementünk, kivettem a kazettákat, átadtam neki. Nem tehettem mást.

– Vigyázz rá, el ne veszítsd. Ezek most éppolyan fontosak neked, mint nekem voltak.

– Nem kellenek a tanácsaid – mondta, és kisétált a bankból. Nyugtalanság fészkelte magát húsos arcára.

II.

Kettő után értem vissza az irodába. Üzenet várt Renicktől, hogy azonnal látni akar, amint visszaérek. Ez akármit jelenthetett. Bármit. Még azt is, hogy tudja, én voltam a férfi a barna sportöltönyben. De már nem törődtem vele. Tudomásul vettem, hogy legyőztek. Tudtam, ha Renicknek egyszer rám terelődik a figyelme, semmivel nem tudom alátámasztani a történetemet. Odette meggyilkolását könnyedén rám lehet verni. Ha meg akarnám menteni magam, be kellene bizonyítanom, hogy O'Reilly ölte meg Odette-et. Annyit tudtam, hogy legalábbis kételyt ültettem belé Rheával kapcsolatban. Nem tartottam valószínűnek, hogy megsemmisíti a két kazettát, hisz ez volt az egyedüli eszköz a kezében Rheával szemben. És ameddig a kazetták léteztek, volt egy halvány esélyem, hogy ki tudom játszani őket.

Tudtam, hogy Nina aggódva vár életjelt tőlem, felhívtam. Mivel a központon keresztül beszéltünk, óvatos voltam.

– Megkapta – mondtam. – Nem volt más mód. Ne mondj semmit. Hadd beszéljek én. Nem néz ki olyan rosszul az ügy. Majd otthon beszélünk róla. Amint innen el tudok szabadulni, megyek.

– Rendben van, Harry. – Remegett a hangja, ettől rosszul éreztem magam.

– Ne aggódj, drágám, majd megoldom valahogy. – Letettem a kagylót.

Két óra után húsz perccel mentem át Renickhez. Egy jelentést olvasott éppen, nagyon koncentrált rá. Felpillantott, amint beléptem, s egy szék felé intett. – Egy másodperc – mondta. Talán csak képzelődtem, de úgy éreztem, hogy a hangja nem olyan barátságos, mint másfél órával ezelőtt. Leültem, és rágyújtottam. Már nem féltem. Jöjjön, aminek jönnie kell. Megpróbálom végigblöffölni az ügyet, s ha a blöff nem működik, akkor vállalom, ami rám vár.

Végül letette a jelentést az asztalra. Hátradőlt, rám nézett. Arca kifejezéstelen volt, de a tekintete fürkésző. Mint amikor egy rendőr néz a gyanúsítottra. Vagy csak képzelődtem? – Harry, találkoztál és beszéltél valaha Odette Malroux-val? – kérdezte. A szívem nagyot dobbant.

– Nem. A család akkor jött ide, amikor börtönben voltam. Nem is volt alkalmam interjút készíteni vele – mondtam, szándékosan félreértve a kérdést. S közben azt gondoltam: az első hazugság. S mostantól folytatnom kell, amíg Renick sarokba nem szorít.

– Szóval semmit nem tudsz róla?

– Semmit. – Levertem a hamut. – Miért kérdezed, John?

– Csak úgy. Gyűjtöm az információkat.

– Talán tudok valamit, ami segíthet. Malroux francia nemzetiségű. Franciaországban az örökösödési rendszer olyan, hogy a gyereket nem lehet kitagadni. Odette örökölte volna Malroux vagyonának a felét, ha túlélte volna őt. Most, hogy halott, minden a feleségé.

– Ez érdekes.

Az volt az érzésem, ez nem újság a számára: tudta, mielőtt én mondtam volna. Kis szünet után megszólalt.

– Tehát nem tudod, hogy volt-e a lánynak szeretője. Nem volt szűz.

– Semmit nem tudok róla – mondtam nyugodtan.

Kinyílt az ajtó, Barty jött be. – Van valamim a számodra, John – mondta, rám se hederítve. – A Los Angeles-i rendőrségnek mázlija volt. Az első szálloda, ahová bementek, bejött. Egy lány Ann Harcourt néven bejelentkezett a Regent Hotelbe. Nyugodt kis hely, soha semmi balhé. A portás adott személyleírást. A kék-fehér ruhát viselte. Taxival érkezett, éjjel fél egykor. Lenyomozták a taxit, a sofőr emlékszik, hogy a repülőtéren vette föl. Az egyetlen gép akkortájt Palm Cityből érkezett. A lány a szobájában maradt egész vasárnap, minden étkezést felküldetett. Azt mondta, nem érzi jól magát. Egyetlen távolsági beszélgetése volt, Palm Cityből hívták, este kilenc körül. Hétfőn is a szobájában maradt, majd este tízkor kijelentkezett, taxit hívott. A sofőr azt mondja, a repülőtérre vitte.

– Hagyott ujjlenyomatot a szobában?

– Persze. Otthagyott egy csomó műanyag hajkefét is. a szobaasszony látta, amikor használta. Azon egy sereg ujjlenyomat van, máris küldik.

– Lefogadom – mondta Renick –, hogy Ann Harcourt azonos Odette Malroux-val. Most kaptam meg a boncolási jegyzőkönyvet. Tarkón vágták, attól elájult, és akkor megfojtották. Nem volt dulakodás. Nyilván meglepték. És még valami érdekes lehet, Barty. A lábujjai közt meg a cipőjében homok volt, tengerparti homok. Mintha a tengerpart homokján sétált volna egy randevúra. A fiúk a laborból úgy gondolják, meg tudják mondani, hogy a part melyik részéről való a homok.

Barty felmordult: – Azok mindig azt hiszik, hogy csodákra képesek.

Hátborzongató és idegesítő volt ott ülni, és hallgatni ennek a két embernek a beszélgetését; s közben tudni, hogy egyik sem hajlandó tudomást venni rólam. Mintha ott se lennék.

– Nos, ha nincs rám szükséged, John – mondtam és felálltam –, visszamegyek az irodámba. Rengeteg a munkám. Mindketten felém fordultak.

– Rendben van – mondta Renick –, de ne hagyd el az épületet. Egy idő múlva szükségem lesz rád.

– Az irodában leszek. – Kimentem. A lépcső tetejéről láttam, hogy az épület egyetlen kijáratánál néhány nyomozó ácsorog és beszélget. Ügyet sem vetettek rám.

Bementem az irodámba, becsuktam az ajtót.

Ez a két ember vajon a kijáratot őrzi? Biztosak akarnak lenni abban, hogy nem szököm meg?

Leültem az asztalhoz, és éreztem, hogy az agyam megbénul. Máris csapdába csaltak? Renick vajon rájött, hogy benne vagyok az ügyben?

Dolgozni próbáltam, de nem tudtam koncentrálni. Járkáltam, szívtam egyik cigarettát a másik után, és valami csapdán törtem a fejem, amelybe O'Reillyt becsalogathatnám. Semmi nem jutott eszembe.

Egy óra múlva kimentem a mosdóba. A két nyomozó még mindig ott állt. Amikor visszamentem, megcsörrent a telefon.

– Bejönnél? – kérdezte Renick.

Az idegeim valóban cafatokban lógtak. Ha nem lett volna ott az a két őr, lehet, hogy megszököm.

Erőt vettem magamon, és átmentem Renickhez. Éppen kilépett az ajtaján, amikor odaértem. – Meadows hívat bennünket – mondta.

Meadows az asztalnál dolgozott. Mikor beléptünk, felnézett. – Nos, mi újság? – kérdezte, szivar után kotorászva. Renick leült. Én egy üres íróasztalhoz telepedtem, távolabb tőlük.

– Biztos vagyok benne, uram, hogy a lányt soha nem rabolták el – mondta Renick. Meadows épp a szivarvéget akarta leharapni, de félbehagyta a mozdulatot.

– Sose rabolták el?

– Ez egy megjátszott emberrablás volt. Ő és az a sportöltönyös pasas találták ki együtt. Az az érzésem, hogy a pasas a pénzre hajtott, és nyilván meggyőzte a lányt, hogy segítsen neki. Csak úgy tudták a pénzt kiszedni az öregből, ha megjátsszák ezt az emberrablást.

Meadows nagy levegőt vett, meg se mozdult.

– Remélem, biztos ebben, John.

– Eléggé biztos vagyok benne – mondta Renick. majd beszámolt Meadowsnak az Ann Harcourttal kapcsolatos fejleményekről. – Tíz perccel ezelőtt megkaptam az ujjlenyomatát, ö volt Odette Malroux. semmi kétség. Tudjuk, hogy egyedül ment Los Angelesbe, és egyedül jött vissza. Ez azt is jelenti, hogy önként utazott. Nem rabolták el.

– A fene egye meg – morgott Meadows. – És hogy ölték meg?

– A partnere átvette a váltságdíjat, és megállapodtak, hogy találkoznak valahol. A partner nyilván az összes pénzt magának akarta, így aztán hogy elhallgattassa a lányt, fejbe vágta és megfojtotta.

A kezem ökölbe szorult, körmömet a tenyerembe vájtam, mialatt Renick beszélt.

– És ki a pasas? Van már valami nyom? – kérdezte Meadows.

– Több is – mondta Renick nyugodtan –, de nem elég a letartóztatáshoz. Az orvos homokot talált a lány cipőjében, a laborosok megpróbálják megtalálni a helyet, ahonnan

való. Le merném fogadni, hogy Odette valamelyik tengerparti strandon találkozott a partnerével.

– Jobb, ha ebből semmi nem megy ki a sajtónak, Barber. Ez robbanni fog, mint a dinamit.

– Igenis – mondtam.

Meadows Renickre nézett. – Valóban úgy gondolja, hogy a lány ki akart szedni az apjából ötszázezer dollárt?

– Szerintem a gyilkos beszélte rá – mondta Renick –, a lány pedig bevette ezt az egészet, és meggyilkoltatta magát. Mondanom kellett valamit, nem ülhettem ott, mint egy süketnéma.

– Ha a pasas átvette a váltságdíjat – szólaltam meg, s reméltem, hogy a hangom simább, mint amilyennek én hallottam –, miért nem lépett le? Nem kellett volna találkoznia a lánnyal, nem kellett volna megölnie.

Renick rám pillantott, majd elfordította a fejét és rágyújtott.

– Tegyük föl, hogy lelép a pénzzel. De a lány esetleg az egészet elmondja az apjának. Tehát a gyilkos rájött, hogy a lány veszélyes lehet, s ezért elhallgattatta. – Megcsörrent a telefon. Renick felvette. Egy percig hallgatott, majd megszólalt: – Valóban? Óriási! Biztosak benne? – Letette a kagylót. Meadowshoz fordult, folytatta: – A laborosok azt mondják, hogy a homok az East Beachről való. Az egy mesterséges strand, és biztosak benne, hogy a homok onnan való, és ott bungalók is vannak, amiket ki lehet bérelni. Odamegyek.

– Rám nézett. – Szeretném, ha velem jönnél, Harry.

Hát pont ezt nem akartam. Bill Holden persze fel fog ismerni. És ekkor rádöbbentem, hogy nem fizettem ki neki a ház utolsó heti bérét.

– Inkább folytatom a munkámat, John. Le vagyok maradva.

– Hagyd a rutinmunkát. Majd megcsinálod. Most gyere velem.

– Ide figyeljen, Barber – szólt Meadows. – Ne adjon ki több információt a sajtónak. Mondja meg, hogy természetesen dolgozunk az ügyön, de lelassultunk. Hazudjon egy kicsit. Ha kiderül, hogy a lány megjátszotta ezt az emberrablást, hogy kiszedje a pénzt a szeretőjének az apjából, az nagy baj. Mondtam, hogy értem. Amíg beszélt, Renick telefonon riasztotta a csapatát.

– Gyerünk – mondta. – Azonnal jelentek, uram, amint visszaérek.

Amikor kimentünk az irodából, azon töprengtem, kérjek-e Renicktől kölcsön pénzt, hogy Holdennek kifizessem a bért. Aztán úgy döntöttem, nem teszem. Nem is hittem, hogy lenne nála ötven dollár. Reméltem, hogy Holden nem említi majd, hogy tartozom neki. Igaz, ebben sem reménykedtem olyan nagyon. Semmit nem tehettem.

Amikor a lépcsőhöz értünk, láttam, hogy Renick jelt ad a nyomozóknak. Követtek bennünket. Mi beszálltunk a hátsó ülésre, ők ketten a sofőr mellé. S egy másik kocsi is jött utánunk a technikusokkal.

Hat óra körül értünk East Beachre, a strand még zsúfolt volt. Renick felém bólintott, és indult a bejárat felé. Én mögötte maradtam, úgy éreztem magam, mint egy bika, amelyet a vágóhídra visznek.

Bill Holden az irodájában volt. Mikor beléptünk, felnézett:

– Helló, Mr. Barber – mondta, és felállt. Érdeklődve nézett Renickre.

– Ő Renick hadnagy, a városi rendőrségtől, Bill. Szeretne megkérdezni néhány dolgot.

Holden csodálkozott: – Hát persze, hadnagy úr, kérdezzen. Na most, gondoltam. Most olyasmi jön, amiből ha nem vágom ki magam egy ügyes hazugsággal, végem van. Renick megszólalt. – Egy lány után nyomozunk. Húsz év körüli, csinos, vörös hajú, és kék-fehér ruhát viselt, valamint nagy napszemüveget ós tornacipőt. Ismerős a leírás? Hőiden egy pillanatig se töprengett, megrázta a fejét: – Sajnálom, hadnagy úr, nem érdemes ilyesmit kérdezni tőlem. Több ezer lányt látok minden szezonban. Egyik olyan nekem, mint a másik, akár a homokszemek. Meg se látom őket.

– Jó okunk van, hogy azt higgyük, a lány itt járt szombaton éjfél körül. Itt volt maga akkor?

– Nem. Nyolckor leléptem. – Holden rám nézett. – De maga itt volt, Mr. Barber?

Valahogy sikerült nyugodtabbnak látszanom, mint amilyen voltam.

– Szombaton nem, Bill. Otthon voltam. – Renick rám meredt.

– Nos. akkor nem tudok segíteni, hadnagy úr – mondta Holden.

– Miből gondolja, hogy Mr. Barber itt volt szombat éjjel? – kérdezte Renick megtévesztően kedves hangon.

– Úgy gondoltam, hogy itt volt, mert…

Közbevágtam: – Béreltem itt egy házat, John. Egy könyvet terveztem. Úgy gondoltam, hogy nem tudnék otthon dolgozni.

– Ez igaz?– Kínos volt, hogy hallottam a hangjából a hitetlenséget. – Nem is mondtad.

Erőltetetten elmosolyodtam. – A könyv nem jött össze. Renick rám nézett, majd Holdenhez fordult. – Minden ház zárva volt szombat éjjel?

– Persze. Én magam zártam be mindet. Természetesen Mr. Barber házát kivéve. Nála volt a kulcs.

– És egyik lakatot se feszítették fel?

– Nem.

– Te is bezártad a házat, Harry?

– Azt hiszem. Nem vagyok biztos benne, lehet, hogy nem.

– Melyik volt a te házad?

– Az utolsó a bal oldalon, hadnagy úr. – Holden zavartan kapkodta a pillantását hol rá, hol Renickre.

– Van most valaki a házban?

Holden a falon lévő táblázatra nézett. – Most éppen üres.

– Látta valaha Odette Malroux-t? – kérdezte Renick.

– A lányt, akit elraboltak? – A fejét rázta. – Ő soha nem jött ide, hadnagy úr. Őt biztosan megismerném, elég képet láttam róla. Soha nem járt itt.

Renick az ajtó felé indult, én utána. Holden megszólalt:

– Mr. Barber…

Na most, gondoltam. – Mindjárt jövök – mondtam. Megfordultam, vágtam egy grimaszt. Renick megállt.

– Miről van szó? – kérdezte Renick, s nem engedte, hogy kitessékeljem a kis irodából.

– Ó, semmi, hadnagy úr. Semmi fontos – mondta Holden végképp összezavarodva.

Kiléptünk a forró napfénybe. Csendben mentünk végig a homokra fektetett deszkákon. Elkerültük a félpucér napozókat, akik azért megbámultak minket, s biztosan eltűnődtek azon, kik lehetünk mi, állig felöltözve. Elértünk a házhoz, ahol Odette meghalt.

A kulcs a zárban volt. Renick kinyitotta az ajtót, belépett. Körülnézett, majd felém fordult, s szigorúan megszólalt: – Nem mondtad nekem, hogy kibérelted ezt a házat.

– Kellett volna? – Az ajtóban maradtam. – Fel sem merült bennem, hogy érdekelhet.

– Lehet, hogy itt gyilkolták meg.

– Úgy gondolod? Nem inkább a tengerparton?

– Szeretném, ha visszaemlékeznél. Bezártad az ajtót vagy sem?

– Nem kell emlékeznem, tudom, hogy nem zártam be. Nem mondtam Holdennek. Nem akartam, hogy dühös legyen rám. A kulcsot a zárban hagytam. Hétfőn találtam meg, amikor kijöttem az írógépemért.

– Szóval lehet, hogy itt gyilkolták meg.

– Ezek nem komoly zárak. Bármelyik házban meggyilkolhatták, de a vízparton is.

Eltűnődött egy darabig, én közben a szívverésemre figyeltem. Aztán az órájára nézett.

– Hát jó, Harry, hazamehetsz. Ma éjjel már nincs szükségem rád. Kérd meg valamelyik fiút, hogy vigyen haza. És mondd meg a többieknek, hogy jöjjenek ide.

– Szívesen maradok, ha segíthetek – mondtam.

– Nem kell. Menj haza nyugodtan.

Most nem nézett rám, a szobát vizsgálgatta. Tudtam, mi fog történni abban a pillanatban, ahogy kiteszem a lábam. Darabokra szedik a házat. Minden centimétert végignéznek, és előbb-utóbb megtalálják Odette ujjlenyomatát. Esetleg Rheáét és O'Reillyét is. És persze az enyémet, de ez nem aggasztott. Az aggasztott, hogy Renick majd visszamegy Bill Holdenhez, megkérdezi, hogy látott-e egy nagydarab, széles vállú embert barna sportöltönyben, mire Holden elmondja neki, hogy én viseltem barna sportöltönyt. De vajon ez bizonyíték-e arra, hogy én öltem meg Odette-et? Úgy gondoltam, még van egy kis időm. Igaz, gyorsan múlik, de talán egy kicsi még van.

– Akkor holnap találkozunk, John – mondtam.

– Igen – felelte. Akkor se nézett rám, amikor kimentem a házból, és elindultam Holden irodája felé.

Holden az ajtóban állt.

– Sajnálom, hogy nem rendeztem a számlát, Bill – mondtam. – Egyszerűen kiment a fejemből. Küldök holnap egy csekket. Rendben van?

– Jobban örülnék, ha most rendezné, Mr. Barber – mondta Holden zavartan. – A főnököm nem ad hitelt.

– Az irodában hagytam a pénztárcámat. Küldök egy csekket. Mielőtt bármit mondhatott volna, odamentem a rendőrautóhoz. Szóltam az egyik fiúnak: – A hadnagy úr kéri, hogy menjenek az utolsó házhoz. Én hazamegyek. Busszal.

Az egyik nyomozó, aki a lépcsőnél álldogált, megszólalt: – Oké, Mr. Barber. De majd mi hazavisszük. Itt nekünk úgysincs dolgunk. Csak magukat kísértük el.

Itt az alkalom, hogy meggyőződjek róla: igaz-e, amit gyanítok.

– Busszal megyek. Viszlát, fiúk. – Elindultam a megálló felé. Amikor elindult velem a busz, a vállam fölött hátranéztem. A két nyomozó közvetlenül a busz mögött jött a rendőrautóval. Most már biztosan tudtam, hogy kigyulladt a piros lámpa: én voltam az egyes számú gyanúsított Odette Malroux meggyilkolásában.

TIZENHARMADIK FEJEZET

I.

Amikor becsuktam az előszoba ajtaját, Nina jött ki a nappaliból. Sápadt volt, aggodalom ült az arcán. Hozzám szaladt, lábujjhegyre állt, hogy megcsókoljon. Szorosan átöleltem. – Harry… – suttogta. – Itt voltak ma délután, amíg én nem voltam itthon, és átkutatták a házat.

– Miből gondolod?

– Halkan beszélj. Nem gondolod, hogy elrejtettek valahol egy mikrofont?

Erre a lehetőségre nem gondoltam.

– Ha valahol, hát akkor a nappaliban.

– Én már körülnéztem, de nem találtam semmit.

– Várj itt. – Bementem a nappaliba, egyenesen a rádióhoz, bekapcsoltam, jó hangosra állítottam. Jazz szólt. Az ablakhoz mentem, kinéztem. Nem láttam rendőrautót, de biztos voltam benne, hogy ott rejtőznek valahol. A konyhaablakon is kinéztem.

A kert végében lévő úton két katona dolgozott, közel a konyhaajtóhoz. Az egyikük fenn volt a távírópózna tetején, a másik alatta. Nem kapkodtak a munkával.

Miközben Nina a nappali ajtajából figyelt, szisztematikusan keresni kezdtem a mikrofont. Végül megtaláltam, a radiátorba rejtették. Ha nem lenne némi tapasztalatom a rendőrség módszereit illetően, sose találtam volna meg. A rádiót a radiátorhoz húztam, hagytam, hogy a jazz harsogjon bele a mikrofonba.

– Most nem hallanak – mondtam. – Miből jöttél rá, hogy itt voltak?

– Nem is tudom. Megéreztem. – Hirtelen leült, ijedten nézett rám. – Amint beléptem az ajtón, éreztem, hogy valaki járt itt. Benéztem a szekrénybe, s láttam, hogy turkáltak a ruháim között. – összerázkódott. – Mit jelent ez, Harry?

– Azt jelenti, hogy gyanakszanak rám. Most is szemmel tartanak.

Hirtelen támadt egy ötletem. Bementem a hálószobába, kinyitottam a szekrényt, és megnéztem az öltönyeimet. A barna sportöltöny nem volt ott.

Egy nyomasztóan hosszú pillanatig bámultam a helyét, majd visszamentem a nappaliba.

– A barna sportöltönyt keresték, el is vitték.

Nina próbálta visszatartani a sírást. A szívem elfacsarodott.

– Mit fogunk csinálni, Harry? Nem tudom elviselni a gondolatot sem, hogy megint elveszíthetlek. Mit fognak veled csinálni?

Nagyon jól tudtam, hogy mit fognak velem csinálni: emberölésért halálra ítélnek, de ezt nem mondtam Ninának.

– Miért adtad oda a kazettákat? – kérdezte rémülten. – Én inkább…

– Hagyd abba! Az én bajom. A pasas nem blöffölt. Oda kellett adnom.

Nina az öklével a térdét verte. – És mit fogunk most csinálni?

– Nem tudom. Biztos van kivezető út. – Gondolkodni próbáltam.

– El kell mondanod Johnnak mindent. Segíteni fog, biztos vagyok benne.

– Semmit nem tehet értem. Nincs bizonyíték. Az egyetlen reményem, hogy O'Reilly vallani fog, de gőzöm sincs, hogyan érhetném ezt el.

– Mi történt a váltságdíjjal?

Rámeredtem. Izgalom futott végig rajtam. Eszembe jutott, amit O'Reilly mondott: „Találjátok meg a váltságdíjat, és megtaláljátok a gyilkost."

– Mi az, Harry? Eszedbe jutott valami?

– A pénz! Hol lehet? Ötszázezer dollárt kis címletekben nem könnyű elrejteni. Hova dughatták? Nem bankba, az biztos. A házba? Vajon meg merik ezt kockáztatni? Hiszen tudniuk kell, hogy amint engem letartóztatnak, azonnal belekeverem őket, és Renick átkutatja a házat. Nem hinném, hogy oda rejtenék, de akkor hová?

– A bankba, egy páncélszekrénybe?

– Az kockázatos. Számlát kell nyitni, kulcsot kérni… – A legvalószínűbb hely egy csomagmegőrző. Az állomáson vagy a repülőtéren. És O'Reillynek igazán nem jelenthet nehézséget, hogy egy bőröndöt valami ilyen helyen eldugjon. Senki nem figyel rá, s ha kell, hozzájuthat gyorsan a pénzhez, még igazolnia sem kell magát.

– El kell mondanod Johnnak.

– Az nem segít. El kell kapni O'Reillyt, amikor kiveszi a bőröndöt. Tetten kell érni, csak ez segíthet rajtam.

Nina lemondóan legyintett. – Soha nem fogja hagyni, hogy elkapják.

– Soha. Hacsak… – Kis szünet után folytattam: – Hacsak nem tudom odacsalni valamilyen trükkel.

– De hogyan?

– Hadd gondolkodjam. Vacsorázzunk. Amíg elkészíted, gondolkodom. Ki akarom kapcsolni a rádiót, megörülök tőle.

– Úgy félek. Ha téged elvisznek…

– Egyelőre még nem vittek el. Tartsd magad, drágám. Te erős vagy.

– Hát persze. – Felállt. – Sajnálom, Harry. Megcsókoltam. – Menj, csinálj vacsorát – mondtam, s odaléptem a rádióhoz, kikapcsoltam.

Amikor kiment a konyhába, leültem. Törtem a fejem, de egészen a csöndben végigevett vacsora végéig semmi nem jutott eszembe. Akkor azonban valami mégis… Nina végig várakozón figyelt, s azonnal észrevette megváltozott

arckifejezésem. Beszélni kezdett, de eszébe jutott a mikrofon.

Újra bekapcsoltam a rádiót.

– Azt hiszem, megvan – mondtam. – Csak egyetlen lehetőség van: be kell csapnom. Azt hiszem, meg tudom csinálni, de minden attól függ, hogy a pénz tényleg egy csomagmegőrzőben van-e esetleg egy bank széfjében. Ha a házban van, elvesztem, de nem hiszem, hogy ott lenne.

– Mi a terved, Harry?

– Várj egy percet. – Az íróasztalhoz mentem, elővettem egy darab papírt, és leírtam a következő szöveget:

„Rövid hir

Adásunkat megszakítva tájékoztatjuk önöket a Malroux-ügy legújabb fejleményeiről. A rendőrség gyanúja szerint a váltságdíjat egy bank széfjében vagy egy csomagmegőrzőben helyezték el. A kormányzó már kiadta a különleges kutatási engedélyt, és holnap reggel kilenckor egy csoport nyomozó átvizsgál minden csomagmegőrzőt és minden olyan széfet, amelyet mostanában nyitottak. Kérik, hogy mindazok, akik a hónap eleje óta széfet nyitottak, jelentkezzenek a kulccsal a legközelebbi rendőrségen. A vizsgálat Palm City százötven kilométeres körzetében zajlik. Meadows kerületi ügyész úr bízik abban, hogy ezzel a nagyszabású művelettel a váltságdíj nyomára bukkannak.”

Odaadtam Ninának a papírt, elolvasta, és értetlenül nézett rám.

– Nem értem, Harry.

– Az a dolgom, hogy anyaggal lássam el a rádiót és a tévét az emberrablással kapcsolatban. Ezt azonnal be fogják olvasni. És remélem, hogy O'Reilly a hír hallatán szépen elvezet engem oda, ahol elrejtette a pénzt.

– De nem tudod, hogy hallgatja-e a híreket.

– Hallgatni fogja. Felhívom rá a figyelmét. – A telefonhoz léptem, de megtorpantam. – Valószínűleg lehallgatják a vonalat. Kintről kell hívnom. Ha a hír idő előtt eljut Meadowshoz, leállítja az egészet.

Elindultam kifelé. – A trafikba megyek. Mindjárt jövök.

– Veled jöhetek. Harry?

– Jobb, ha nem, várj itt.

Kimentem, lesétáltam a kapuhoz, ott körülnéztem. A rendőrautó vagy tizenöt méterre állt. A trafik a másik irányban volt, így nem kellett elmennem a zsaruk mellett. Elindultam, s hallottam, hogy ők is elindulnak. Tudtam, hogy utánam jönnek, de nem néztem vissza.

Csak attól féltem, hogy letartóztatnak, mielőtt megvalósíthatnám a tervemet. Bementem a trafikba, be a telefonfülkébe. Felhívtam a helyi tévéállomást. Fred Hicksont kértem.

– Fred – mondtam van egy fontos bejelentésem. A kerületi ügyész szeretné, ha közzétennétek, pontban este tizenegykor. Meg tudod csinálni?

– Persze. Mondd.

Felolvastam neki, ő leírta.

– Rendben – mondta. – Mindkét programot megszakítjuk este tizenegykor. Érti a dolgát a kerületi ügyész, igaz-e?

– Hát persze hogy érti. Köszönöm, Fred. Viszlát. – Az órámra néztem. Fél tíz volt. Felhívtam Malroux házát. Az inas vette föl.

– Itt a rendőrség – mondtam. – O'Reillyvel akarunk beszélni. Ott van?

– Azt hiszem, a szobájában van. Tartsa, kérem, kapcsolom. Egy kattanást hallottam, majd O'Reilly szólt bele: – Halló, ki az? Lassan beszéltem, hogy minden szót értsen. Azt mondtam: – Helló, balek! Hogy fog az agyad ma éjjel?

Csönd lett. Elképzeltem őt a vonal másik végén, bizonyára megdöbbent.

– Ki az? – horkantotta.

– A másik balek – feleltem.

– Maga az, Barber?

– Igen. Ide figyeljen, adok egy tippet. A kerületi ügyésznek támadt egy ötlete. Ha érdekli – és jobb, ha érdekli –, figyelje a helyi tévén a tizenegy órás híreket. Érti? Éjjel tizenegykor. Na, találkozunk a kivégzésen – mondtam, és letettem, mielőtt bármit válaszolhatott volna.

Amikor kiléptem a fülkéből, láttam, hogy bejön a trafikba egy megtermett pasas, a nyomában néhány zsaru. Tudtam, hogy előbb-utóbb bekattan a csapda. Amikor

megláttam őket, a vér is meghűlt bennem. A pasas egyenesen hozzám lépett.

– Mr. Barber?

– Pontosan.

– Hívatják a kapitányságra. Itt a kocsi.

– Máris – mondtam, és kimentünk az üzletből a várakozó kocsihoz. Közben Ninára gondoltam. A detektív hátraült mellém. A másik nyomozó, aki az autónál várt, beült a kormány mögé.

– Miről van szó? – kérdeztem. Az autó elindult. – Van valami újság?

– Nem tudom – mondta a detektív tompán. – Nekem csak annyit mondtak, hogy hozzam be magát.

Semmit nem tehettem. Kijátszottam a királyt. Most minden azon múlik, hogy O'Reilly kezében ász van vagy dáma. Ha ász, elvesztem.

II.

Renick az íróasztalnál dolgozott. A szobában csak az ő asztalán égett a villany. Éles fény vetült a papírlapokra. A két nyomozó úgy kísért be az irodába, mintha valami törékeny tárgyat bíztak volna rájuk. S amint biztonságosan kézbesítettek, kimentek, becsukták maguk mögött az ajtót. Egy székhez mentem, leültem. Kifejezetten örültem a

félhomálynak. Renick dohányzott. Felém lökte a cigarettát és az öngyújtót. Rágyújtottam.

– Mi újság? – kérdeztem. – Épp lefeküdni készültem.

– Hagyjuk a blöfföt, Harry – mondta nyugodtan. – Nagy bajban vagy, biztosan tudsz róla.

– Letartóztatásban vagyok?

– Még nem. Gondoltam, előbb beszélek veled. Ez tehát nem kihallgatás. Az állásomba kerülhet ugyan, hogy így kezelem az ügyet, de húsz éve ismerlek. Nina és te fontosak vagytok számomra, így aztán adok még egy lehetőséget. Azt akarom, hogy elmondd az igazat. Ha a baj tényleg akkora, mint gondolom, átadlak Reigernek. Nem veszek részt az ügyedben. Mondd meg az igazat, egyelőre szigorúan magunk között: te ölted meg Odette Malroux-t?

A szemébe néztem. – Nem, de nem számítok rá, hogy elhidd.

– Ebben az irodában se mikrofon nincs, se tanú. S én nem mint rendőrtiszt kérdezlek, hanem mint a barátod.

– Akkor is ez a válaszom: nem öltem meg.

Előrehajolt, hogy elnyomja a cigarettát. A fehér fény megvilágította az arcát. Látszott, hogy néhány napja nemigen alszik.

– Hát ez is valami – mondta. – De benne vagy a buliban, ugye?

– Igen. Olyannyira, hogy még a barátságod se segíthet rajtam. – Ismét rágyújtott.

– Gondolom, elmondod az egészet.

– Persze. De hogy bukkantatok rám, John?

– Tim Cowley mesélte, hogy találkozott veled a buszmegállóban a gyilkosság éjjelén. Egy vörös hajú nővel voltál, a nő kék-fehér ruhát viselt. Figyeltelek, s lassanként minden ellened szólt.

– Gondoltam rá, hogy Cowley esetleg lebuktat – mondtam – csüggedten. – Hülye voltam, hogy beszálltam ebbe a buliba a két növel, de kellett a pénz. Ötvenezret ajánlottak egy látszólag egyszerű munkáért. Jól jött volna az a pénz az újrakezdéshez.

– Na, mesélj.

Mindent elmondtam neki, csak azt nem, hogy Nina segített – elszállítani Odette holttestét. Őt ki akartam hagyni belőle.

– Azt hittem, azzal a két kazettával teljesen bebiztosítom magam – mondtam –, de O'Reilly kizsarolta belőlem. Most nincs a kezemben semmi, amivel alátámaszthatnám a sztorimat. Miközben beszéltem, Renick mozdulatlanul ült és figyelt. Utána – lassan nagyot sóhajtott.

– Az ég szerelmére! Micsoda történet – tört ki belőle. – Csak egyetlen dolgot nem értek: miért egyezett bele Odette ebbe az emberrablási tervbe?

– Nem tudom, legalábbis pontosan nem, csak sejtem. Azt hiszem, a lánynak tetszett O'Reilly. A pasas nyilván bolondította – őt. Odette tudhatta, hogy az apja sosem egyezne bele, hogy hozzámenjen egy ilyen fickóhoz; hát pénzt akart szerezni, hogy megfogja őt. Csak azt nem vette észre, hogy O'Reillynek Rhea kell. Kettőjük közül valaki kitalálta ezt az emberrablást, és – Odette-nek ez volt az

egyetlen esélye, hogy nagy pénzre tegyen – szert. Szüksége volt rá. A másik kettő viszont arra használta ezt az álemberrablást, hogy megölje őt, és engem hagyjon a pácban. Így történhetett.

– Igen. – Renick eltűnődött. – De ez mind nem segít rajtad, Harry. Nincs bizonyíték, hogy igaz, amit elmondasz. Meadows – nem fogja elhinni.

– Tudom. – Az órámra néztem. Negyed tizenegy volt. – Lehet, hogy tudnál segíteni. Csapdát állítottam O'Reillynek. Talán elvezet bennünket a pénzhez. Szeretném, ha velem jönnél. Ez az egyetlen esélyem. Rendőrségi tanúra van szükségem. Renick töprengett.

– Nem tudom elképzelni, hogy O'Reilly elvezessen téged a pénzhez. Miből gondolod, hogy megteszi?

– Hazárdjáték, de nincs más esélyem. Nem próbálok megszökni, John. Kérlek, segíts! Ha a csapda nem működik, elvesztem.

– Hát jó, Harry, de figyelmeztetlek, hogy ezt jelentenem kell Meadowsnak, és lefogadom, hogy letartóztat. Mindeddig titkoltam előle, de most már tudnia kell.

– Adj még egy órát. Ha addig nem sikerül, vállalom, ami vár.

– Hát legyen.

– Felhívhatom Ninát? Nem tudja, hol vagyok.

A telefon felé intett. Tárcsáztam. Megmondtam Ninának, hogy Renicknél vagyok, és végrehajtjuk a tervem.

– Szoríts nekem – kértem öt. – És ne aggódj. – Letettem. Renickhez fordultam: – Gyerünk.

– Hová?

– Malroux házához.

Renick az ajtóhoz ment, követtem. Kint a két nyomozó érdeklődve nézett rá.

– Ők is jöjjenek – mondtam.

Négyen mentünk a rendőrautóhoz. Egész úton egy szót se szóltunk.

Amikor a kapuhoz értünk, megszólaltam: – Bemegyünk. De nem akarom, hogy észrevegyenek minket.

Tíz perccel tizenegy előtt értünk a házhoz. A földszinten három szobában égett a villany. Forró éjszaka volt, az ablakok tárva-nyitva.

– Előremegyek – mondtam. – Kövessenek.

Csendben mentünk fel a lépcsőn a teraszra. Szorosan a fal mellé simulva az ablakig mentem, belestem. Ott voltak.

O'Reilly trikóban és nadrágban ringatózott egy hintaszékben, ital a kezében. Rhea a kanapén hevert. Cigarettázott, idegesnek látszott.

Renick halkan mellém lépett. A két nyomozó az árnyékban maradt.

O'Reilly szólalt meg: – Blöffölt a pasas. Meglátod. Pokoli meleg van.

– Mindjárt tizenegy. Kapcsold be.

Tisztán hallottuk a hangjukat. O'Reilly felállt, bekapcsolta a tévét. Majd visszaült, és egy hajtásra megitta

a koktélt. Egy gengszterfilm ment. Két férfi üldözte egymást a félhomályban, pisztoly a kezükben.

Rhea kinyújtotta hosszú, vékony lábát, bámulta a képernyőt. Ott ültek és vártak.

Pontosan tizenegykor a kép elsötétült, s Fred Hickson tűnt fel. „Adásunkat megszakítva tájékoztatjuk önöket a Malroux-ügy legújabb fejleményeiről…” – mondta, majd felolvasta a szöveget, amit lediktáltam neki. Amikor befejezte, folytatódott a film. Ott álltam, figyeltem és vártam. Olyan feszült voltam, alig kaptam levegőt. Nem sokáig kellett várnom. O’Reilly felpattant.

– A fene enné meg!

Odaugrott a tévéhez, kikapcsolta. Amikor megfordult, látszott, hogy halottsápadt.

– Holnap reggel kilenckor! Ez nyilván azt jelenti, hogy még nincs meg az engedély, egyébként máris elkezdték volna. Legjobb, ha azonnal kirohanok a repülőtérre!

Hatalmasat sóhajtottam – ezúttal a megkönnyebbüléstől. Jól tippeltem, a csapda működik.

– Hogy érted ezt? – támadt rá Rhea.

– Hogyhogy hogy értem? – vágott vissza a férfi. – Mégis mit gondolsz? Ha megtalálják azt a pénzt, nagy bajban leszünk. Elhozom, mielőtt kiszúrják. Hülye voltam, hogy odavittem. Gondolhattam volna, hogy sor kerül valami ilyesmire.

Rhea felpattant. Ő is sápadt volt. de a szeme villámlott.

– Ez csapda, te marha! Gondolod, hogy Barber figyelmeztetett volna, ha nem azt remélné, hogy szépen

elvezeted a pénzhez? Nyilván szólt annak a hadnagynak! Egy csomó zsaru fog várni rád!

O'Reilly végigsimított a haján.

– Lehet, hogy igazad van. de vállalnunk kell a rizikót, bébi. Talán jobb lenne, ha te hoznád el. Én inkább kimaradnék belőle.

– Én ugyan nem megyek! Hadd találják meg a pénzt! Minket nem találhatnak meg!

– Neked kell odamenned – mondta O'Reilly. Láttam, hogy szakad róla a víz. – Miért vagy ideges? Veled nem kezdhetnek semmit. Nem is fogják tudni, miért mész. Hiszen csak egy bőröndöt hozol el.

– Nem megyek! – közölte Rhea fagyosan. – Én ugyan nem sétálok bele egy ilyen ostoba csapdába. Hadd találják meg a pénzt. Van még ott, ahonnan ez jött. O'Reilly odalépett hozzá.

– Ide figyelj, bébi, ha meg akarod menteni a bőröd, oda kell menned. A két kazetta a pénz mellett van.

Rhea megdöbbent. – A két kazetta? Hogy érted ezt?

– Ahogy mondtam. A két kazetta, amit Barbertől elhoztam, ott van a pénz mellett.

– Azt mondtad, elégetted!

– Ne üvölts! Nem égettem el.

Hosszú csönd után a nő szólalt meg: – Hazudsz! – mondta metsző hangon. – Te akarod azt a pénzt; s csak jössz a kazettákkal, hogy én hozzam el. O'Reilly hirtelen bosszúsnak látszott.

– Ide figyelj, bébi, ez a te temetésed, nem az enyém. Én mondom neked: a két kazetta ott van. Oké, beismerem, hülye voltam: hagytam, hogy az a piti balek Barber teledumálja a fejemet. Azt mondta, ha nem teszem el a kazettákat, átverhetsz. Úgyhogy kimentem a repülőtérre, és odatettem a pénz mellé. Azt terveztem, az esküvőnkön odaadom neked ajándékba. Most viszont bajban vagy. Én ugyan tiszta vagyok, de téged lebuktatnak azok a kazetták. Szóval legjobb, ha gyorsan indulsz a repülőtérre.

– Te szemét! – lihegte Rhea. – Te hülye, idióta szemét!

– Megy az idődd, bébi. Ha a hátralévő napjaidat nem akarod börtönben tölteni, jobb, ha indulsz.

– Nem megyek! Te mész, vagy megmondom a rendőröknek, hogy te ölted meg őt! Lehet, hogy én is börtönbe kerülök pár évre, de téged kinyírnak! Megmondom nekik! Mindent elmondok. Remélem, értesz? Megvannak a szerelmesleveleid. Bemártalak én, te hülye fajankó! Most pedig menj, és hozd azt a bőröndöt!

– Igen? – O'Reilly arca hirtelen megkeményedett. – Szóval annak a piti baleknak igaza volt. Sose jöttél volna hozzám, igaz, te szemét kurva? Nem is szerettél, igaz? Látom az arcodon!

– Hozzád menni? – üvöltött a nő. – Hozzád? Miről beszélsz? Ötszázezret ígértem, nemde? Csak nem képzeled, hogy férjhez megyek egy ilyen bunkóhoz, mint te? Menj, és hozd a pénzt meg a szalagokat.

Hirtelen egy huszonötös revolver bukkant fel O'Reilly kezében. Rheára célzott.

– Jobb ötletem van, bébi. Mi lenne, ha golyót eresztenék a fejecskédbe? A zsaruk belenyugodnának az öngyilkosságba. Megtalálnák a szalagokat. Rájönnének, hogy hallottad az adást, elvesztetted a fejed, kicsináltad magad, s ezzel tisztára mostál engem. Mit szólsz ehhez?

– Tedd le azt a pisztolyt! – mondta Rhea, és hátrálni kezdett.

– Barber tudja, hogy te ölted meg! Ő akkor is elmondja a zsaruknak, ha én nem teszem.

O'Reilly gonoszul vigyorgott.

– Mondhat, amit akar. Nincs bizonyítéka. Az én ötletem jobban tetszik.

Renick félretolt, keze a kabátja belső zsebébe csúszott, s egy harmincnyolcast húzott elő. Belépett a szobába.

– Dobja el! – kiáltott a férfira.

O'Reilly megfordult, tüzelt. A huszonötös szolid hangja szinte elveszett a harmincnyolcas férfias dörrenése mellett. O'Reilly ledobta a pisztolyt. Renickre nézett, térde összecsuklott. és lassan a padlóra csúszott. Rhea sikoltozni kezdett.

III.

O'Reilly eleget élt még ahhoz, hogy aláírjon egy nyilatkozatot. Úgy volt minden, ahogy tippeltem. Odette beleszeretett, és rá akarta venni, hogy szökjenek meg

együtt. De O'Reilly akkor már Rhea kezében volt. Az emberrablást a nő találta ki. A férfi belement, hogy megöli Odette-et a váltságdíjért, Rhea meg keres valakit a lebonyolításhoz. Így választottak engem.

Amikor elült a vihar, egy cellában találtam magam. Nem tudtam, mi lesz velem, csak abban voltam biztos, hogy a gyilkosságot nem verik rám.

Két napig maradtam benn, akkor meglátogatott Renick.

– Van kiút, Harry – mondta. – Meadows egyetlen esélye, a nőt elítéljék, ha beszállsz mellénk a perbe, és te leszel a koronatanú. Hajlandó elintézni a bíróval, hogy ha megteszed, szabadon engednek. A nőnek bomba ügyvédjei vannak, azok biztos kimossák őt, ha te nem tanúskodsz.

Nem is töprengtem.

– Persze hogy vállalom.

– Tudtam. Meglátogattam Ninát. Árulja a házat. Ha eladta, legjobb. ha máshová költöztök, és újra kezdtek mindent.

– Nem is kell mondanod – hagytam rá. – Gyorsan elpucolok. Láthatom Ninát?

– Délután bejön.

De miért is folytassam?

Egy pokoli tárgyalássorozat és ítélkezési procedúra végén Rhea tizenöt évet kapott. Ha nem tanúskodom, még megúszhatta volna. Aztán én kerültem a bíró elé. Elmondta, mit gondol rólam. Nem becsült nagyra, de

fölösleges volt mondania, én se tartottam valami sokra magam. Öt évet kaptam felfüggesztve. Ha bármibe belekeveredek, ezt az öt évet le kell húznom, s aztán kezdhetem a következőt. De ez fölösleges volt, hisz tudtam: soha többé nem keveredek bele semmibe.

Csak Ninára volt szükségem, és hogy elölről kezdhessem. Nina ott várt a bíróság előtt. Megfogta a kezem, és rám mosolygott. Abban a pillanatban éreztem: itt az újrakezdés.

VÉGE